XXVII. évfolyam, 39. szám. **Ára: 1,80 Ft** 1971. szeptember 30.

Ludas Matyi

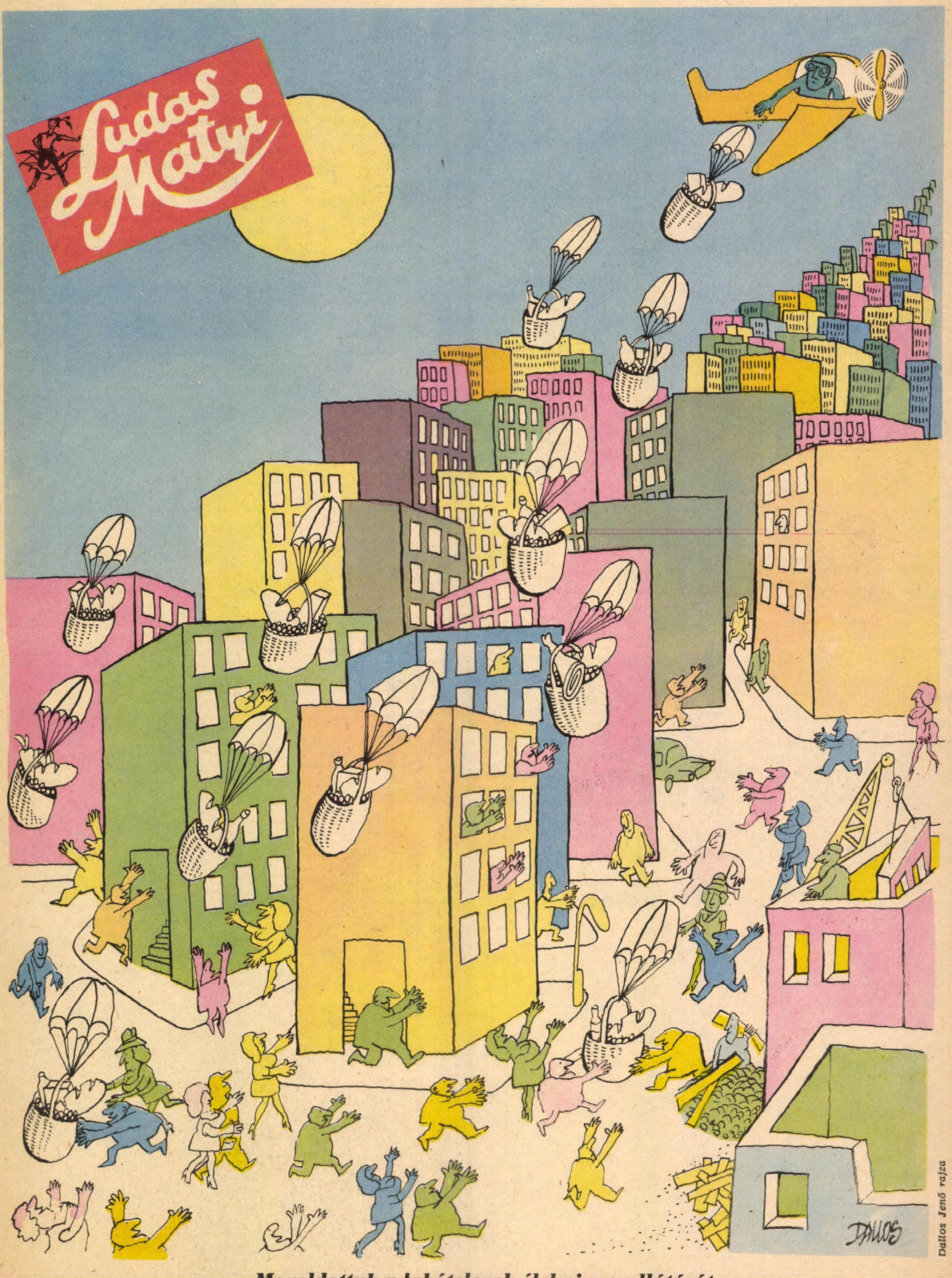

Dallos Jenő rajza

Megoldottuk a lakótelepek élelmiszer-ellátását

KEDVES LUDAS!

NIMRÓD, A NYOMDÁK ÉS A CHEMOTOX

1

A Vadászati Világkiállításon zsákmányul ejtettem egy doboz Nimród-desszertet. Hogy a Nimród nemesvadnak számít édesiparunk berkeiben, arra szokatlanul magas: 65 forintos áráról lehetett következtetni. Egyébként a külleme nem valami csodálatos, semmivel sem különb a jóval olcsóbb desszertes dobozokénál. Otthon rögvest felboncoltam Nimródot, s akkor ért a nagy csalódás. Találtam benne néhány csomagolt Gourmand- és Nicolette-kockát, s még egypár csomagolatlan barna csokoládét. Összesen 25 dekányi súlyban. Ilyen csokoládédesszertet gyakran kimérve is árulnak, váltakozó áron, legutóbb — ha jól emlékszem — 13,50-ért vettem belőle tíz dekát. Tehát, ha kimérve veszem meg ugyanezt, 33 forint 75 fillért fizetek érte.

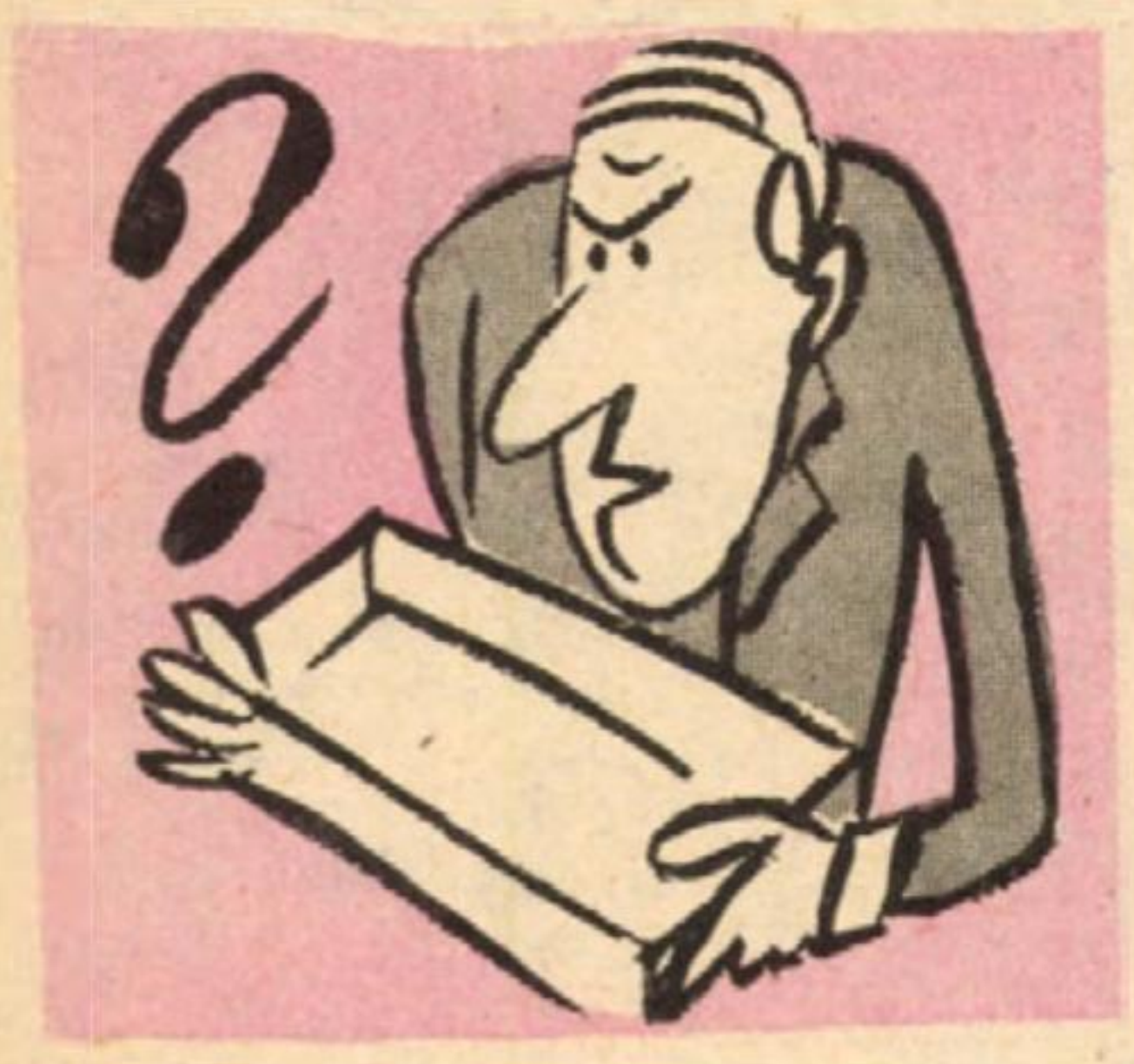

Forgatom, forgatom a kezemben az egyszerű kartondobozt, és sehogy sem értem, mi kerülhet ezen több mint 31 forintba?

2

Augusztusban kereken ötven havi vagy időszaki folyóiratnak nem jelent meg az esedékes száma. Már ez egymagában is gyönyörű. Még szebb, hogy a Posta Központi Hírlap Iroda szeptemberben körlevelet küldött szét az ötven folyóirat előfizetőinek, amelyben közölte, hogy az elmaradt számok *„az alábbi időpontban jelennek meg:”*

S itt a kettőspont alatt következik az ötven folyóirat címe és mellettük mindenütt ez a megjegyzés: *„megjelenése bizonytalan.”*

Hát már ez is időpont?

Tűnődöm: miért kell ennyi folyóirat, ha képtelenek vagyunk nyomdai kapacitással bírni? Mi értelme van így az előfizetésnek, ha csak a pénzt szedik be pontosan, a lapokat viszont rendszertelenül vagy egyáltalán nem küldik?

3

Megírtam: nincs Chemotox. Alig jelenik meg a cikk, másnap este mit látok a televízióban? Hirdetik! A Chemotoxot. Ejnye, tévedtem volna, s mégis van Chemotox? Lenni kell, ha hirdetik! Telefon az egyik háztartási boltba: nincs Chemotox! Telefon a másikba: ott sincs, de ígérik, s bizonyára lesz hamarosan, ha már hirdetik is! Mikor? Azt nem tudni.

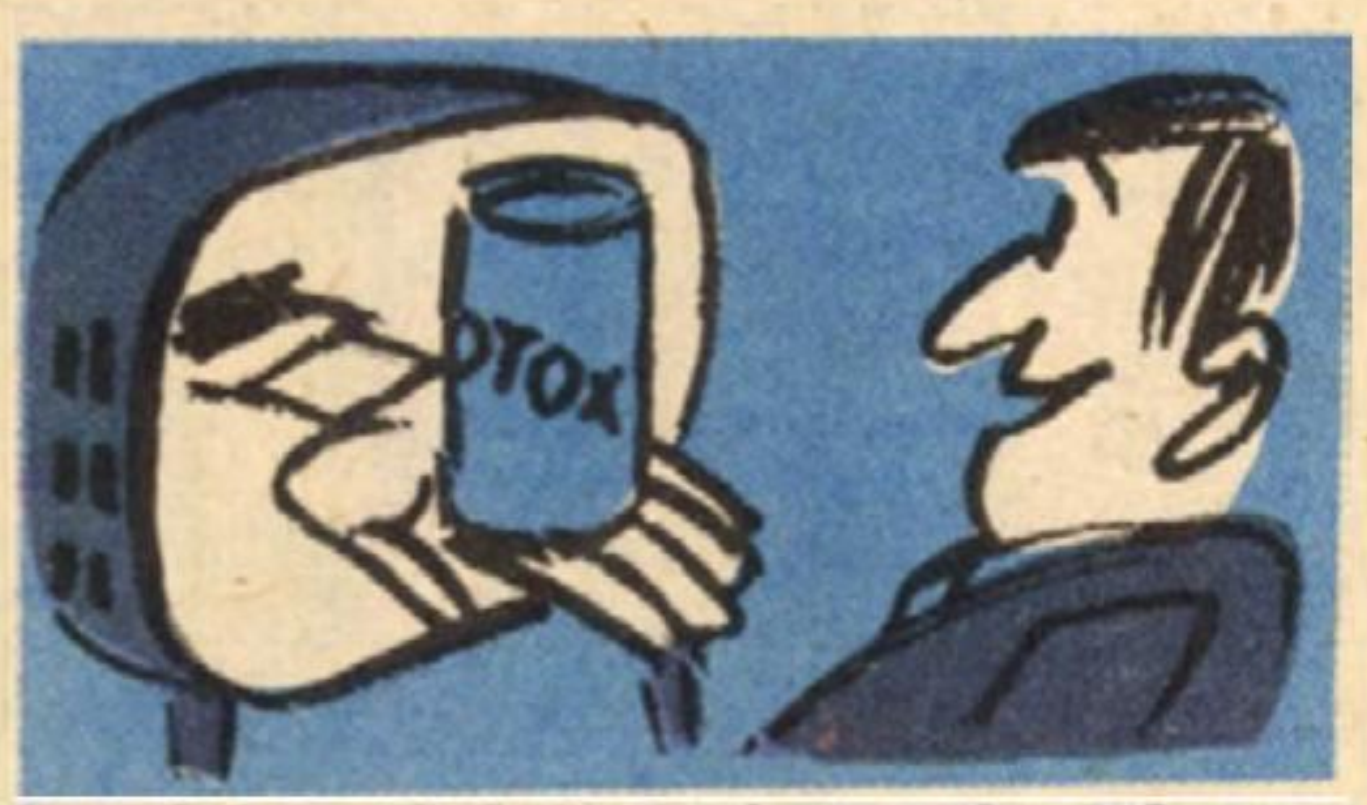

Lám, ez is olyan, mint az időszaki folyóiratok: megjelenése bizonytalan.

r. b.

... NEM ALKALMAS!

Éjjeli lámpát akartam szerelni. Mindent megvettem hozzá, ahogy szokás, a szigetelőszalaggal azonban egy kis bajom volt. Rendeltetésének megfelelően szigetelni akartam vele az érintkező drótpárokat, de...

... azóta is itt állok két szigeteletlen dróttal, világítás nélkül, mert nem merem megreszkírozni, kérem. A szigetelőszalag dobozának hátoldalán ugyanis azt olvasom: „Szigetelésre nem alkalmas!”

Csak tudnám, akkor mire alkalmas ez a több méteres szalag-micsoda?

Azt hiszem, ezentúl leukoplaszttal fogok szigetelni, és ha megvágom az ujjamat, szigetelőszalaggal rögzítem rajta a kötést.

h. t.

A CÍMZETT VÁLASZOL

Szeptember 9-i számukban megjelent „Ebéd körítéssel” című cikkben közölt, sajnálatos és elítélendő esettel kapcsolatosan az alábbiakat közlöm:

A cikkben leírtakról másnap tudomást szerezve, az ügyben vétkes dolgozónkat szigorú írásbeli figyelmeztetésben részesítettem. Egyúttal valamennyi éttermi dolgozóval ismertettem a fegyelmi határozatot, hogy a jövőre vonatkozóan ők is tanuljanak belőle.

Bár a megtörténteket már megváltoztatni nem lehet, egyúttal kérem kedves vendégünk szíves elnézését és ígérjük, hogy ilyen, vagy hasonló eset nem fog előfordulni többé éttermünkben.

Óváry György
igazgató
Vörös Csillag Szálloda

Nemrégiben egyik vendégünk elpanaszolta a Ludas Matyi hasábjain, hogy nagyon sovány reggelit kapott útravalóul a szállodánkban. A panasz reális és indokolt. Intézkedtünk, hogy az eddigi 20 forintos értékű reggelicsomag helyett 24 forint értékűt kapjanak a vendégek. Ők persze változatlanul 20 forintot fizetnek továbbra is. Emellett többfajta csomagot készítünk, hogy a vendégnek választani is legyen módja.

Dr. Bolgár András
igazgató
Nádor Szálloda, Pécs

UNATKOZUNK!

A 31-es Állami Építőipari Vállalat dolgozói vagyunk, a leninvárosi II. számú lakótelepet építjük. Munkásszállásunkon semmi szórakozási lehetőség nincs. Régebben rádió is volt a szobákban, de most már az sincs. Mivel töltsük el így a szabad időnket?

A munkásszálláson lakó fiatalok

FURA SZABÁLY

Augusztus elején kéthetes üdülésre indultam Balatonfenyvesre. A Keleti pénztárosa felajánlotta a visszaútra szolgáló jegy megvételét is. Tekintve, hogy 50%-os kedvezményre jogosító szakszervezeti utalvánnyal rendelkeztem és hazafelé is gyorsvonattal kívántam utazni, belementem az üzletbe. Visszaútban ezt a szabályosan lebélyegeztetett és kezeletlen jegyet mutattam fel a kalauznőnek, aki nem volt hajlandó elfogadni, mondván: csak a lejárt, kilyukasztott, az előbbitől teljesen független, odautazásra szolgáló jeggyel együtt érvényes, amelyet természetesen eldobtam. Elképedésemnél csak a büntetés mértéke volt nagyobb, mivel a kalauznő akkora összegre bírságolt, mintha egyáltalán nem váltottam volna jegyet. Az eredeti jegy árának közel kétszeresét kellett kifizetnem, plusz a birtokomban levő teljesen szabályos eredeti jegyet, tehát többet, mintha „szabályos” blicceløként, jegy nélkül kaptak volna el. Ehhez még hozzáteszem, hogy sem a Keletinél, sem odautazáskor a vonaton, sem Fenyvesen nem figyelmeztettek erre a szabályra, de még a jegyen vagy a hirdetőplakátokon sem található rá utalás.

A 170 km-es úton három kalauz és egy ellenőr foglalkozott velünk, mivel kértem, adják meg ennek a szabálynak az elfogadható magyarázatát. Elmondták, hogy az előírást ők is furának tartják, de részükre a szabály, az szabály! Nekem pedig összesen 61,70 Ft többletkiadás, meg a bosszúság.

Balogh Gyula
közgazdász
Budapest XIV., Varsó u. 13.

ÉJFÉLI ILLATOK

Környékünkön, nem olyan nagyon régen, négy sütöde is működött, azt kellett csak elhatároznunk: melyikbe is mehetnénk pékáruért? Aztán — most már jó ideje — hiába mehetnénk akármelyikbe is, úgyszólván lehetetlen. Három elől eltűnt az árusítóbolt, a megmaradt negyedik előtt pedig a fanatikus „jókenyérvevők” hosszú sora áll. Legutoljára a szemközti házban levő pékség (pontos címe: Bartók Béla út 29.) árudáját csukták be, és alakították át grillcsirkesütővé. Bizonyos esetekben persze magam is szívesebben fogyasztok fehérjedús baromfihúst, ahogy ezt a felhívások ajánlják, és belemegyek abba is, hogy kevesebb szénhidrátgazdag péksüteményt fogyasszak, de abba — már ne is haragudjanak egészségem őrei — nem egyezhetem bele, hogy nemcsak kevesebb péksüteményt és kenyeret, hanem rosszabb minőségűt is fogyasszak, mégpedig egyre rosszabb minőségűt.

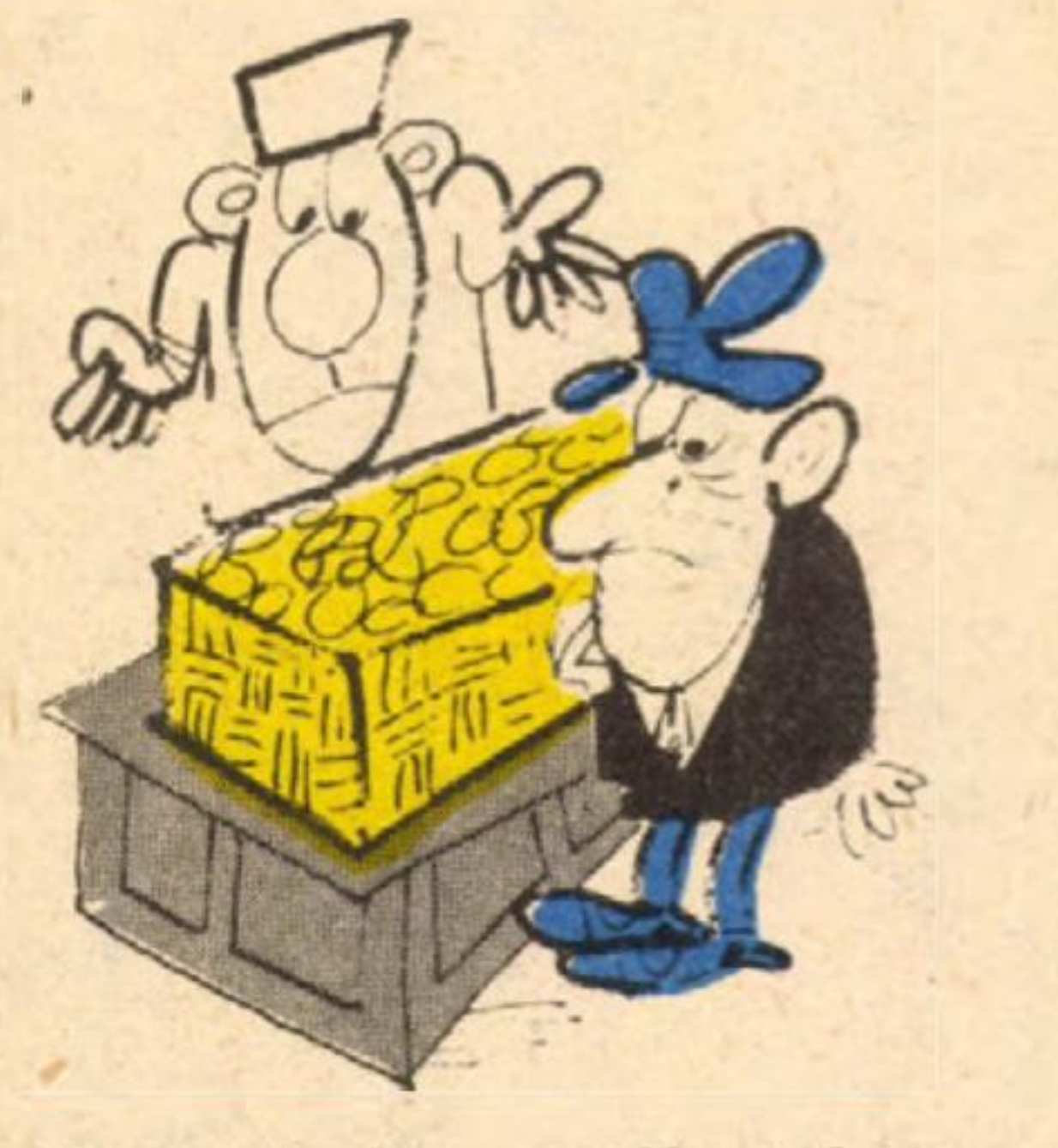

Reggelente, amikor leszaladok vásárolni, ritka eset, hogy friss zsemlét, kiflit, kenyeret kaphatnék, inkább csak nyúlósak, dermedtek, párnapuhák a pékáruk.

— Pedig hajnalban szállították! — védekezik az eladó, amikor fintorogva veszem át az árut.

Szállították! Ez a szó üti meg nap nap után a fülemet. De honnan?

Itt sütik velünk szemben, éjféltől kezdve hajnalig, a friss kenyeret, a friss ropogós péksüteményt. Két házzal odébb, jobbra is, balra is, szemközt van egy közért, ami akkortájt nyithat, amikor a szorgalmas pékek az utolsó kenyeret is kosárba rakják. Namármost! Ha ezeket a friss pékárukat átviszik a szomszédos közértekbe, akkor én, reggel hét órakor, amikor vásárolni megyek, még meleg, ropogós, omlósbelű süteményt kaphatok. De nem! De nem! Nem és nem! Nem kapok ropogósat, nem kapok meleget, nem kapok omlósbelűt. Ezért határoztam el, hogy meglesem az „Életet”, ha már kikövetkeztetni nem tudom. Zaklatottan lestem a pékműhely bejáratát.

Szürke, csukott furgonkocsik érkeztek, betolattak a pékműhely elé, zsémbes rakodómunkások üres kosarakat dobáltak ki belőlük, és nyögve emelték belsejükbe a friss kenyérrel telt kosarakat. Majd rosszkedvűen bevágódtak a sofőr mellé, és elhajtottak a messzeségbe. Jöttek újabb barátságtalan szürke meg kopott piros furgonok, és azok meg a közértek előtt álltak meg. A munkások kidobálták belőlük a kenyeres meg süteményes kosarakat, üreseket tettek a helyükbe, és ők is tovarobogtak.

Lélegzet-visszafojtva rohantam be a közértbe. Vettem zsemlét, kiflit, kenyeret. És jaj, olyanok voltak, mint rendesen; párnapuhák, szikkadtak, hűltek.

Először arra gondoltam, hogy talán valamiféle előírás miatt kocsikáztatják a pékségből az imént elszállított árut, mondjuk azért, hogy a vásárlók meleg kenyérrel ne terheljék gyomrukat, de aztán egyre inkább arra a következtetésre kellett jutnom, hogy amit itt sütnek, szemközt, azt elviszik messze, amit pedig idehoznak a közértekbe, azt is bizony messze sütik, messze innen. Azért talán, hogy legyen munkájuk a szállítómunkásoknak? Vagy túl sok a szabad szállító kapacitás? Vagy miért?

Ki tudná megmondani? Én nem. Hiába is szívom be olykor mohó vággyal a szemközti sütöde éjféli illatát.

Jósfay György

ÉRDEMRENDEK

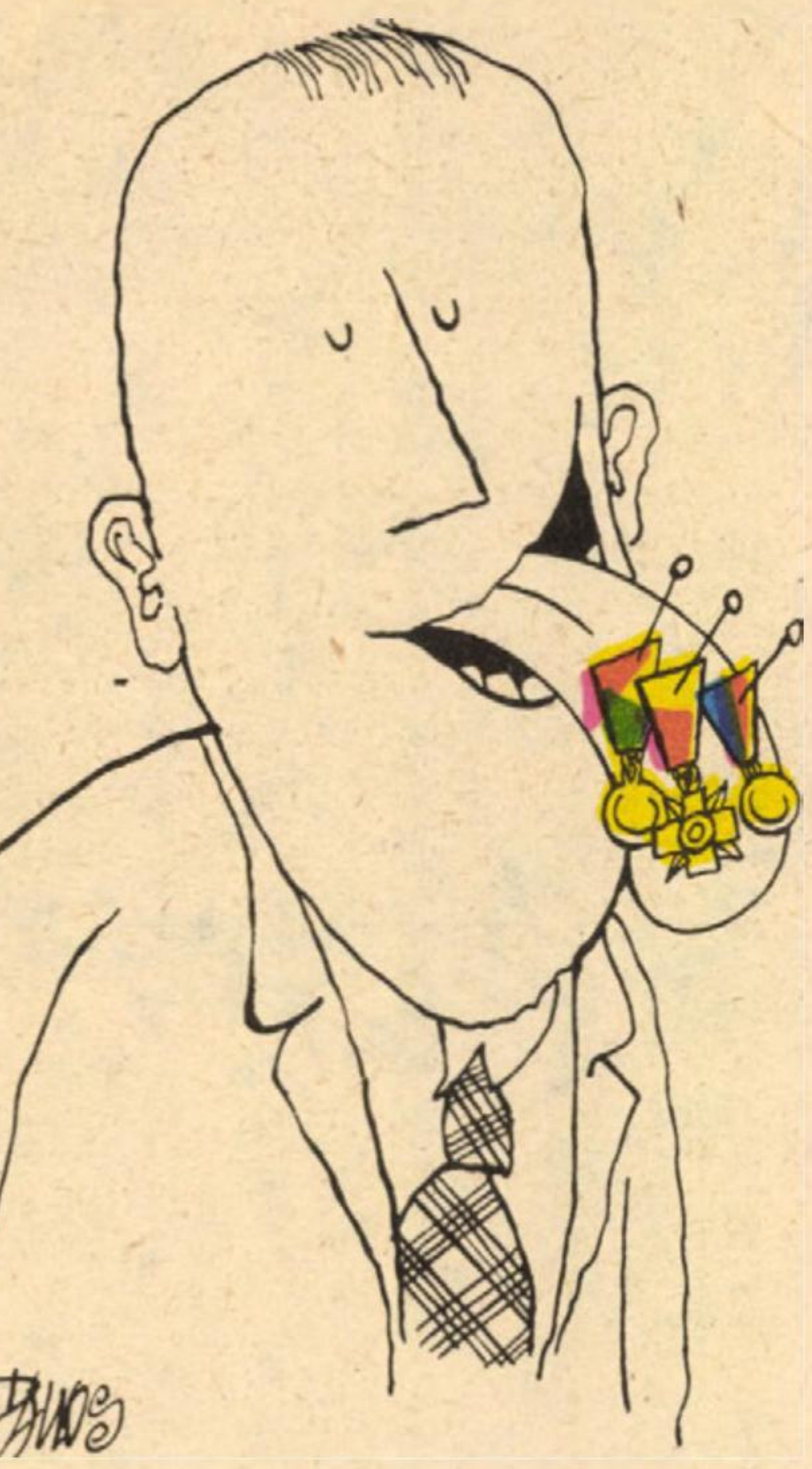

INDOKÍNÁBAN

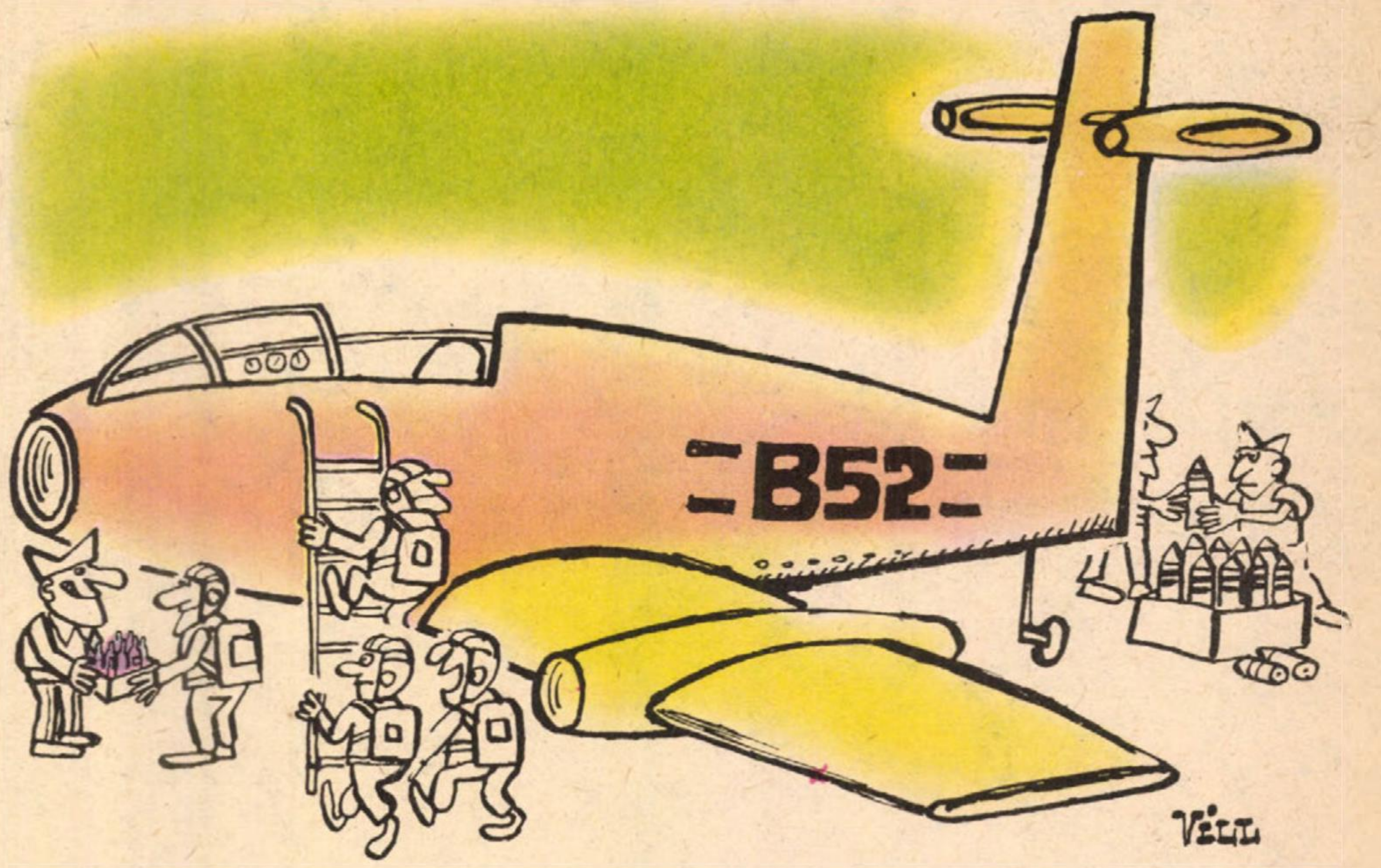

– Figyeljen jól, hátul adják a bombákat, elöl pedig a kábítószert...

SZESZ

Cáp Ervin kihörpintett háromszor egy deci kevertet és így ült írógépéhez, hogy lekopogja antialkoholista sorozatának első cikkét. Célja az volt, hogy tökéletesen azonosuljon tárgyával és közvetlen tapasztalat alapján érzékeltethesse: milyen mélyre is süllyedhet, aki a szesz karjaiba kerül.

A szolid olvasók eleinte értetlenül fogadták Cáp Ervin első cikkét. Sokan nem értették: mit tükröz az a körülmény, hogy a szerző hol ü-t, hol meg X-et ír a kis e betű helyett, és többen vadászkutyát béreltek egyes eltűnt állítmányok felderítésére. Aztán valaki rájött, hogy a mű teljes befogadásához ajánlatos olyasfajta lelkiállapotba kerülni, mint amilyenben a mű született. Így az olvasótábor is felhörpintette a maga háromszor egy deciját, és ettől a maga teljes szépségében megvilágosodott előtte Cáp Ervin tézise: milyen mélyre is süllyedhet, aki a szesz karjaiba kerül. Hiába, a józan ész végül mindig felülkerekedik.

A sorozat második cikke után kritikai hang hallatszott. Snur Géza, az azbesztgégéjű esztéta némi felszínességet lobbantott Cáp Ervin szemére, de mindjárt tanáccsal is szolgált: a szerző bonyolultabban ábrázolhatná tárgyát, ha jobban elmélyülne a jelenség összefüggéseiben. Legalább további négyszer egy decivel.

Cáp Ervin példamutatóan reagált a bírálatra, híveinek sokasága pedig most már feltétel nélkül követte az alkoholellenes küzdelem rögös útján, akár a sárga földig.

A fehér egerek a harmadik cikkel egy időben jelentek meg. Több százezren látták őket a város légterében kószálni. A fehér egerek békésen viselkedtek, halk cincogások közepette masíroztak a tornyok és kémények felett, furcsán fintorogva az ormányukkal. Akadt, aki felvetette az egérenergia békés felhasználásának lehetőségét, ezt azonban csakhamar leintették. Cáp Ervin harmadik cikkében megelőzte a korát. Legalább egy fél liter töménnyel. Új és meglepő formanyelvet alkotott, ahol a mondatok úgyszólván kizárólag kötőszavakból álltak, de ezek is ledobták a megszokás nyűgjét, s magánhangzóikat a mássalhangzóktól szigorúan elkülönítve csoportosították.

A sorozat negyedik cikke után Cáp Ervin megkapta az Arany Gödényről elnevezett irodalmi díjat az alkoholellenes küzdelemben elért kimagasló eredményeiért.

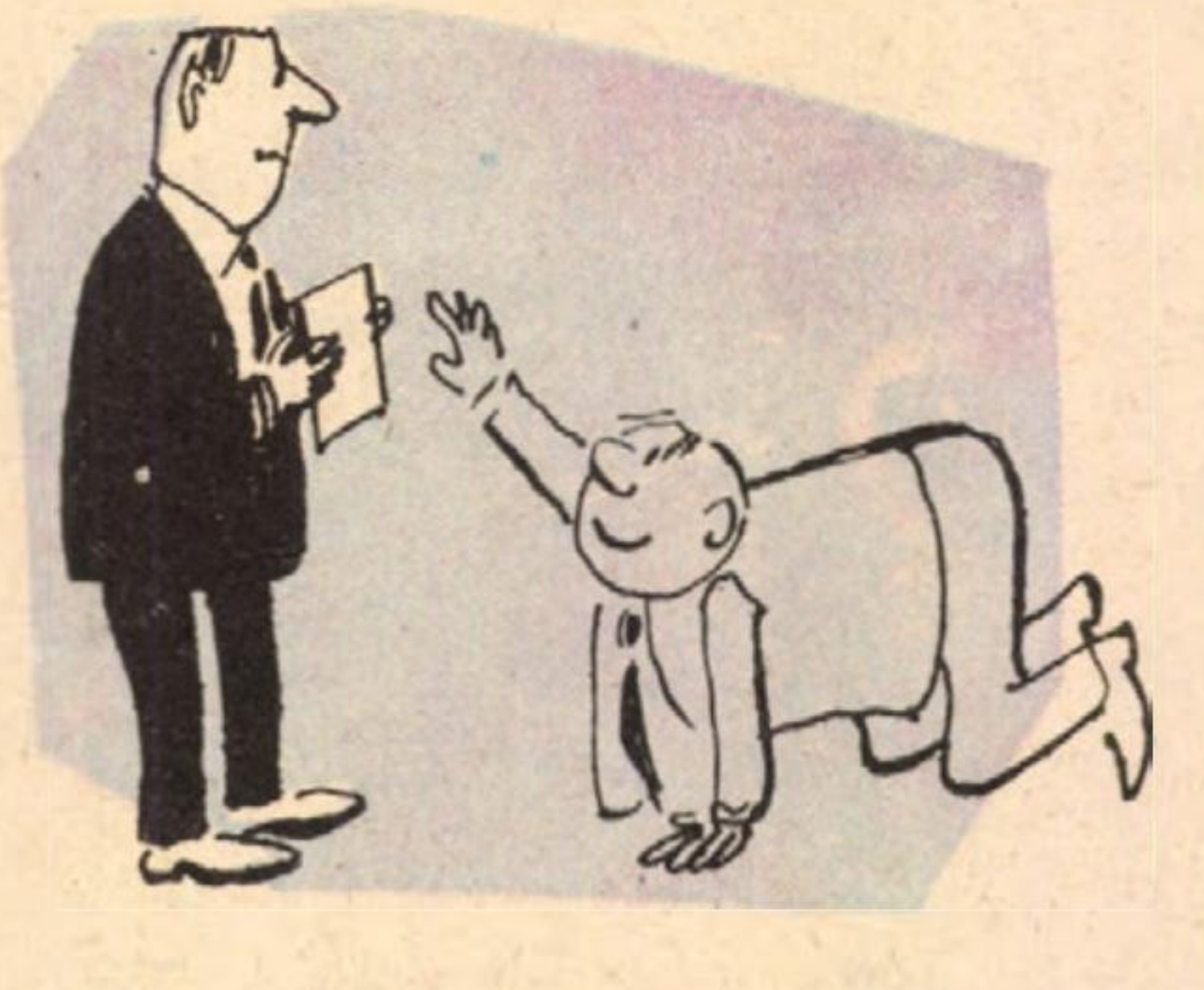

Cáp Ervin egyenest az ihlet sűrepéből érkezett az ünnepségre, s az Arany Gödényt négykézláb vette át, hogy ezzel is érzékeltesse: milyen mélyre süllyedhet, aki a szesz karjába téved. A díjjal némi pénzjutalom is járt volna, ezt azonban Cáp Ervin elhárította. Arra kérte a zsürit, hogy természetbeni juttatás formájában kártalanítsák s így teremtsék meg számára a további elmélyülés közvetlen lehetőségét legalább néhány palack erejéig. Hívei hosszan tartó, néma tapssal köszöntötték ezt az önfeláldozást. Már nehezen találták el egyik tenyerükkel a másikat.

A sorozat ötödik, záró darabja még az eddigieknél is megrázóbb volt. Cáp Ervin a maga sajátos művészi eszközeivel megrázó módon foglalta össze: milyen mélyre is süllyedhet, aki a szesz karjába téved. A cikk így kezdődött:

— Ebebebe... mömömömö... grzxnlrrú43695... rpomn+%qq...

A szerző különös súlyt helyezett rá, hogy ez az írás közvetlen úton jusson el a cápizmus minden hívéhez. A cikket ezért rögtön a járdára nyomtatták. Hogy ebből is látható legyen: milyen mélyre süllyedhet, aki a szesz karjába téved.

A cikksorozatot vita követte.

A mentők vitatkoztak: vajon a Koltóiba vagy inkább a Péterffybe szállítsák-e a megrögzött cápistákat?

Peterdi Pál

MODERN MITOLÓGIA

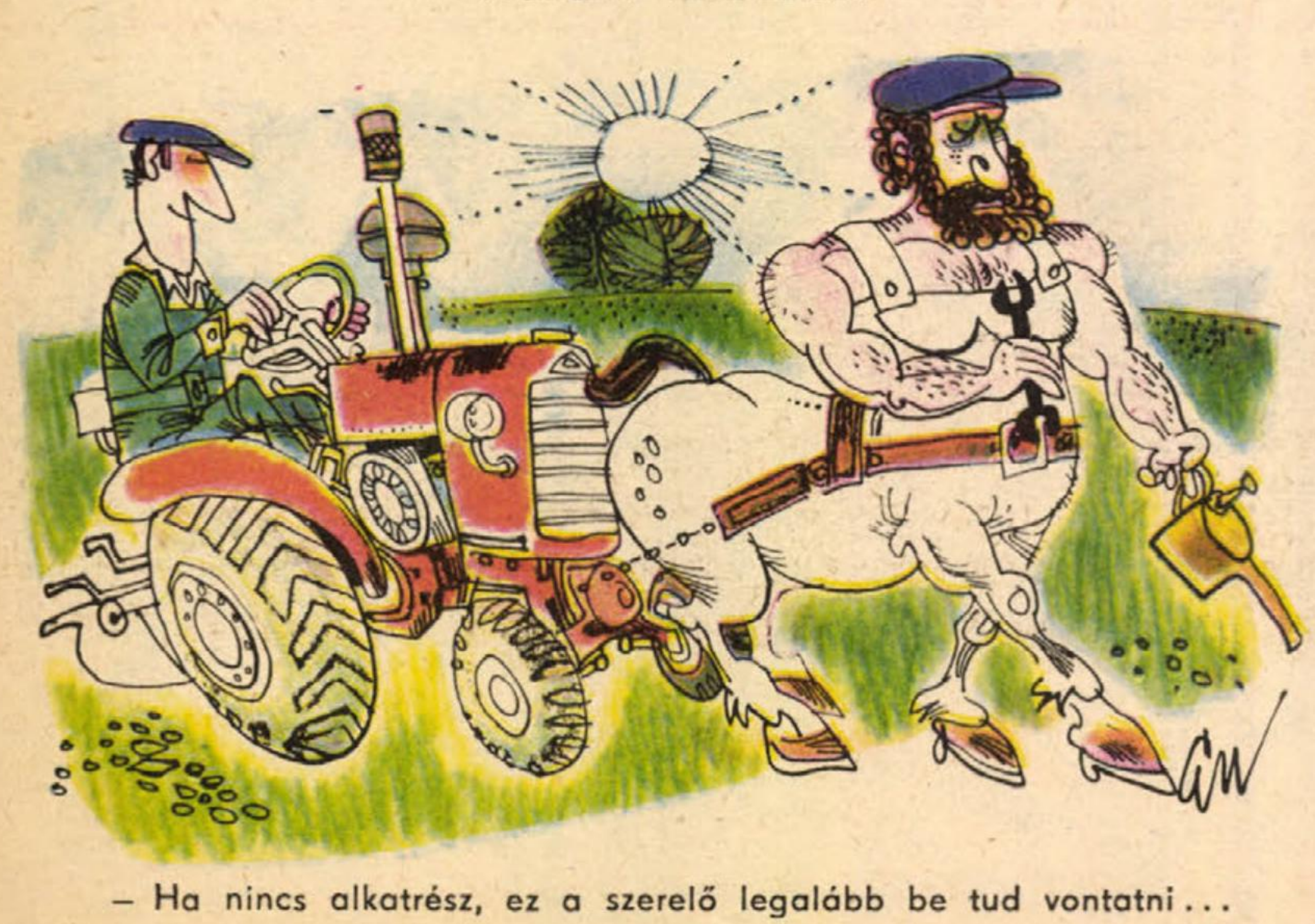

– Ha nincs alkatrész, ez a szerelő legalább be tud vontatni...

KUTYASZEMMEL

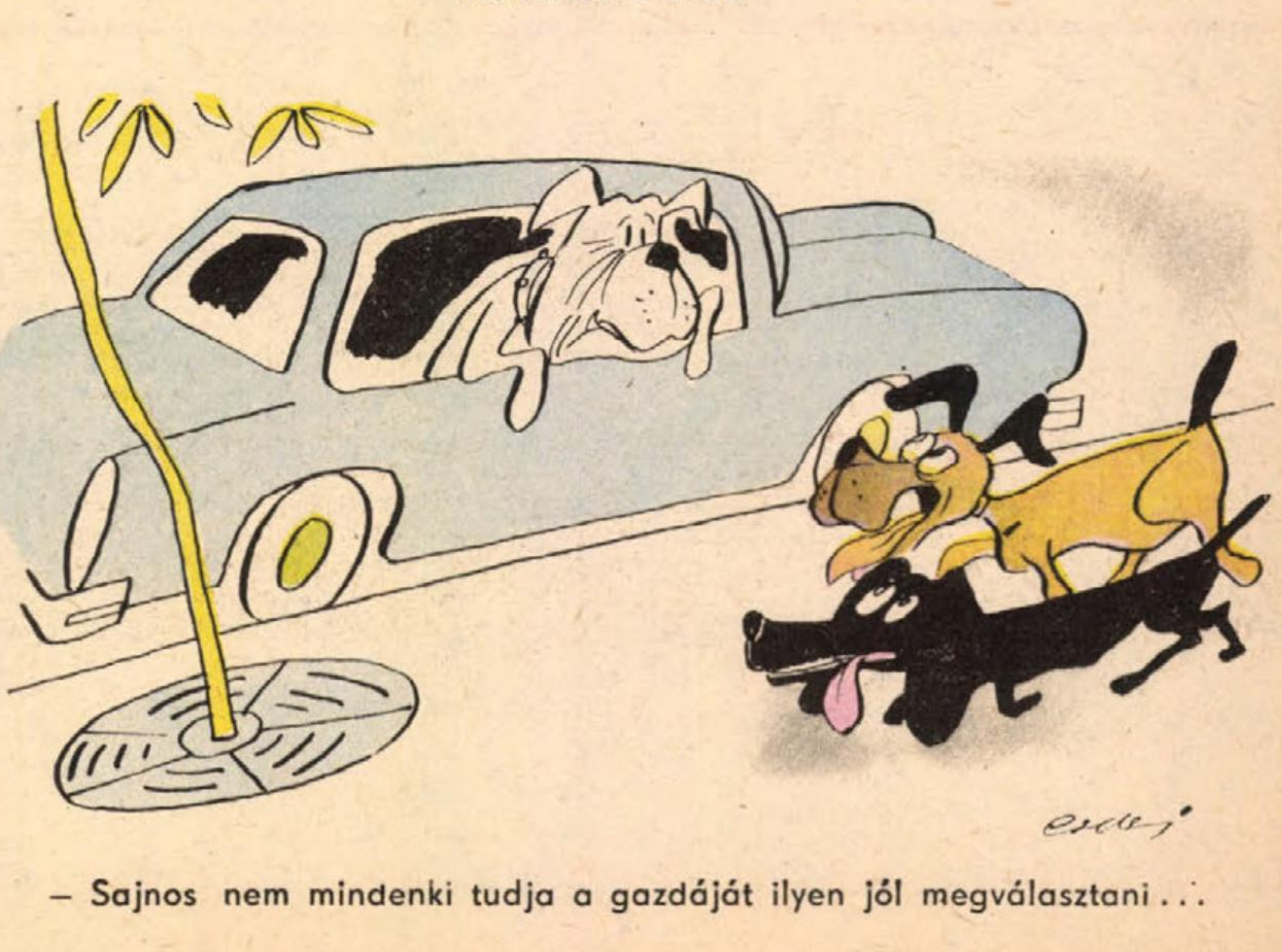

– Sajnos nem mindenki tudja a gazdáját ilyen jól megválasztani...

A MŰTŐBEN

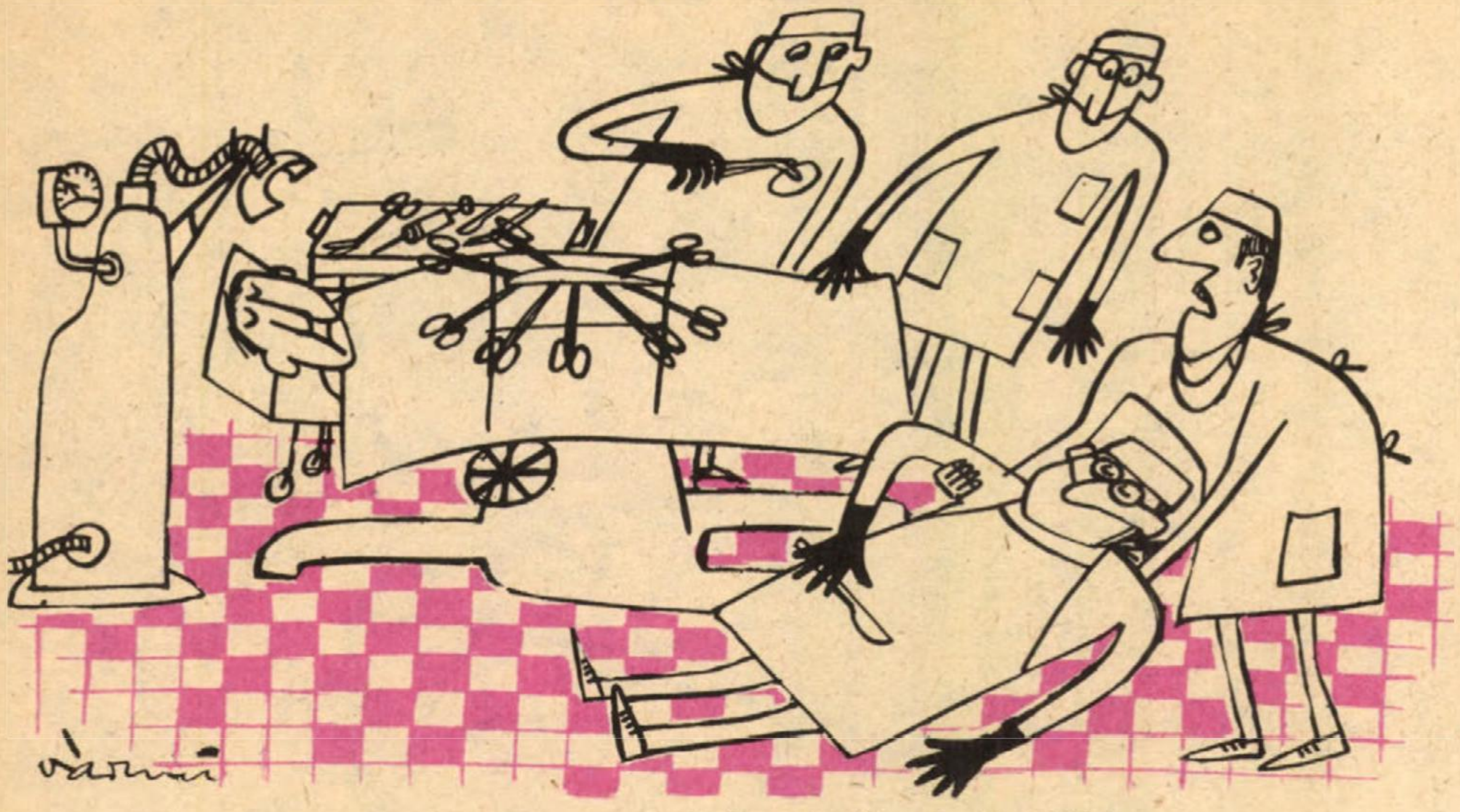

– Zseniális sebész a prof, de ha vért lát, rögtön elájul . . .

TUDÁSSZOMJ

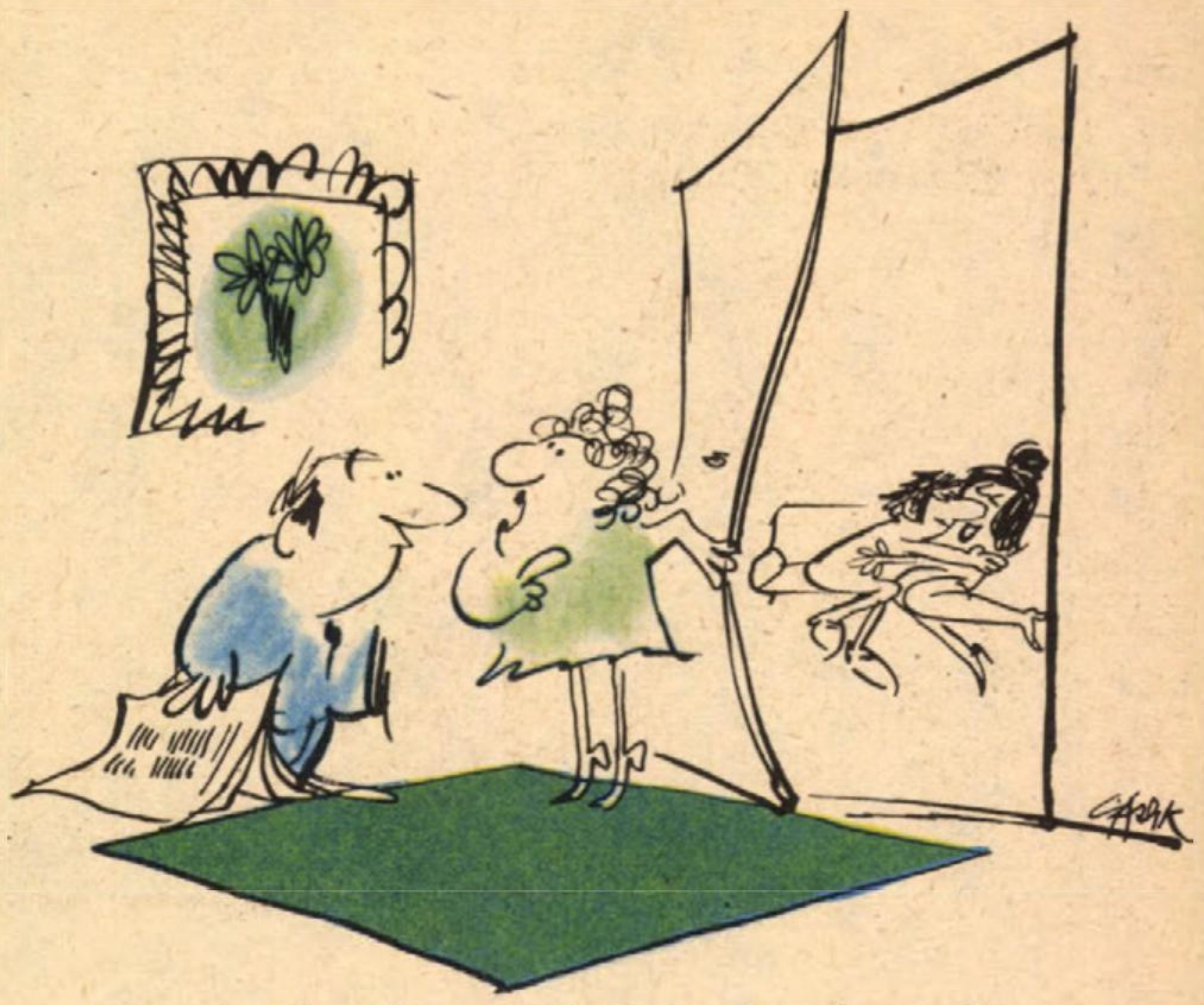

– Hagyd a gyereket! Az életnek tanul!

FIGYELMESSÉG

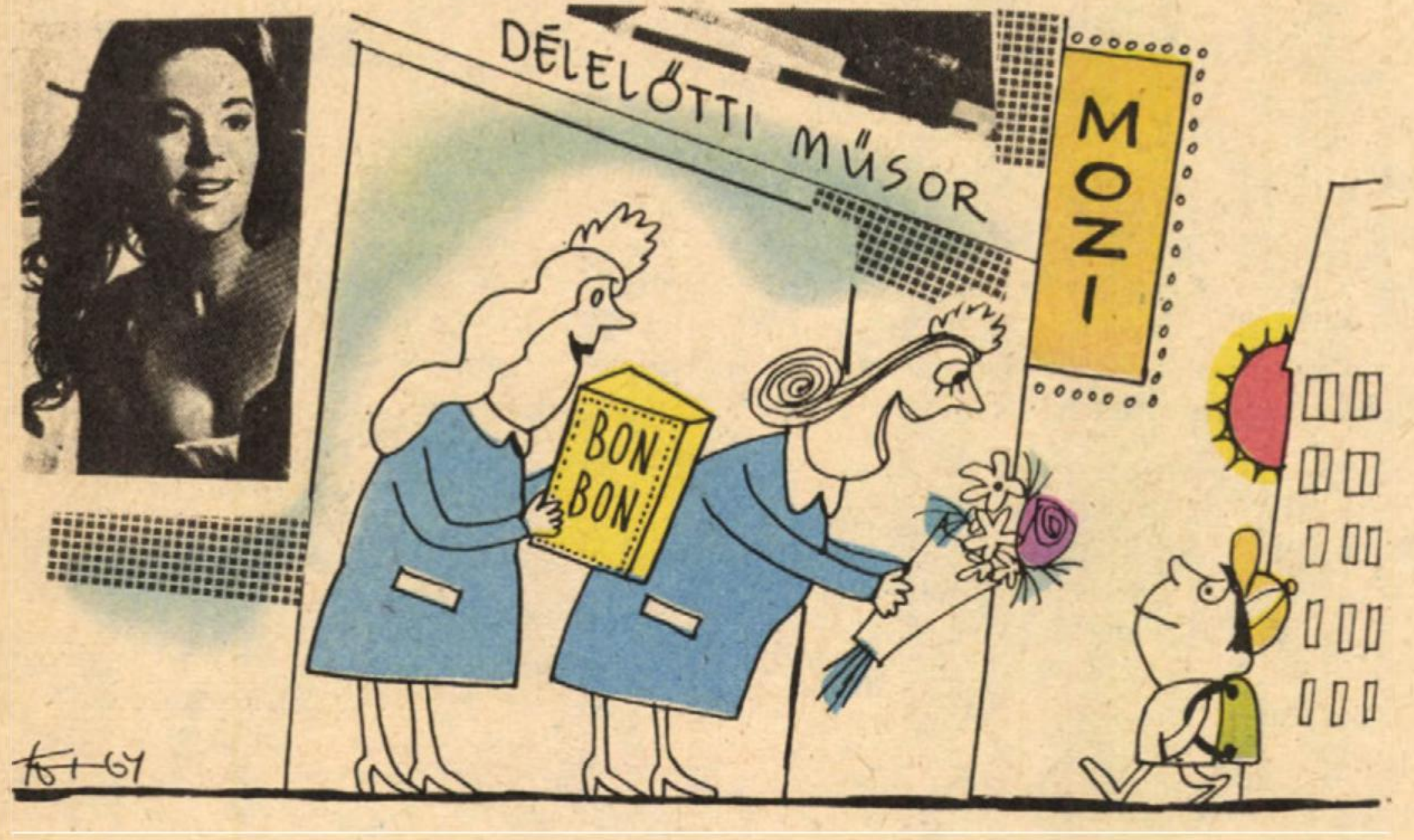

– Szeretettel köszöntjük az új tanév első iskolakerülőjét!

SZABÁLYTALAN TANKOLÁS

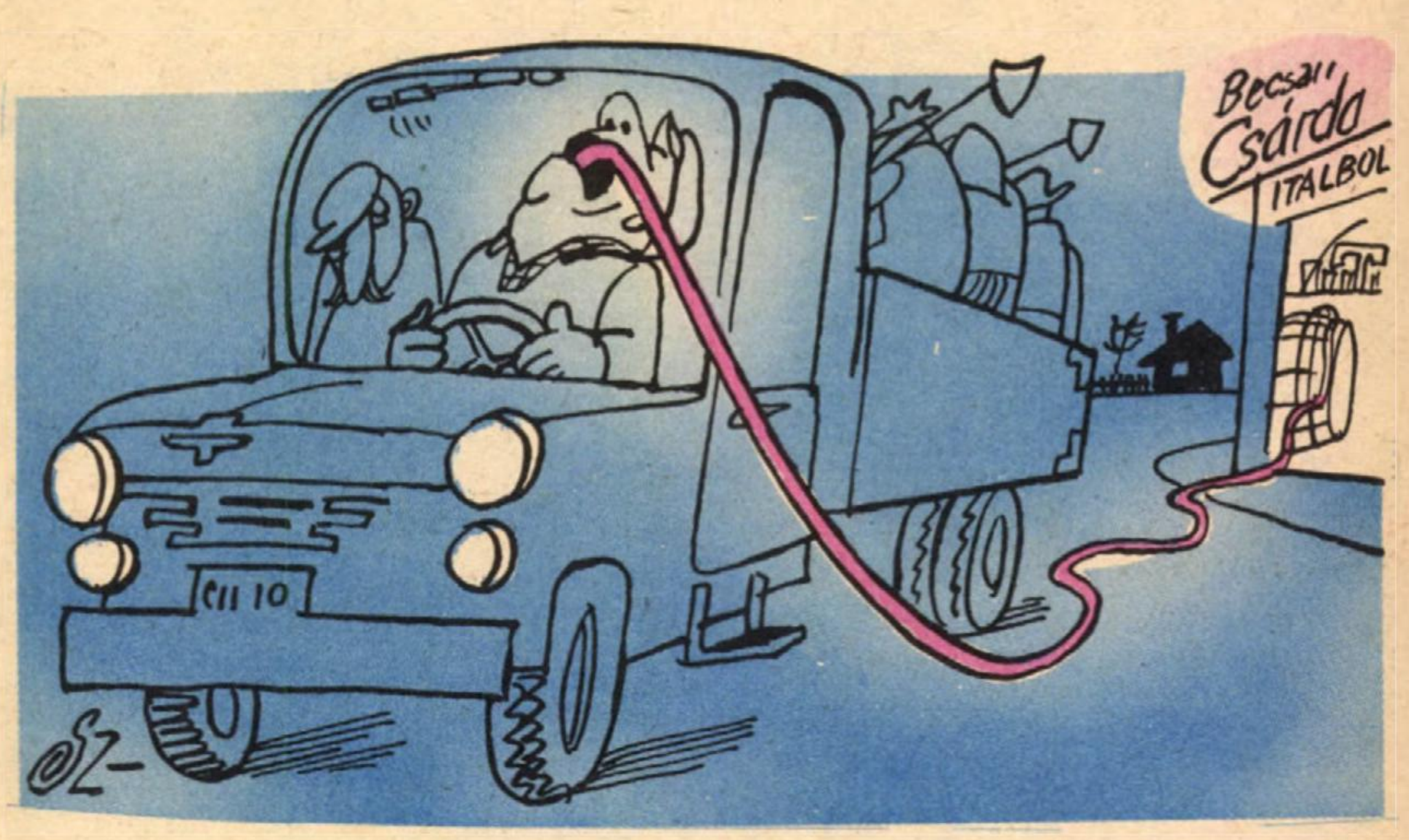

BALÁZS SÁNDOR:

TIPP

Nagyon jó szó. Mindössze négy betű, három néma mássalhangzó, közbül az élesen harsanó i. Olyan, mint egy indulatszó, mint a csitt vagy a hopp. Idegen eredetű — ha jól tudom, angol —, de meghonosodott nálunk, akárcsak a telefon, a patika és sok más. Magyarban nincs jó szó rá. Jelzés, jóslás, előre bemondás — ez mind hosszadalmas, és nem is egészen pontos. Maradjunk hát csak a tippnél.

A tippelés ősi emberi szokás. Ha végigtekintünk az emberiség történetén, mindenütt ráakadunk a tippelés nyomaira. Már a paradicsomban megkezdődött. Rossz tipp volt Évától, hogy beleharapott az almába, és ezért aztán férjével együtt mehetett új lakást keresni. Jó tipp volt viszont Noétól, hogy az özönvíz ellen megépítette bárkáját. Ezáltal ő és az állatok kikerültek az összes vizekből. A római-parti üdülőnk véleménye szerint a szúnyogokat kihagyhatta volna.

A mindennapi életben is szakadatlanul tippelünk. Tippelünk arra, hogy lesz-e vasárnap kirándulásra való idő, hogy van-e taxi az állomáson, hogy hány fokkal hidegebb vagy melegebb van a sokévi átlagnál. Zsúfolt villamosra szállsz, és tippelsz, hogy melyik hely üresedik meg hamarabb. Bizonyos jelekből ugyanis lehet erre következtetni. Ha valaki összehajtja az újságját, és elteszi a szemüvegét, nyilván leszállni készül. Vagy ha egy nő a retiküljét az öléből a hóna alá kapja, vagy ha esős időben már a kocsiban próbálgatja az ernyőjét, hogy kinyílik-e. Ilyenkor, hála a jó tippelésnek, te ülhetsz le a helyére. Persze, mint a legtöbb tippelésnél, itt is érhetnek csalódások. Ha valaki például még a Rákóczi útnál megkérdezi, hogy hány megálló van a Nyugatiig, és téged édes bizonyosság tölt el, hiszen csak te jöhetsz utána, és elérkeztek a Nyugatihoz, és az illető, mintha nem is ő kérdezte volna, nyugodtan tovább üldögél, és le sem száll a Moszkva térig.

Gyakori a tippelés a politikában is. Óriási tippelés folyt nemrég az USA-ban az elnökválasztás körül.

A tippelésnek természetesen nagy helye van a sportban, a totónál, a lottónál és a lóversenynél. És itt éri az embereket a legtöbb csalódás. Sokszor egy kihagyott tizenegyes miatt nincs tizenhárom plusz egy találat, és egy váratlan X olyan ismeretlen, amit a legjobb matematikus sem tud előre kiszámítani.

A lottónál meg az a bosszúság, hogy mindig a mellette levő számot húzzák ki, s ezért, mint régi szakember, azt ajánlom az ötmillió lottózónak, hogy ne azt a számot keresztezze meg, amelyiket akarja, hanem a szomszédját. Ugyanez van a lóversenynél is, ahol rendesen nem az általunk tippelt paripa jön be elsőnek, hanem a mellette levő, egy fejhosszal.

Vannak emberek, akiknek minden második szavuk: te, nekem vagy egy tippem. Ide sorolható az a színigazgató is, aki így adta vissza a darabot a szerzőnek:

— Ez, kérlek, nem jó, de van számodra egy tippem.

— Éspedig? — kérdi reménykedve a szerző.

— Írj egy jobbat!

Az írónak „Most nevess, Ibolyka!" című most megjelent karcolatgyűjteményéből. (Móra Ferenc Könyvkiadó)

VÁLTOZÓ FALU

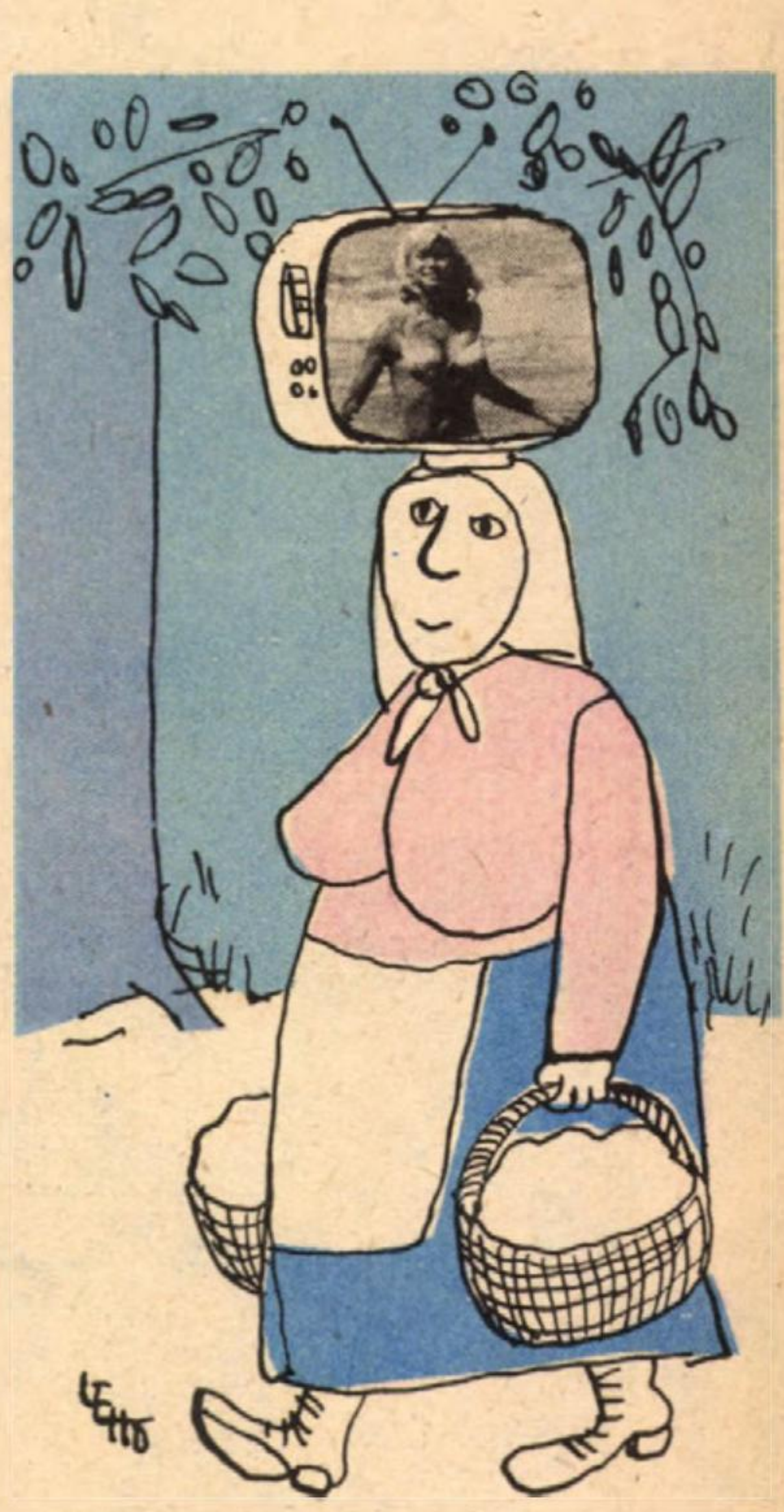

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

MEGNYUGTATÓ

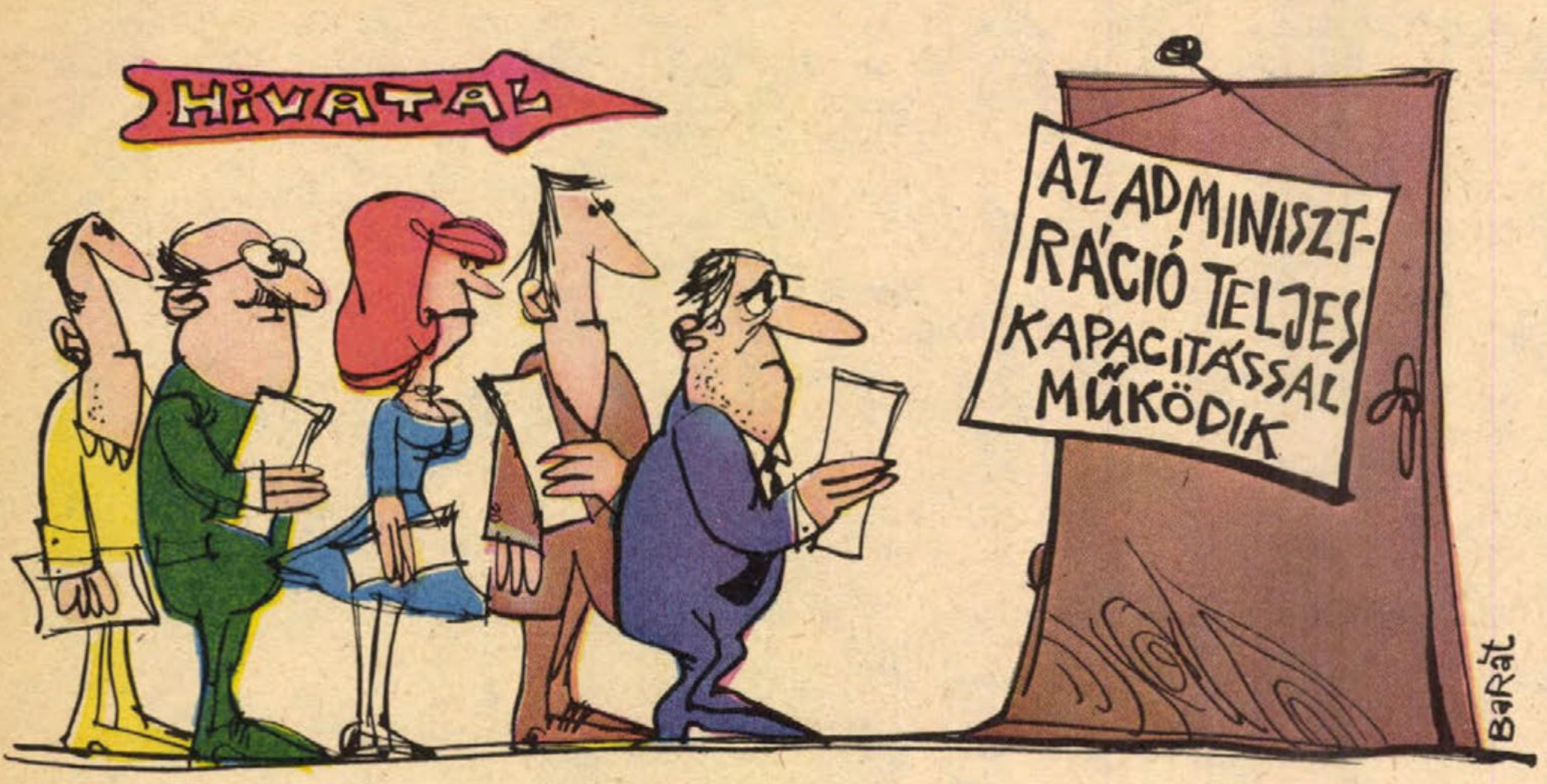
HIVATAL
AZ ADMINISZTRÁCIÓ TELJES KAPACITÁSSAL MŰKÖDIK

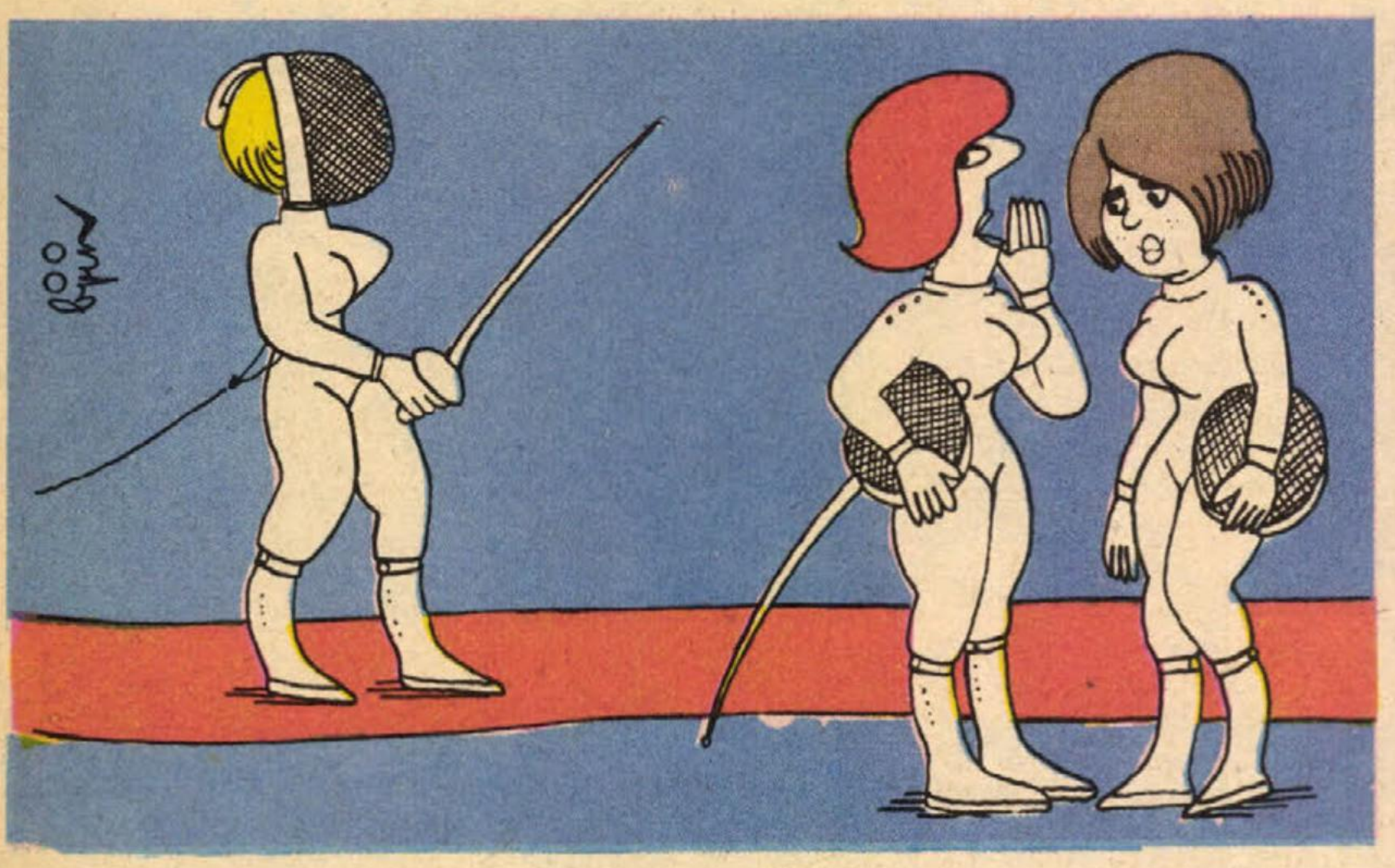

NŐK A PÁSTON

– Milyen rosszul áll Pirinek a fehér szín!

TILTAKOZÁS

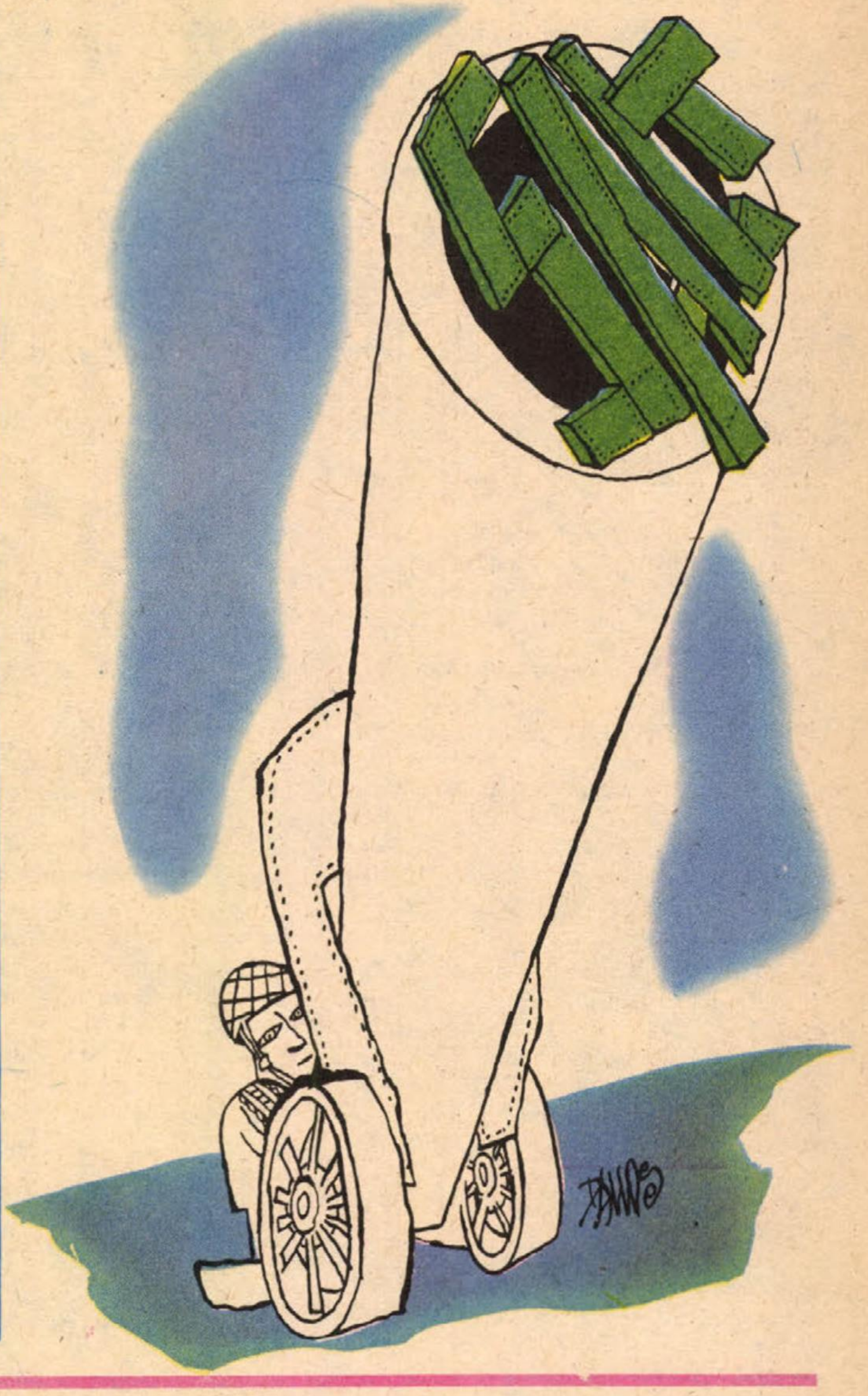

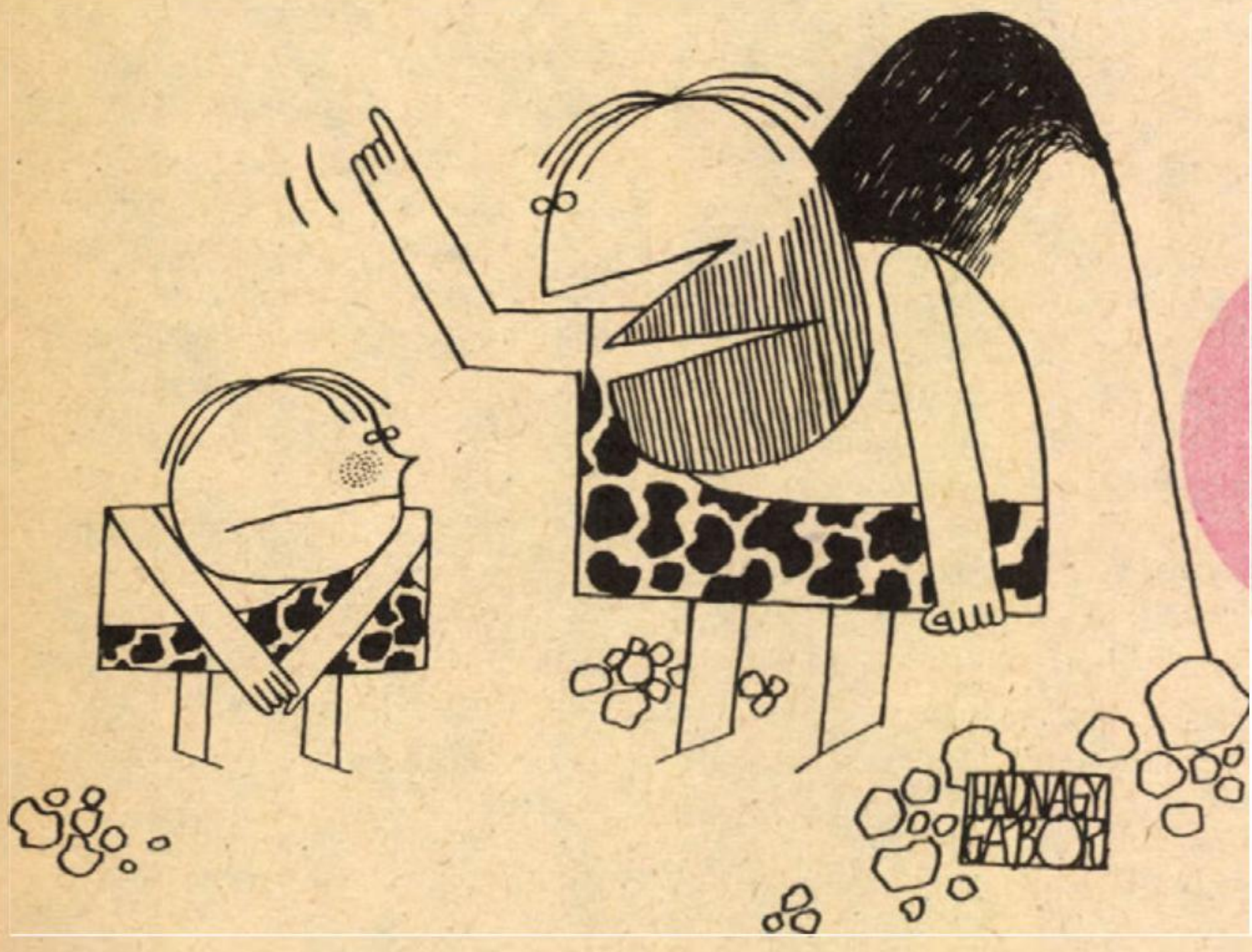

PEDAGÓGIA

– Bezzeg az én időmben . . .

KÖZEPES SZŐLŐTERMÉS

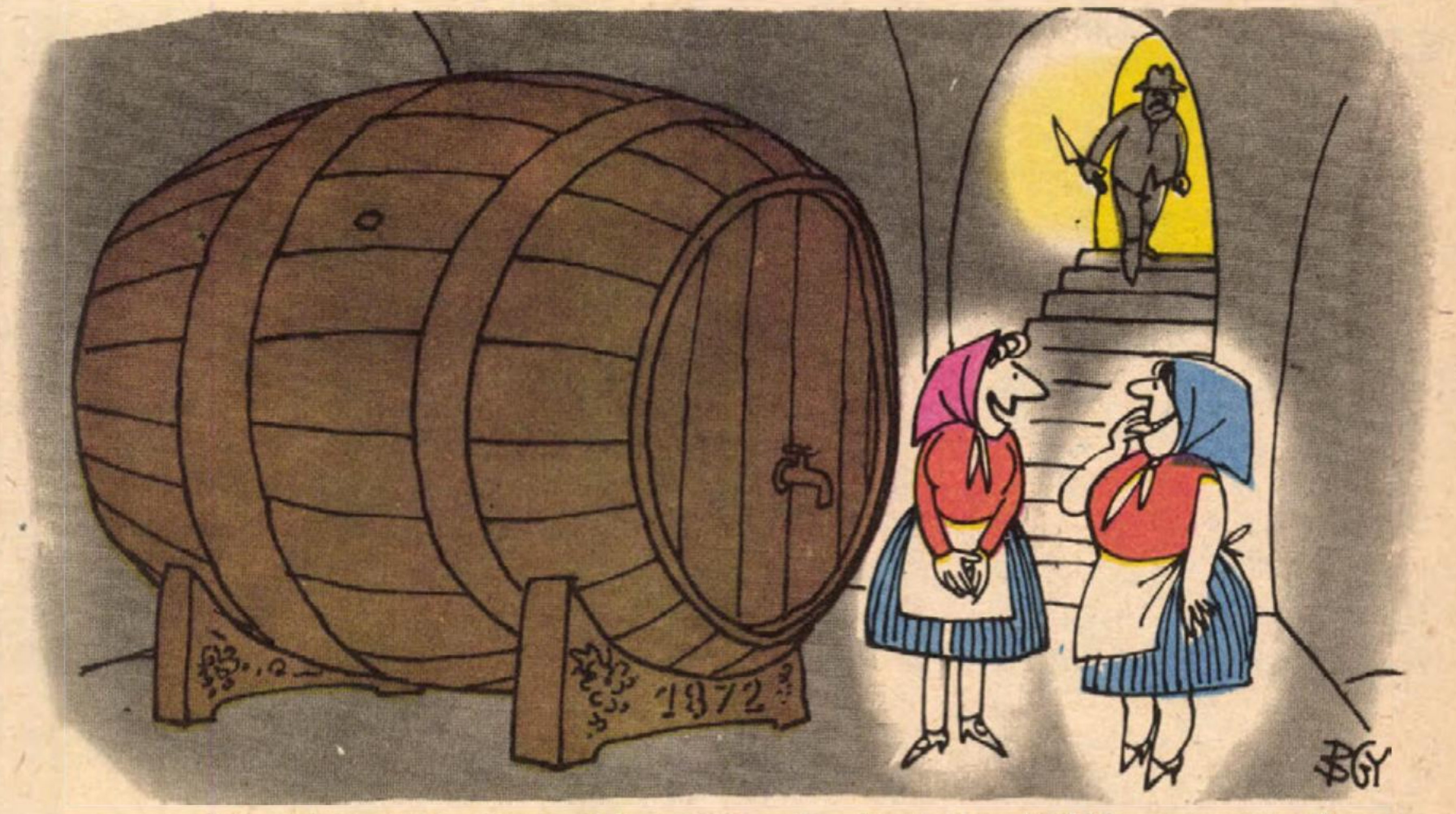

– Most legalább kevesebbszer fog berúgni és ritkábban verekszik a vasvillával . . .

KÉNYES KAPUS

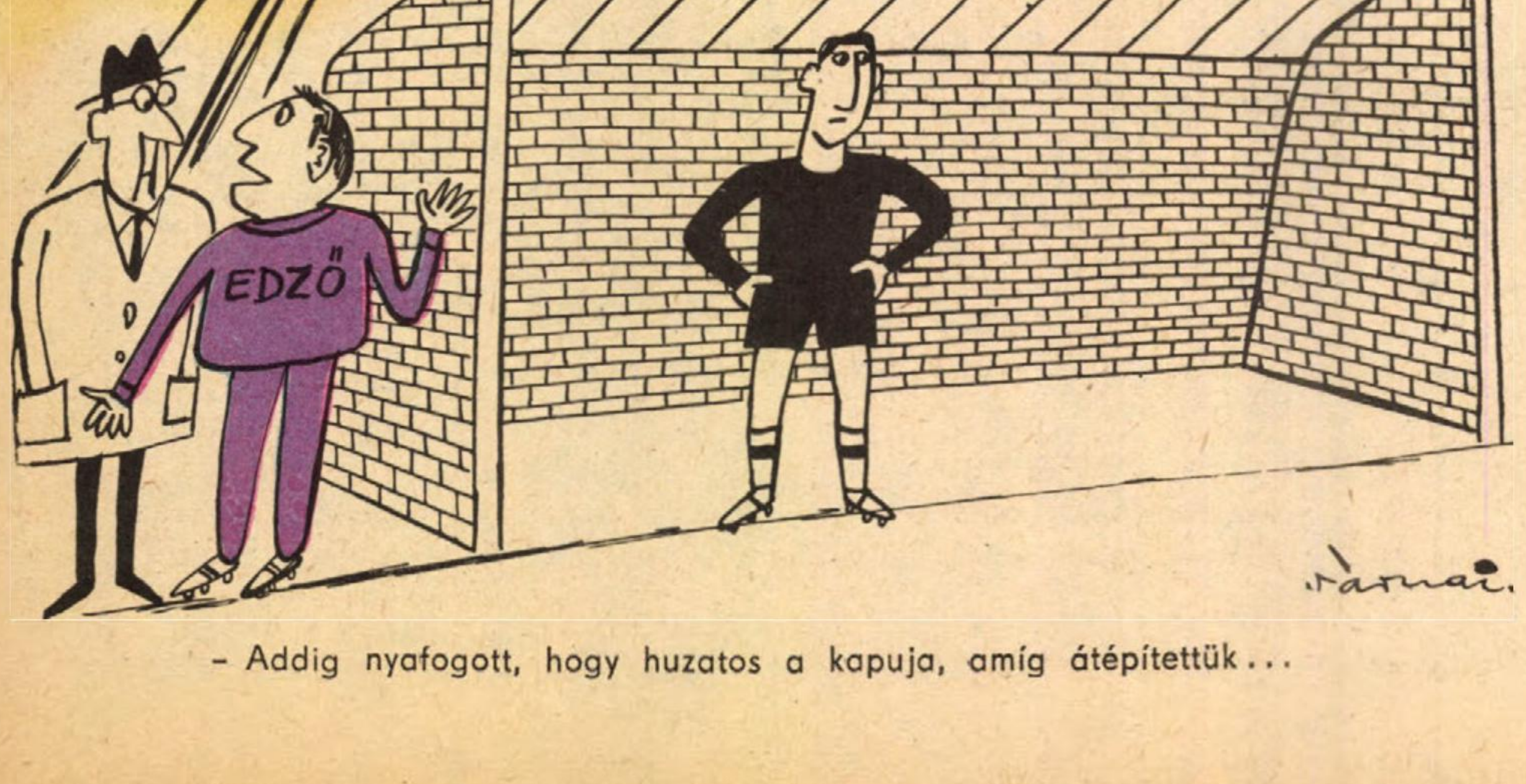

– Addig nyafogott, hogy huzatos a kapuja, amíg átépítettük . . .

URBANIZÁCIÓ

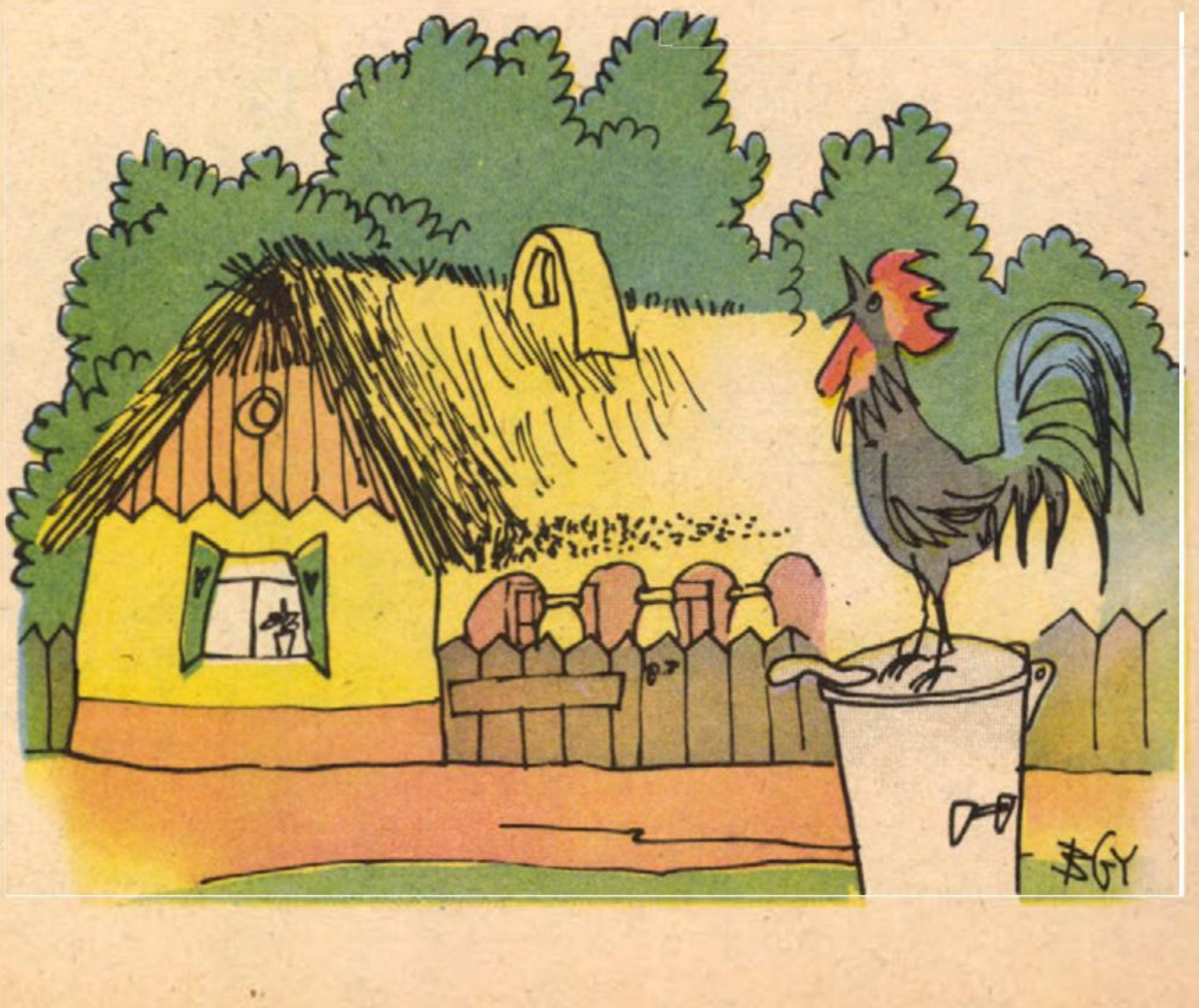

Londoni anziksz

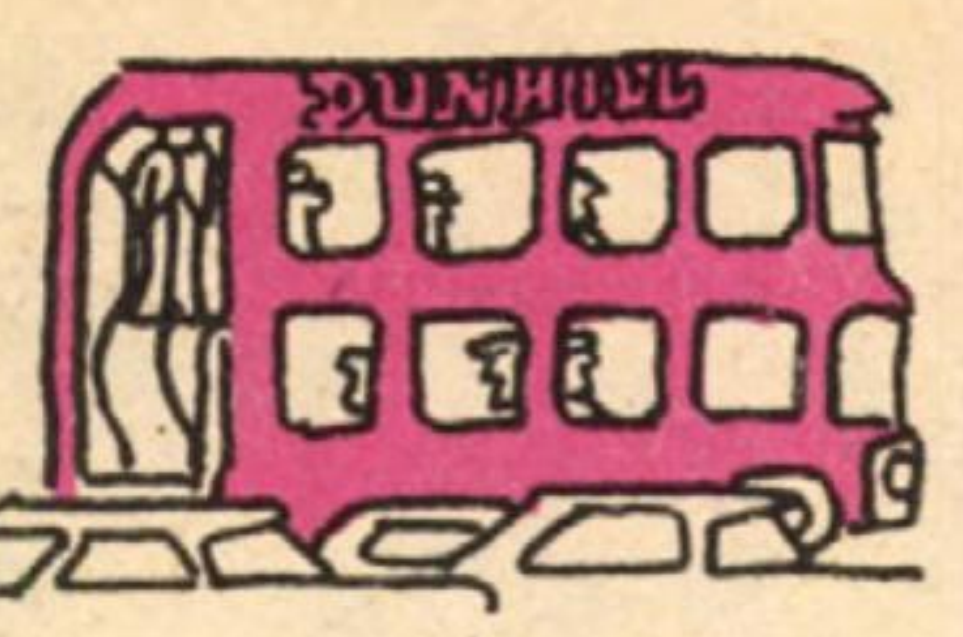

EBÉD A SOHÓBAN

Az első nap egy lengyel kisvendéglőben ebédeltem, a másodikon egy olaszban, a harmadikon egy kínaiban. Tele van velük London. Egyik sem az én asztalom! A lengyel koszt jó lehet a lengyeleknek, az olasz jó lehet az olaszoknak, a kínai jó lehet a kínaiaknak. De hát én szívesebben ennék már töltött káposztát tejföllel meglocsolva — morogtam.

— Menjünk a Sohóba — ajánlotta angol kísérőm. — Ott van a Greek utcában a Budapest étterem.

Keresztül-kasul bolyongtuk a Soho rengeteg utcáját. El is bámészkodtam: ez London legharsányabb és legtarkább városrésze. Üzletek, bazárok, utcai árusok, itt a piros, hol a piros a járdán, éjjel-nappali mulatók, pornómozik, sexlátványosságok (belépés nappal is, fél fontért, sex élőben), és külföldiek a világ minden tájáról. Elmúlt már három óra, amikor benyitottunk a magyar vendéglőbe. *„Záróra után nincs kiszolgálás, tessék hatkor jönni!"* — szólt ránk a pincér és dohogott is mellé valamit magyarul. Mindjárt Pesten éreztem magam.

Ám egy kedves és molett hölgy (mint utóbb megtudtam, a tulajdonos felesége, 1938 óta él Londonban) néhány keresetlen szóval lecsillapította a zsörtölődő pincért. A hölgy szíves szóval marasztalt, dehogy enged el éhesen, ha már egyszer Budapestről jöttem hozzájuk, úgyis túlnyomó többségben angol vendégei vannak. Kisvártatva remek Ujházy-tyúkleves, utána borjúpörkölt került elénk az asztalra. Osztályon felüli minőségben. Két és fél fontot fizettem érte, sörrel, kólával. És hálásan meg is köszöntem.

— Hozzám olyan rendesek voltak otthon júliusban — magyarázta a vendéglősné asszony —, hogy azt én most önöknek viszonozni akartam. Téten voltam rokoni látogatáson és néhány napot késtem a jelentkezéssel. Sokat kellett volna szaladgálnom e miatt abban a nagy melegben. A győri rendőrkapitányságon megkíméltek ettől: rátötték a papíromra a pecsétet és kész. Ha az én kedvemért ott megszegték a szabályokat, én is megszeghetem itt a zárórát az ön kedvéért.

Ennél nekem csak az tetszett jobban, ahogyan magyarul beszélt: pontosan úgy, mint 33 évvel ezelőtt Téten.

— Tessék csak igenyesen kimenni az utca végibe — mondta, amikor útbaigazított. — Onnajt indul a 14-es autóbusz.

Így szerzett nekem örömet a győri rendőrség előzékenysége — a londoni Sohóban.

BOBBYK

Az angol rendőrök, népszerű nevükön Bobbyk is megérdemlik, hogy megemlítsem őket. Bármit kérdez az ember tőlük, türelmesen és pontosan megmagyaráznak mindent. Civiltől viszont kár kérdezni. Ők is segítőkészek, de a tájékoztatásuk ritkán stimmel. A londoniak ugyanis legfeljebb azt a környéket ismerik, ahol laknak.

De visszatérve a Bobbykra: a Buckingham palota őrségváltásánál egy öt év körüli kisfiú elvesztette a mamáját. Ott zokogott mellettem szegényke. Az egyik lovas rendőr maga elé emelte a nyeregbe a gyereket, és kétszer körüllovagolta vele a teret. Persze a fiúcskának nagyon tetszett az ügy, jobbra-balra integetett. Valahonnan előkerült a kétségbeesett mama is és boldogan vette át a fiúcskát. A gyerek most már azért bőgött, mert le kellett szállnia a lóról.

Én közben azon tűnődtem, hogyha netán a mama megy oda a lovas rendőrhöz, hogy elvesztette a gyerekét, vajon őt is felvette volna-e maga elé a nyeregbe a derék Bobby? Bizonyára. Csinos, fiatal mama volt.

TAXITÖRVÉNY

— Feltűnően jó karban tartják ezeket az öreg Austin-taxikat — jegyeztem meg kísérőmnek a rengeteg teljesen egyforma, fekete taxi láttán. — Olyanok, mint száz év előtt az országúti batárok.

— Látja, ez egy igazi angol dolog — kaptam a büszke és korrekt felvilágosítást. — Ezek vadonatúj Austinok, csak régi típusúak. Nálunk, angoloknál még jó néhány elavult törvény van érvényben.

Ilyen a taxitörvény is. Ezért maradt meg mindmáig — és talán örökre — ez a vaskos, feltűnően magas, divatjamúlt Austin is. Valamikor ugyanis törvény szabta meg, hogy csak olyan taxik építhetők, amelyekből egy gentleman, cilinderrel a fején, kiléphet anélkül, hogy le kellene hajolnia.

Mert hogy egy úriember az utcán levegye a cilinderét a fejéről, azt Angliában valamikor el sem lehetett képzelni. Legfeljebb, ha köszönt.

HÉZAGOS DIVATTUDÓSÍTÁS

Alig láttam forró nadrágot. Láttam viszont rengeteg miniszoknyát, de olyant, hogy felért a forró nadrággal. Vagy még annál is forróbbal.

Divat a paróka. Beszélgettem egy női fodrásszal: saját magának csinál konkurrenciát azzal, hogy parókát árul? — kérdeztem.

— Uram — felelte —, nálunk egy dauer — 4—6 font (290—430 forint), egy paróka ára 6—11 font (430—790 forint). Amennyivel kevesebbet keresek az egyre csökkenő számú daueron a paróka miatt, legalább annyival többet keresek a megnövekedett parókaforgalmon, Ismeri a nőket? Van olyan vevőm, aki már a tizedik parókát vásárolja nálam és olykor még daueroltatja a saját haját is. Amit vesztek a vámon, azt megnyerem a réven.

Egyébként divat még Londonban a maxi, a midi és — nőknél, férfiaknál egyaránt — a kalóriatáblázat. Ez arra jó, hogy az ember kiszámítsa, mennyi kalória és fehérje kell a karcsúság megőrzéséhez. Divat az ernyő. „Londonban mindig esik" — mondták többen is, de én nem hiszek a babonákban. Ernyő nélkül utaztam el és ernyő nélkül tértem haza. Egész héten sütött a nap.

Divat a széles csíkozású és a pasztell színű vagy mintás anyagból készült férfiing és a sima vagy mintás színes ing is. Keménykalapos férfit csak néhányat láttam az utcán. Alig hiszem, hogy a keménykalap kiment a divatból. De nem divat a tolongás: sem az áruházakban, sem az üzletekben, sem az autóbuszmegállóknál. (A buszokon nincs állóhely.) Ez jó! De sehogy sem tudom megérteni, hogy a gyors, emeletes, piros autóbuszokon miért olyan lassú a közlekedés?

SZÁZ DOLLÁR

Bizonyára sokan kíváncsiak arra: hogyan és hány napig lehet Londonban megélni a száz dollárból? London nem olcsó város. Magasak az árak. A turista napi 14—15 dollárral a zsebében nem nagyon dőzsölhet. A száz dollárból pontosan egy hetet tölthet Londonban — szerényen. Ennyi időre futja elfogadható szállásra, rendes, de nem osztályon aluli étkezésre, kétszeri városnézésre, idegenvezetővel, telik belőle egy olyan két és fél fontos (180 forint!) bérletre, amellyel egy hétig utazhat a földalatti és az autóbusz összes vonalain. És jut némi borravalóra is a saját tekintélyünk megvédése érdekében.

Erre telik hét napig a turistának, de cuccra nem. Aki cuccot hoz, az megkoplalja. Én jól laktam és jóllaktam. Mindennap. Igaz, hogy apróbb ajándéktárgyakon kívül nem hoztam semmiféle portékát, azaz se pulóvert, se felöltőt, se ezüstöt, se aranyat. Tehát nem hoztam semmit, csak egy remélhetőleg gyorsan gyógyuló inszalaglazulást — a sok járkálástól.

PANOPTIKUM

Napi nyolc órát töltöttem az utcán, az emberek között és a múzeumokban. A British Museumtól a Tate Galeryig és a Victoria Museumtól a National Galeryig. Ne tessék megijedni, nem szándékozom erről beszámolni. Nem vágna lapunk profiljába. De a Madame Tussaud panoptikumjáról meg kell emlékeznem. Az jobban belevág.

A múzeumokban is sok volt a látogató, de a panoptikumban négyes sorokban álltak, pedig itt fél fontot (36 forintot) kell fizetni személyenként, míg a múzeumok általában díjtalanok. Persze a panoptikumban látható Pelé, a futballkirály, továbbá Elisabeth Taylor, Richard Burton, Chaplin, Brigitte Bardot és sokan mások a világhírű színészek közül. Viaszból, élethűen és teljes életnagyságban. A politikai hírességek termében találkoztam az angol királyi családdal és a hercegekkel. Egy asztalnál Wilson miniszterelnök ül (nem tévedés!), amint éppen kabinetjének néhány tagjával tanácskozik. Vele szemben, alig másfél méterre tőle, Heath áll az ő főpolitikusaival. A kísérőmnek megjegyeztem, hogy Heath-t és mostani kabinetjét kellene leültetni. Wilsont és a volt kabinetjét felállítani. Ez lenne most aktuális.

— De nagyon költséges lenne — hangzott a válasz. — És lehet, hogy mikorra kicserélnék, megint Wilsont kellene leültetni. Madame Tussaud üzleti vállalkozás. Nem szórják a pénzt.

Ebben a teremben láthatók az amerikai elnökök Lincolntól Nixonig. (Nixonnak itt, az életben, jóval hosszabb az orra, mint ahogy a karikaturisták ábrázolják.) Mellettük Brezsnyev, Willy Brandt és sokan mások. Ismétlem: teljes életnagyságban és élethűen.

Annyira élethűen, hogy a terem bejáratánál álló szürke egyenruhás, ősz hajú teremőrtől — a fülem hallatára — megkérdezte egy férfi: merre kell a horrorterembe mennie? (Ez a rémségek terme, ahol az utolsó angol hóhér, a hírhedt gyilkosok, guillotine-kivégzés és más üdítő látványosság fogadja a látogatót.) Amikor kérdésére nem kapott választ, megérintette a teremőr karját. Az érdeklődő férfi előbb meghökkent, majd ideges nevetésben tört ki. A teremőr is panoptikumfigura volt.

ANGOL HIDEGVÉR

Egy hivatalos szolgálatot teljesítő magyar barátom két évvel ezelőtt került Londonba. Arról beszélgettem vele, hogy ha valami baj van a gázzal, villannyal, vízzel, ha elromlik valami technikai berendezés ezekben a hatalmas, modern épületekben, akkor mi van?

— Nálam éppen nemrég aludt ki a villany — mesélte. — Telefonon leszóltam a londoni őslakos házfelügyelőnknek, hogy a lakásomban megszűnt a világítás, koromsötétben ülök. Mit kell most csinálnom?

— Uram! Attól tartok — válaszolta —, hogy nem tudok a segítségére lenni. Én csak négy éve vagyok itt házfelügyelő. Fogalmam sincs arról, hogy ilyen esetben kihez kell fordulnia.

FIÚ VAGY LÁNY?

Londonban rengeteg a hosszú hajú fiú és a hosszú hajú lány. Olykor alig lehet őket megkülönböztetni, az öltözködésük is teljesen azonos. Ugyanolyan pulóver, nadrág, cipő. Angol kísérőmet nemegyszer kértem, hogy legalább egyetlenegy igazi angol viccet mondjon el nekem. Mindig azt válaszolta, hogy szívesen megtenné, de nem jut eszébe. Amikor azonban a hosszúhajviseletre terelődött a szó, végre elmondott egyet.

Két hosszú hajú fiatal beszélget.

— Már hetek óta együtt járunk, és még mindig nem tudom rólad, hogy fiú vagy-e vagy lány? — mondja az egyik hosszú hajú.

A másik hosszú hajú így felel:

— Nem mindegy ha egyszer szeretjük egymást?

Bizonyos vagyok benne, hogy ez a vicc nem Pestről került Londonba.

Földes György

Katona-dolog

Hidvégi János rajzai

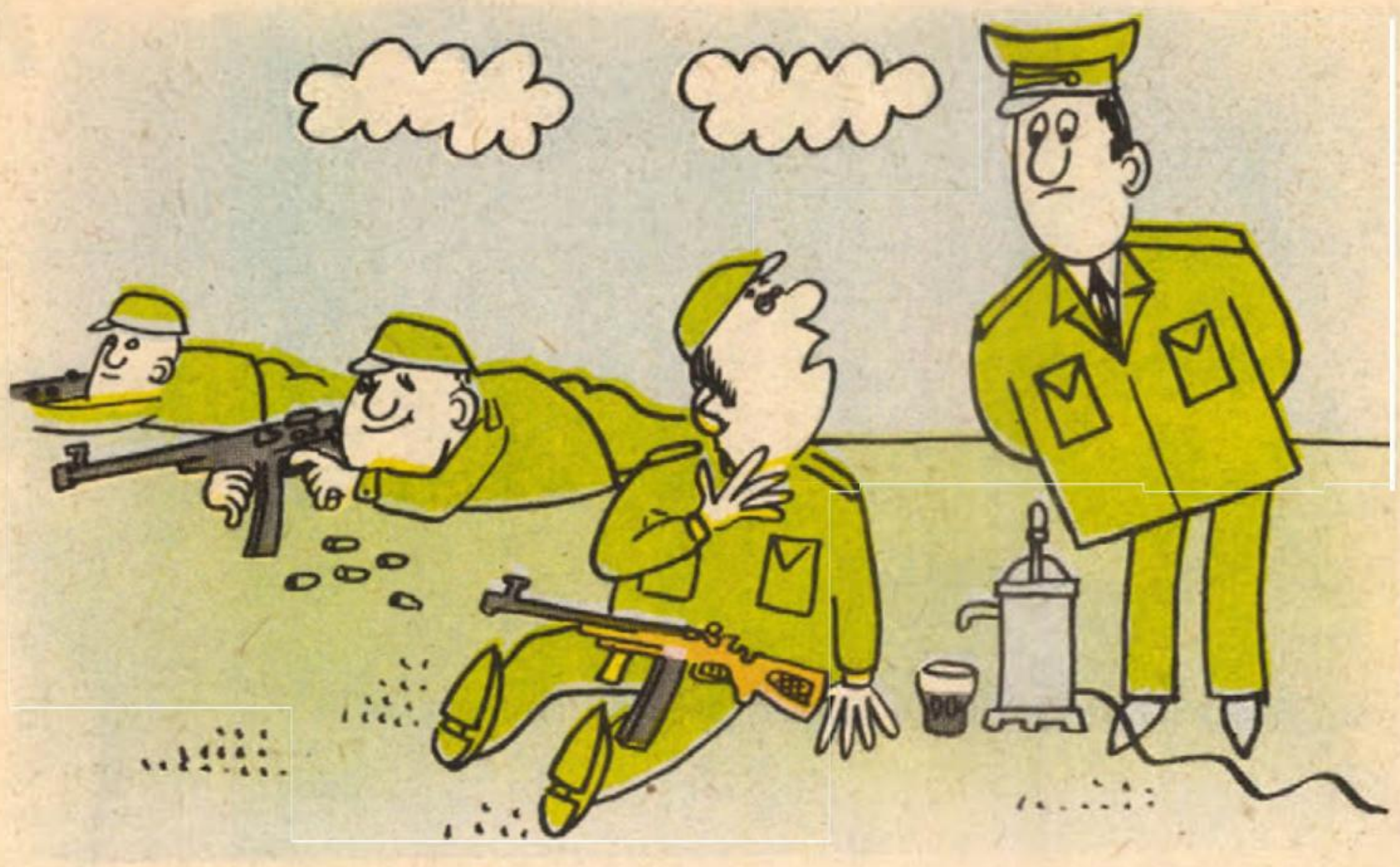

– Sajnálom, de kávé nélkül nem tudok koncentrálni...

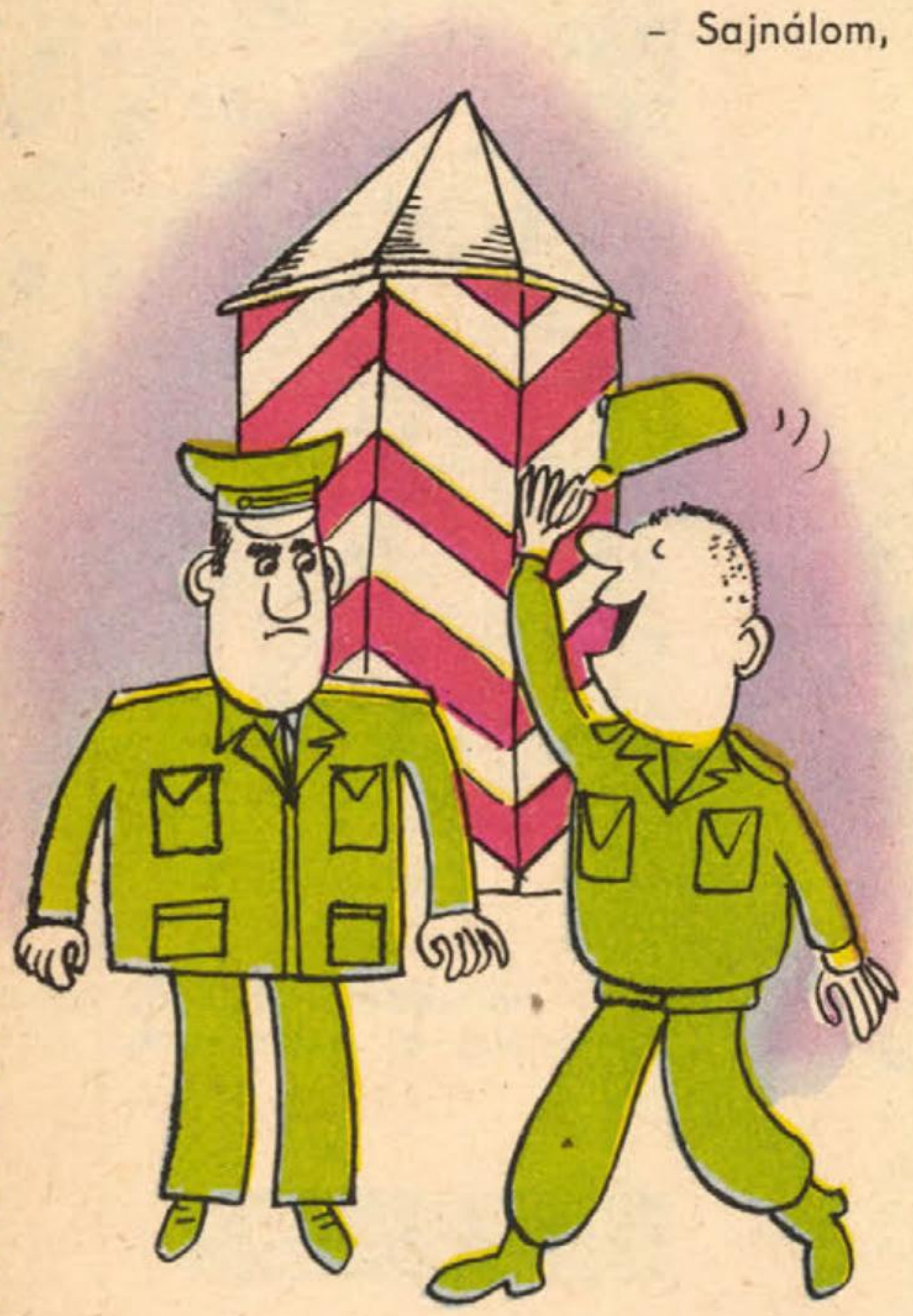

– Tiszteletem, százados úr!

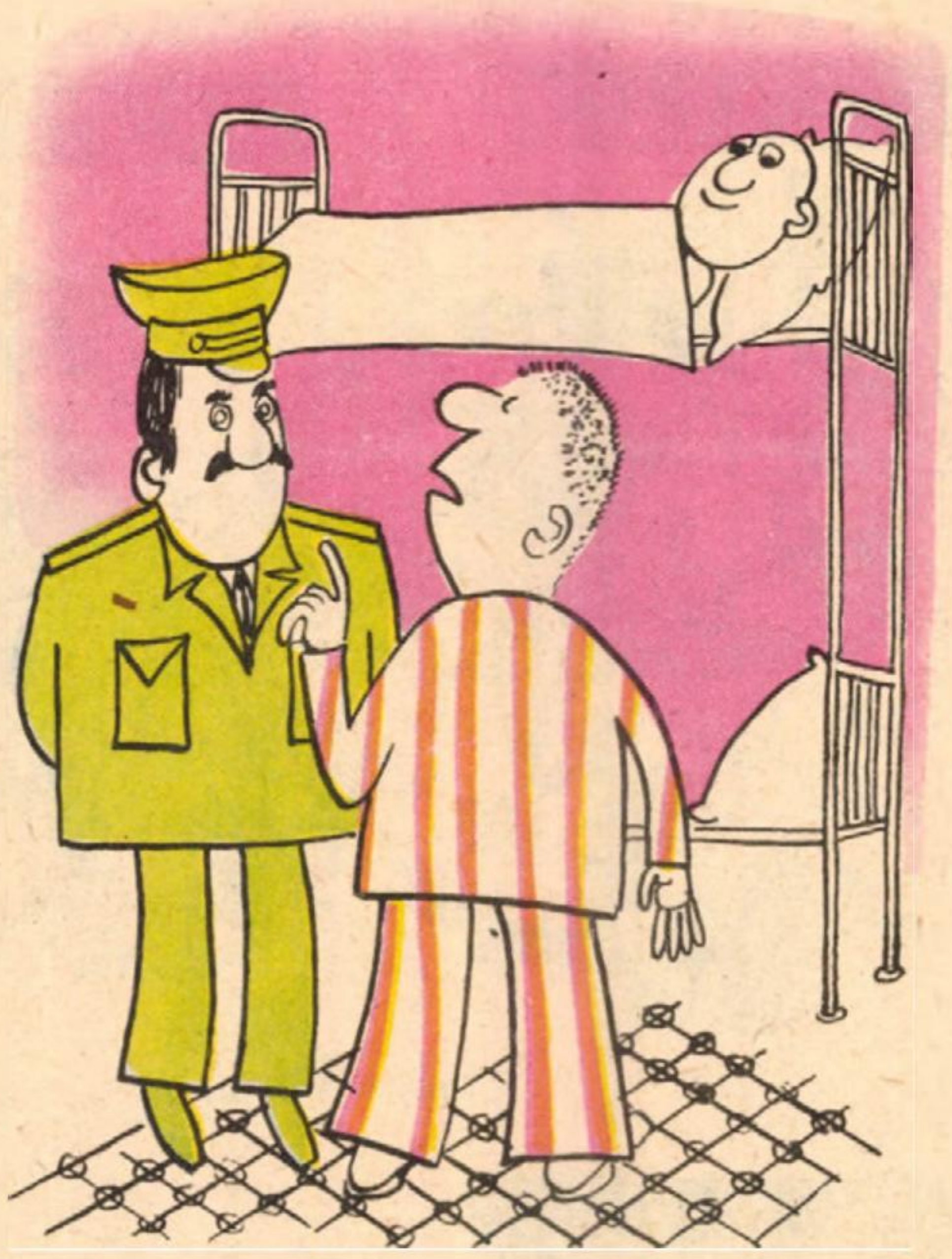

– Aztán, ha riadó lesz, csak szóljon bátran, őrmesterkém!

SZAKEMBERHIÁNY

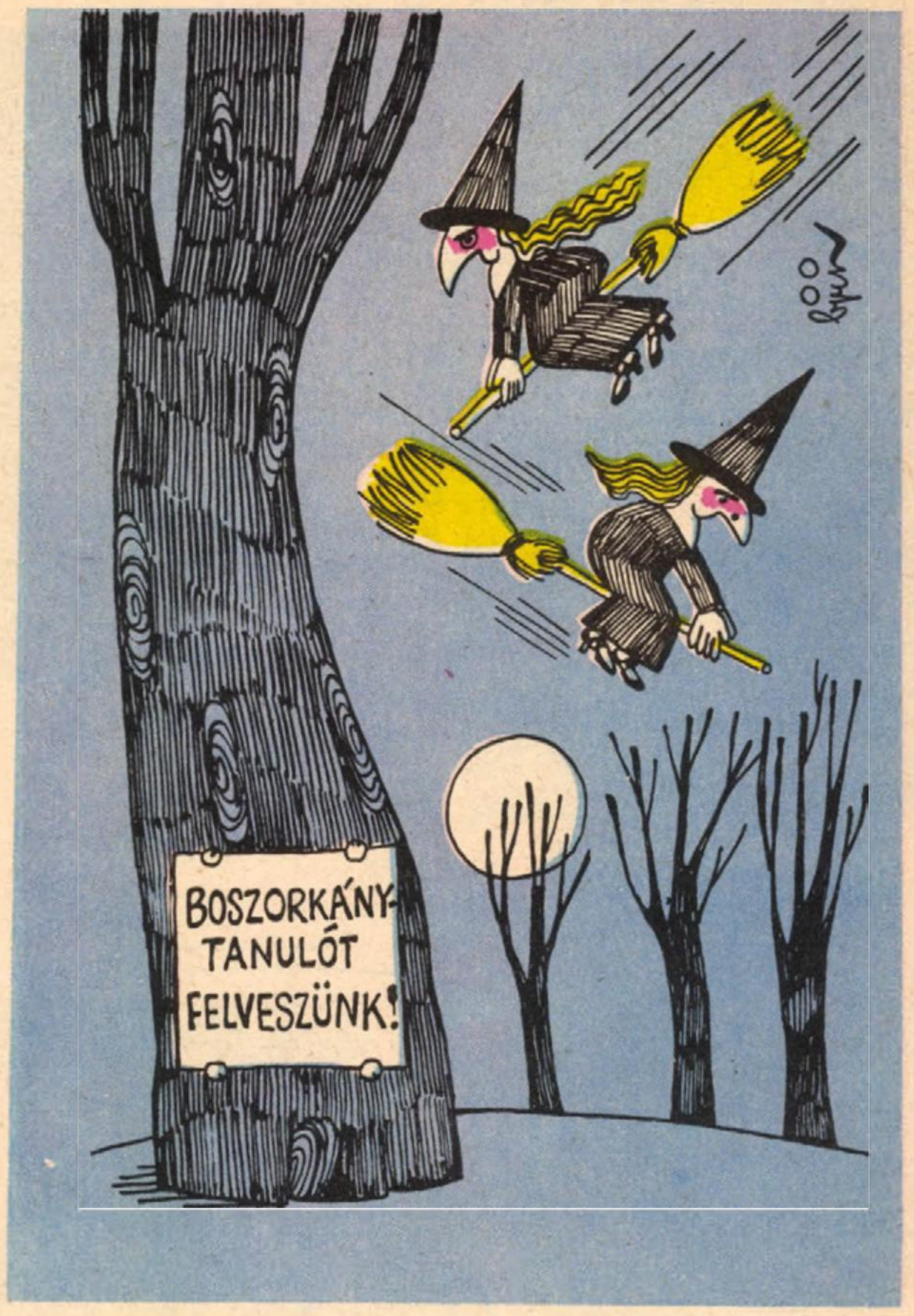
BOSZORKÁNY-TANULÓT FELVESZÜNK!

TUDATHASADÁS

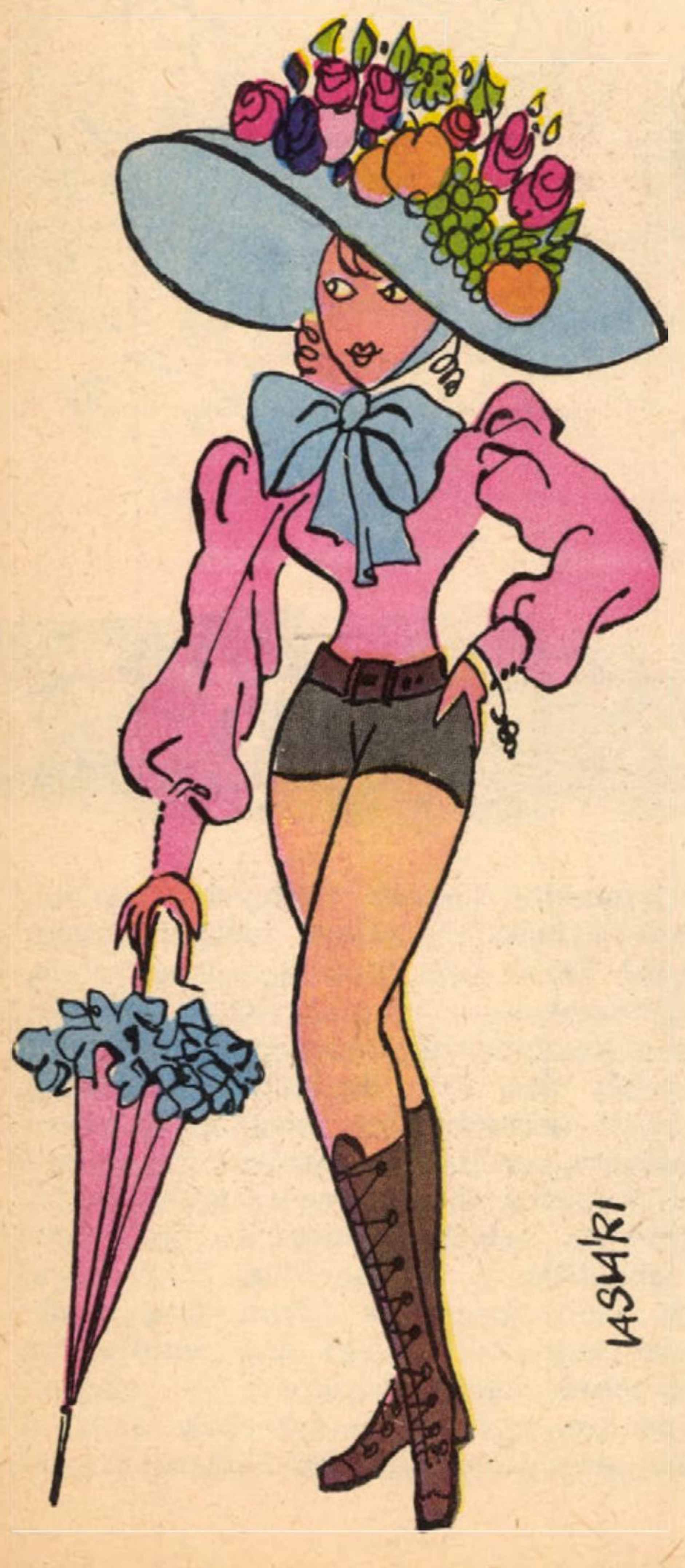

MODERN IDŐK

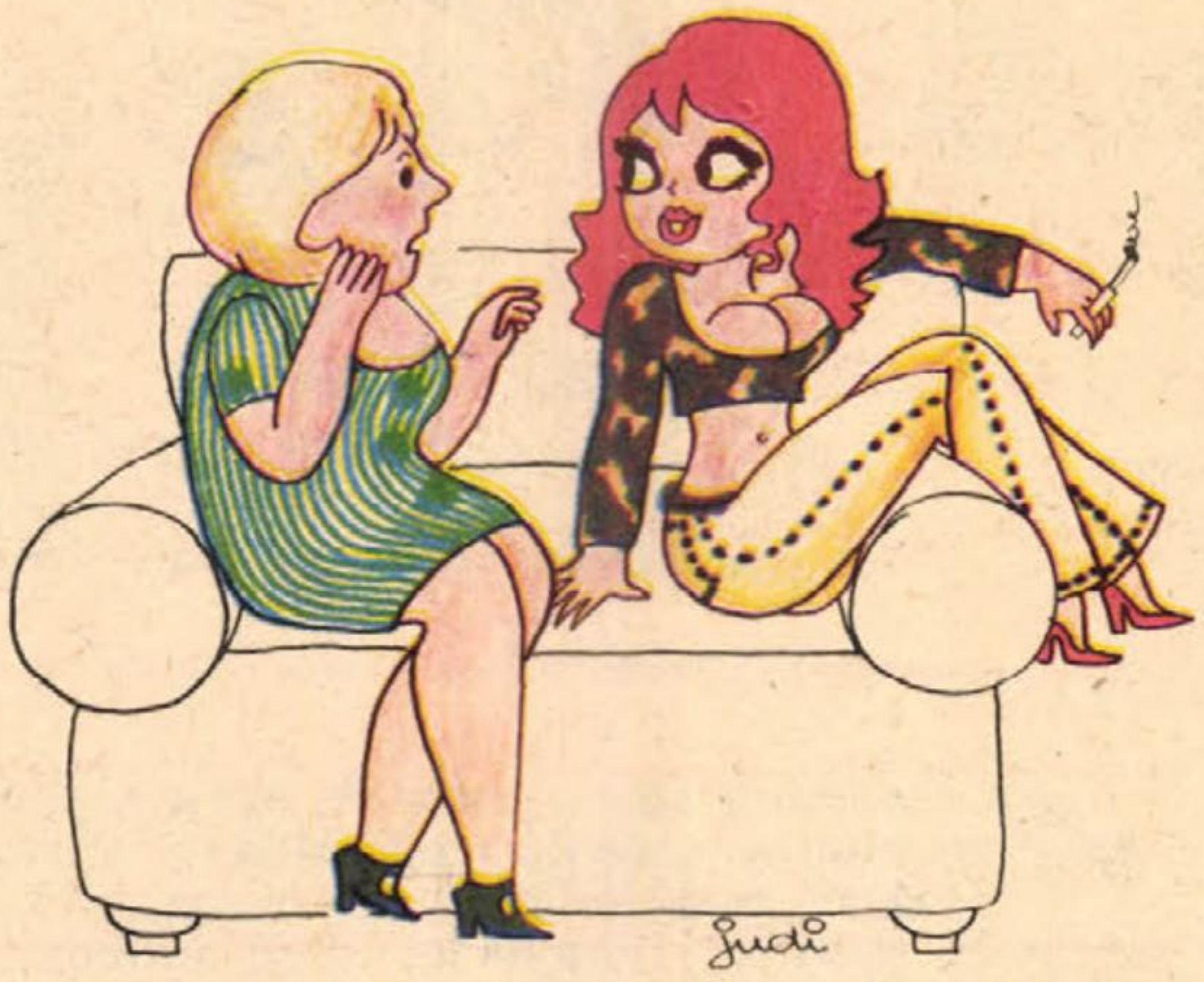

– Anyu, engem csak a plátói szerelemről kell felvilágosítani!

ÉVEK ÉS EMBEREK

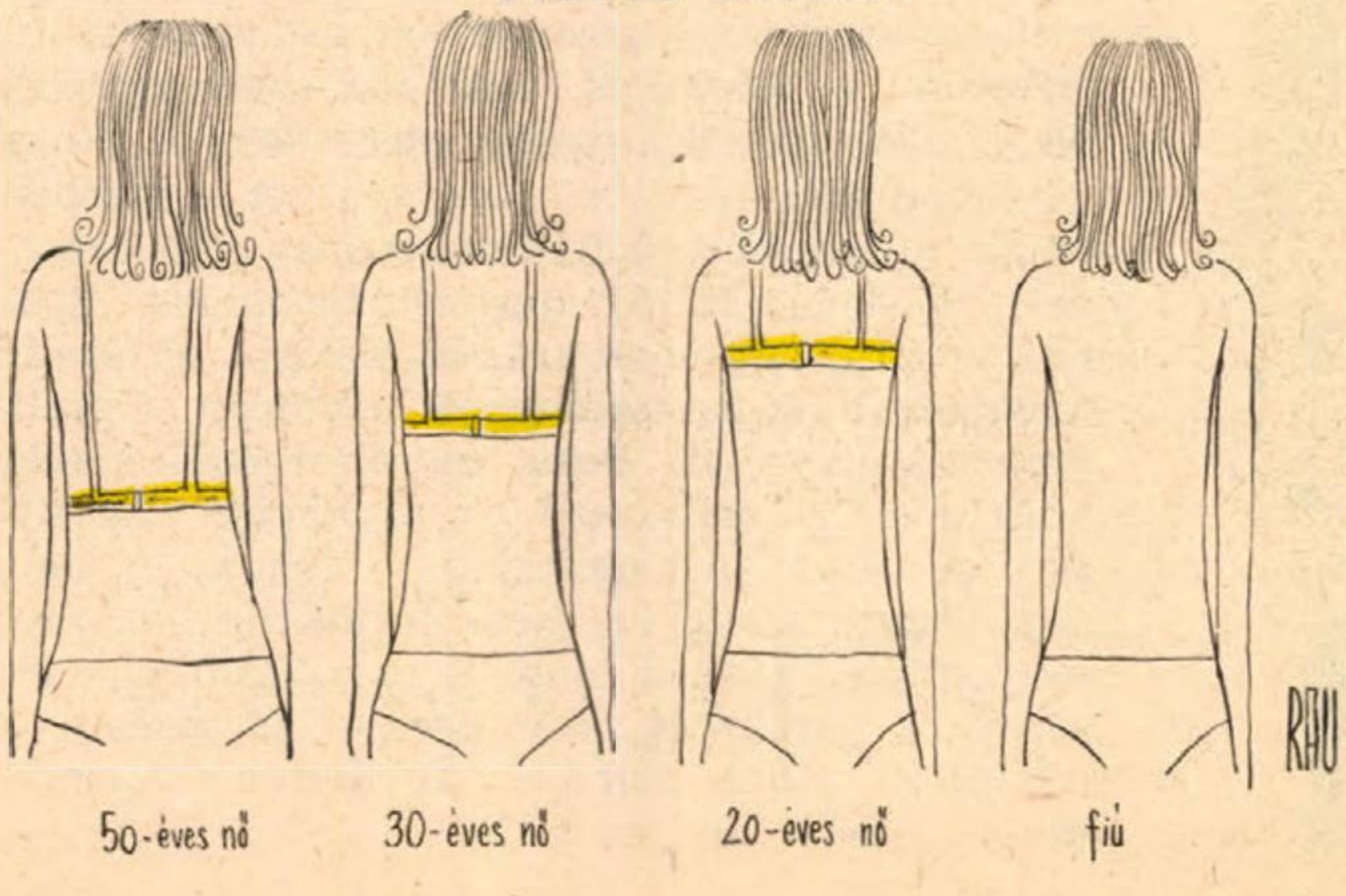
50-éves nő
30-éves nő
20-éves nő
fiú

UTÓSZEZON

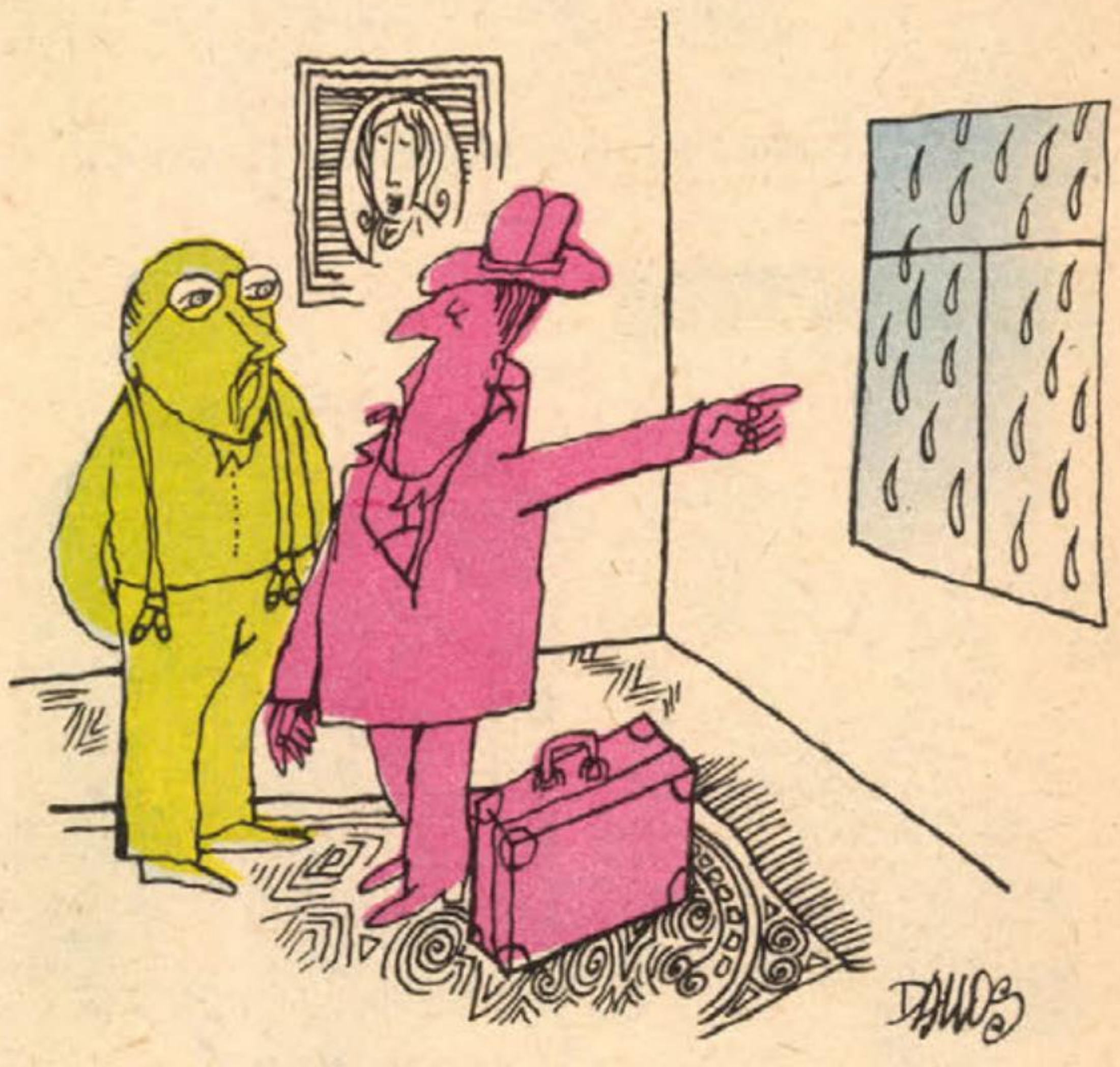

– Csak ezt a kilátást tudja biztosítani?

NŐI FOCI

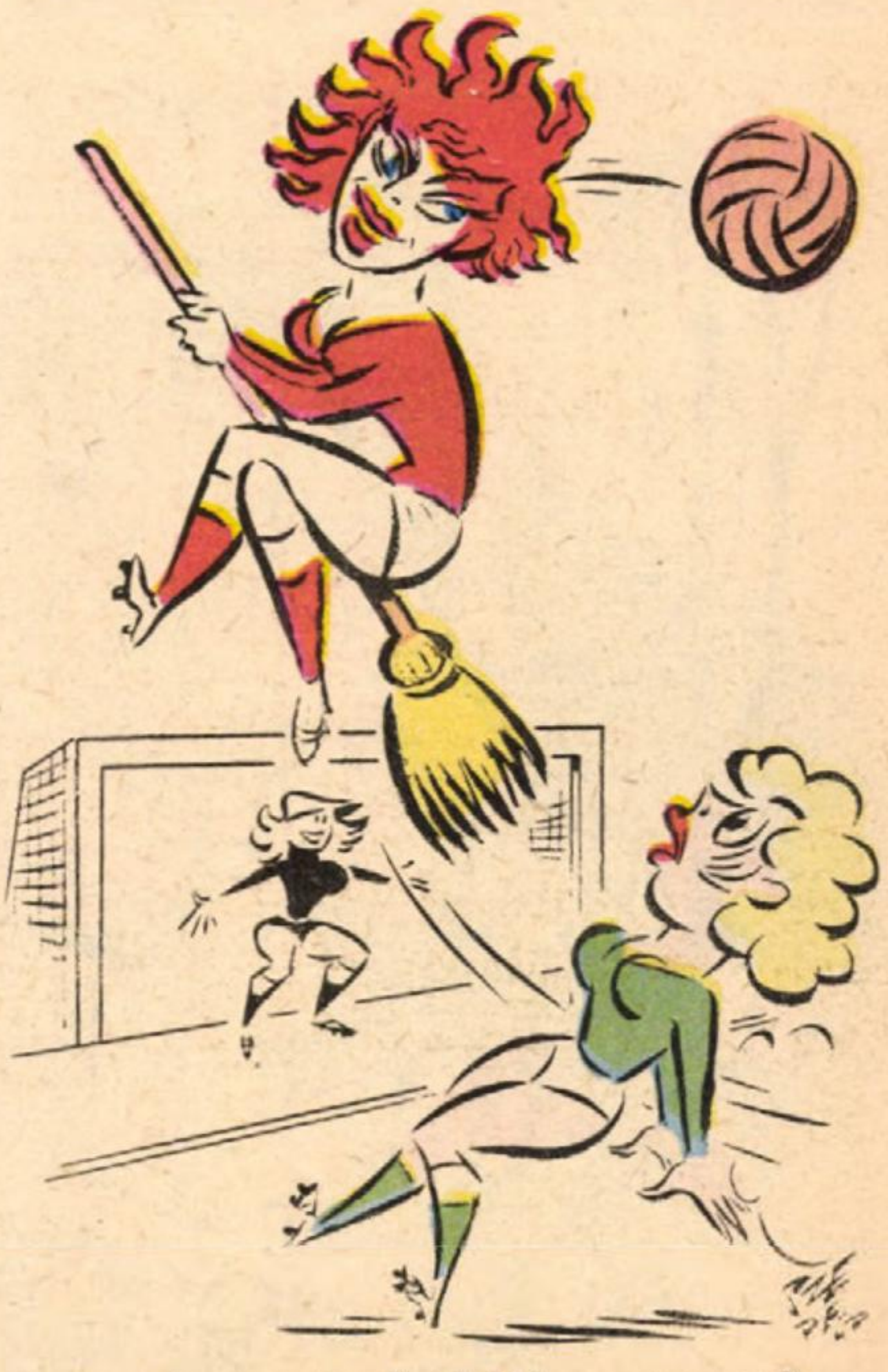

Boszorkányos technikájú sepregető.

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
MI AZ ABSZOLÚT GAVALLÉRIA?

Brenner György:

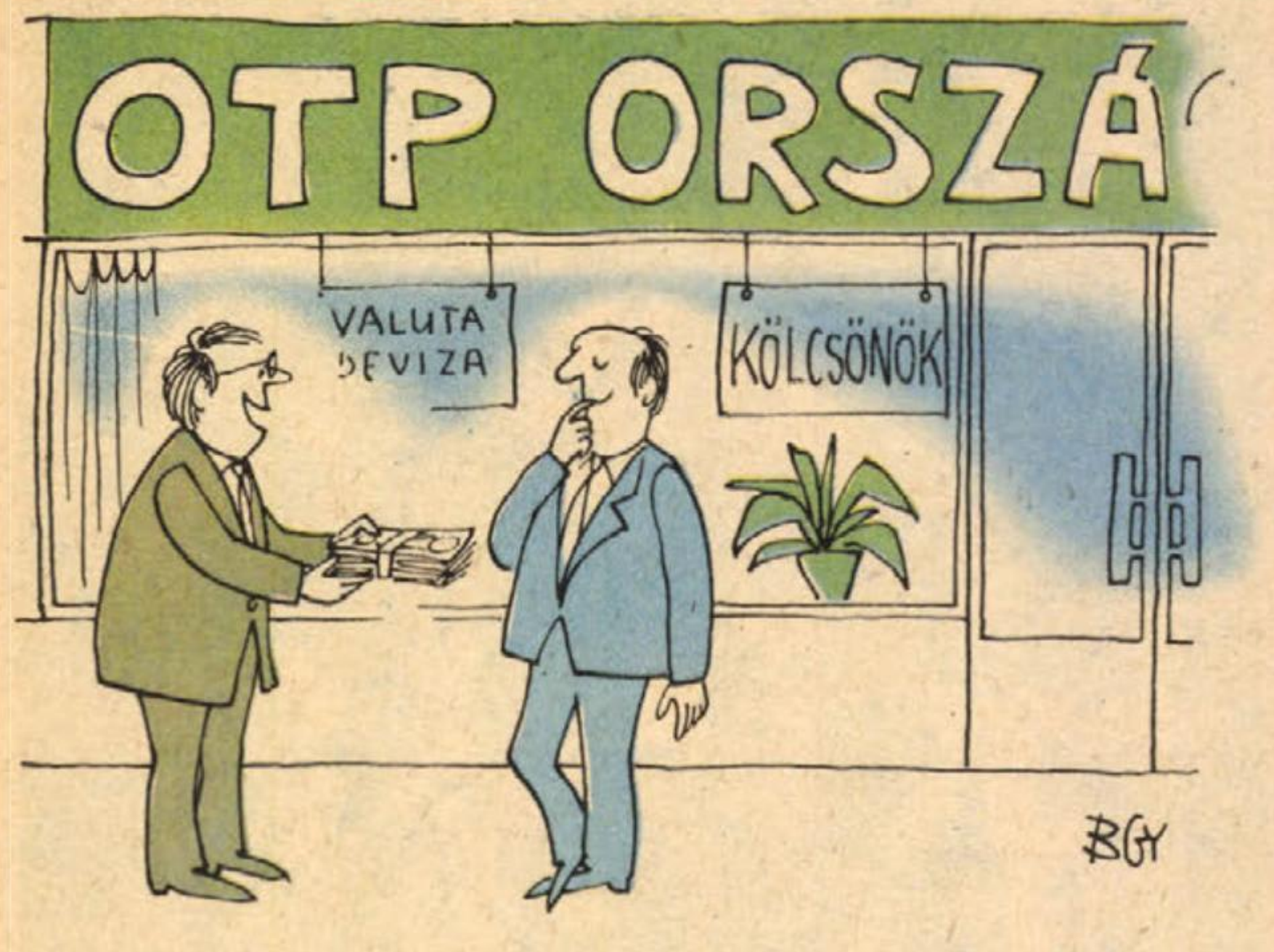

– Hálából a kezesnek ajándékozni a pénzt.

Vasvári Anna:

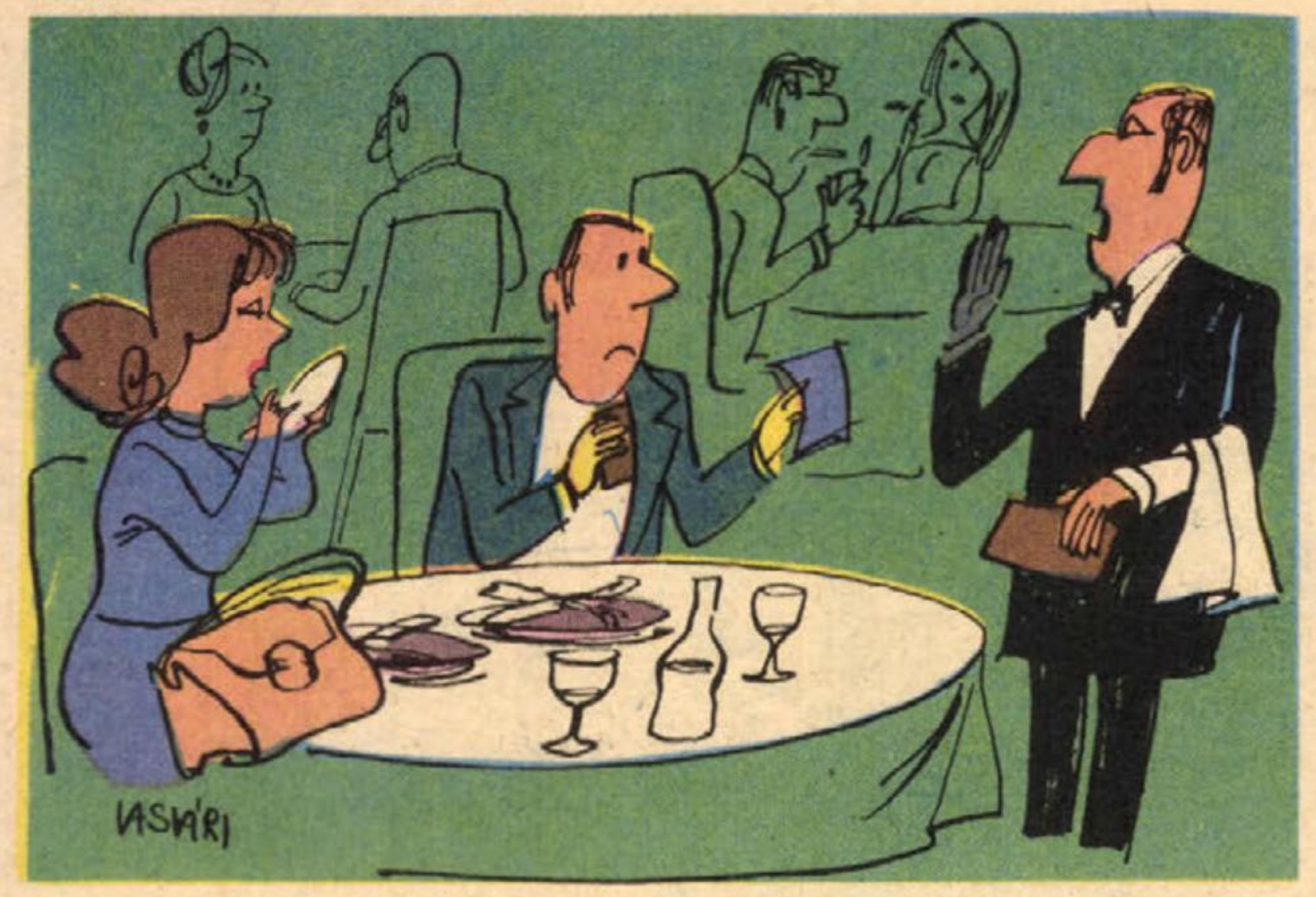

– Köszönöm, uram, de ilyen pocsék ebédért nem fogadhatok el pénzt . .

Endrődi István:

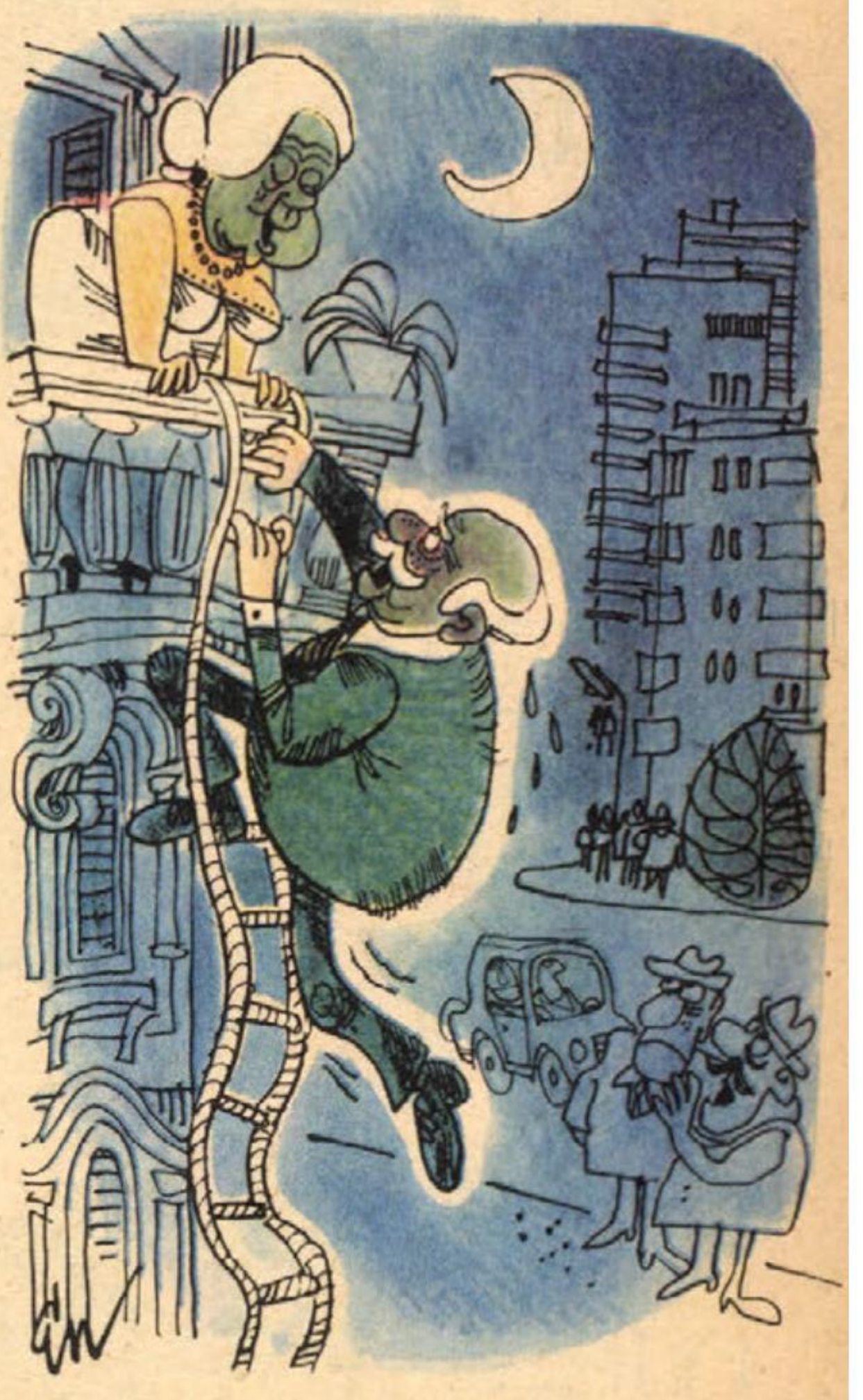

– Harmincévi házasság után így udvarolni az asszonynak.

Hegedűs István:

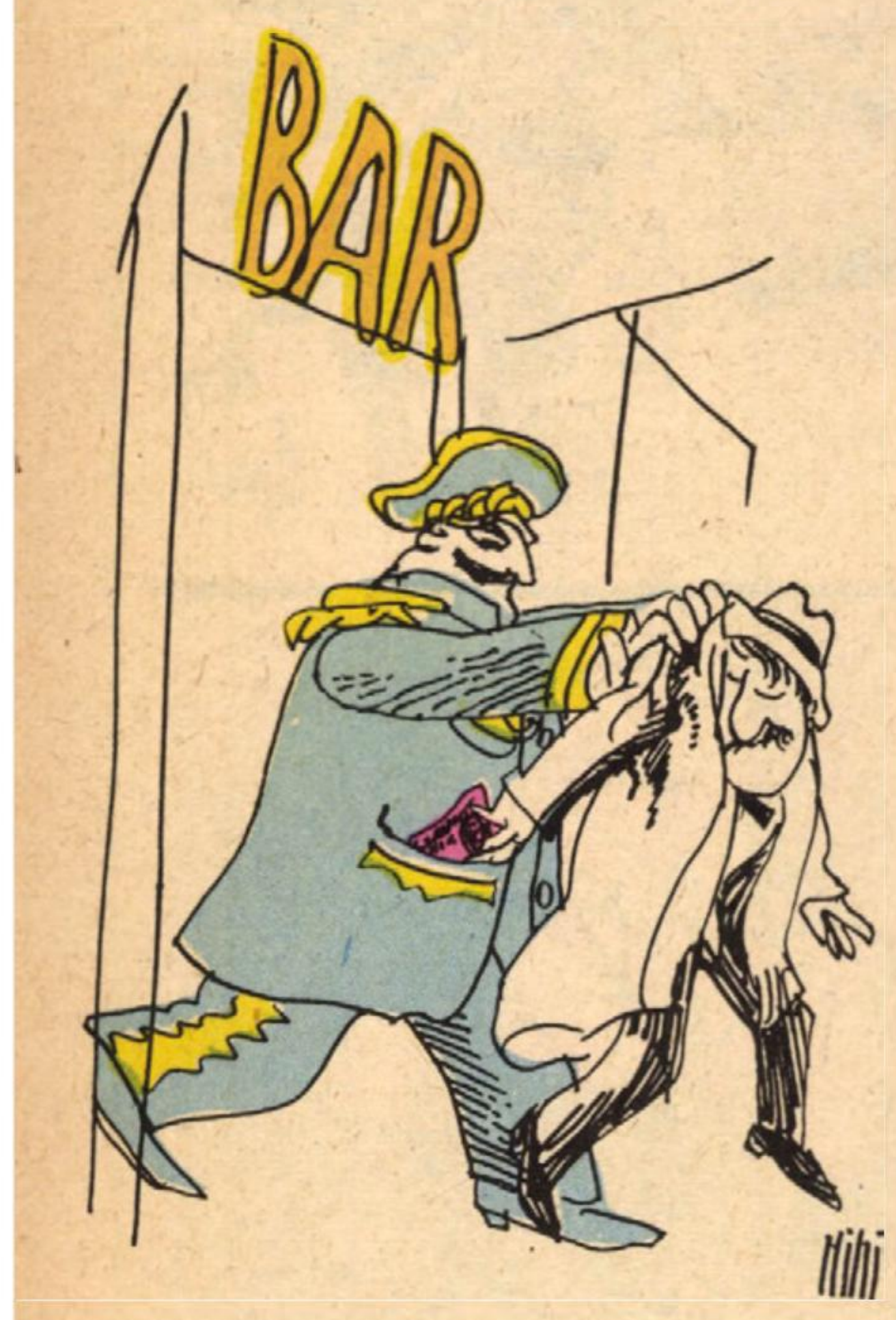

– Ha valaki a kidobóembernek borravalót ad.

Sajdik Ferenc:

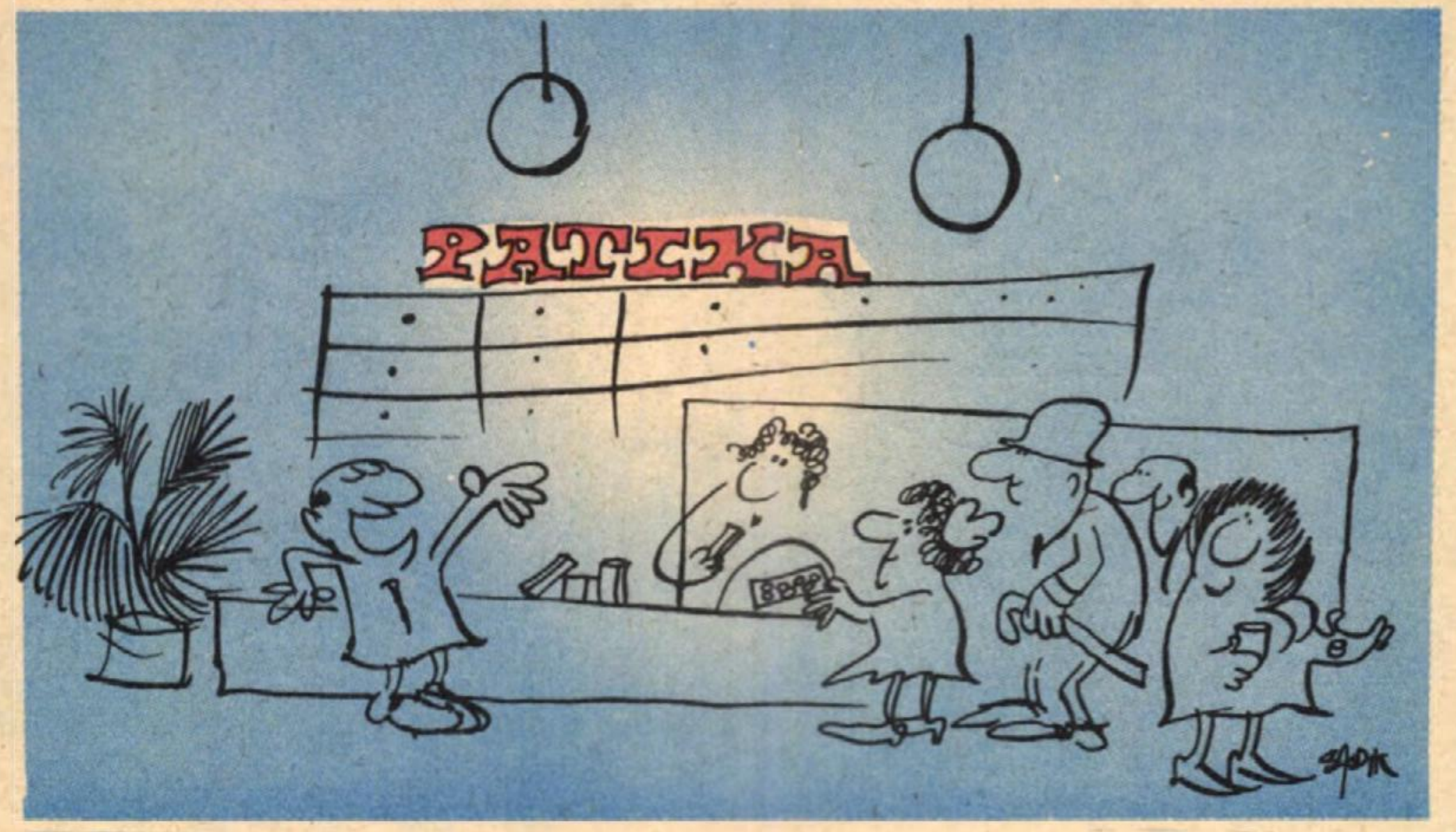

– Ma mindenki az én vendégem!

Takács Imre:

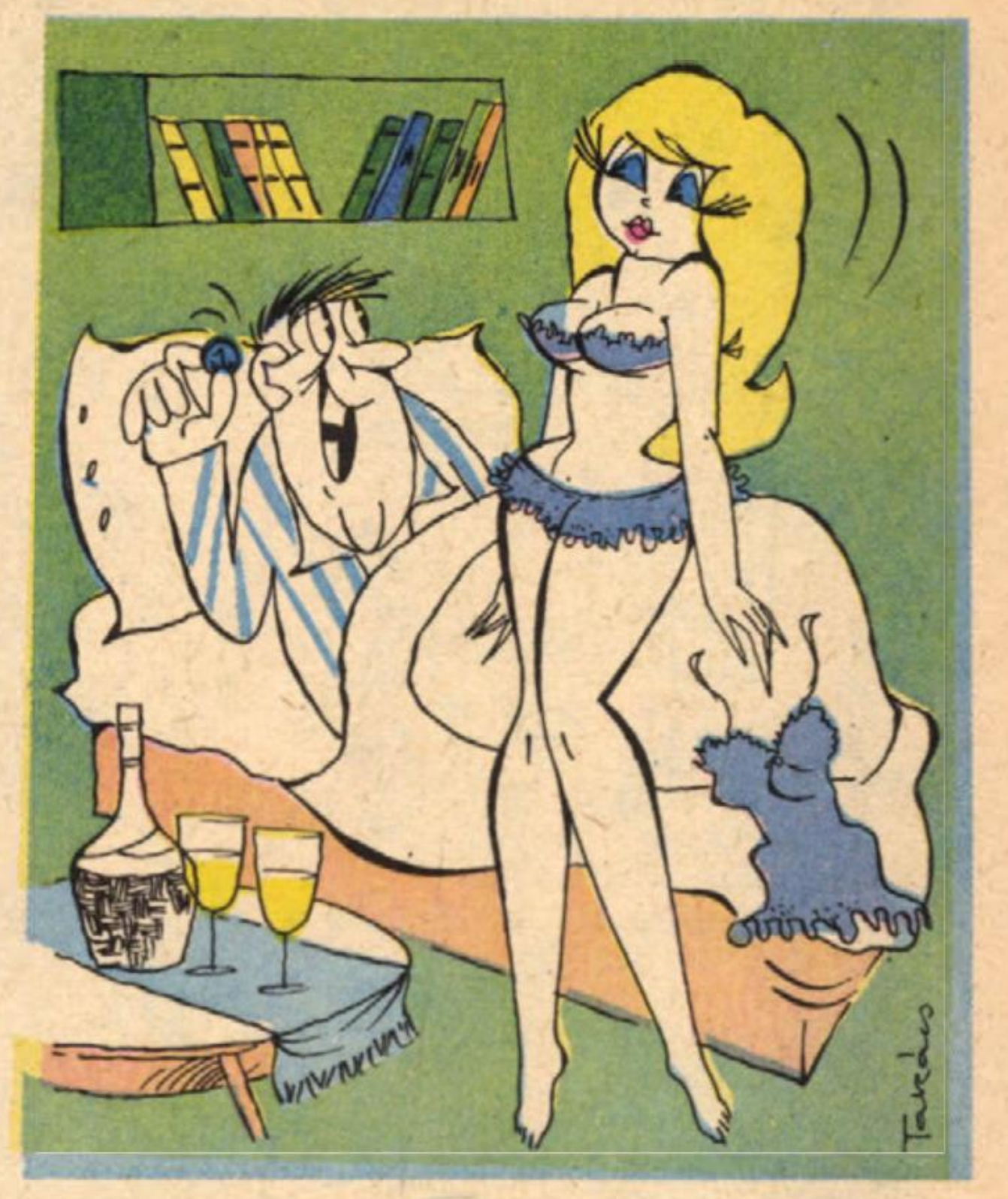

– Köszönöm, hogy feljött, Gizike, a liftpénzt természetesen fizetem . . .

Tót Gyula:

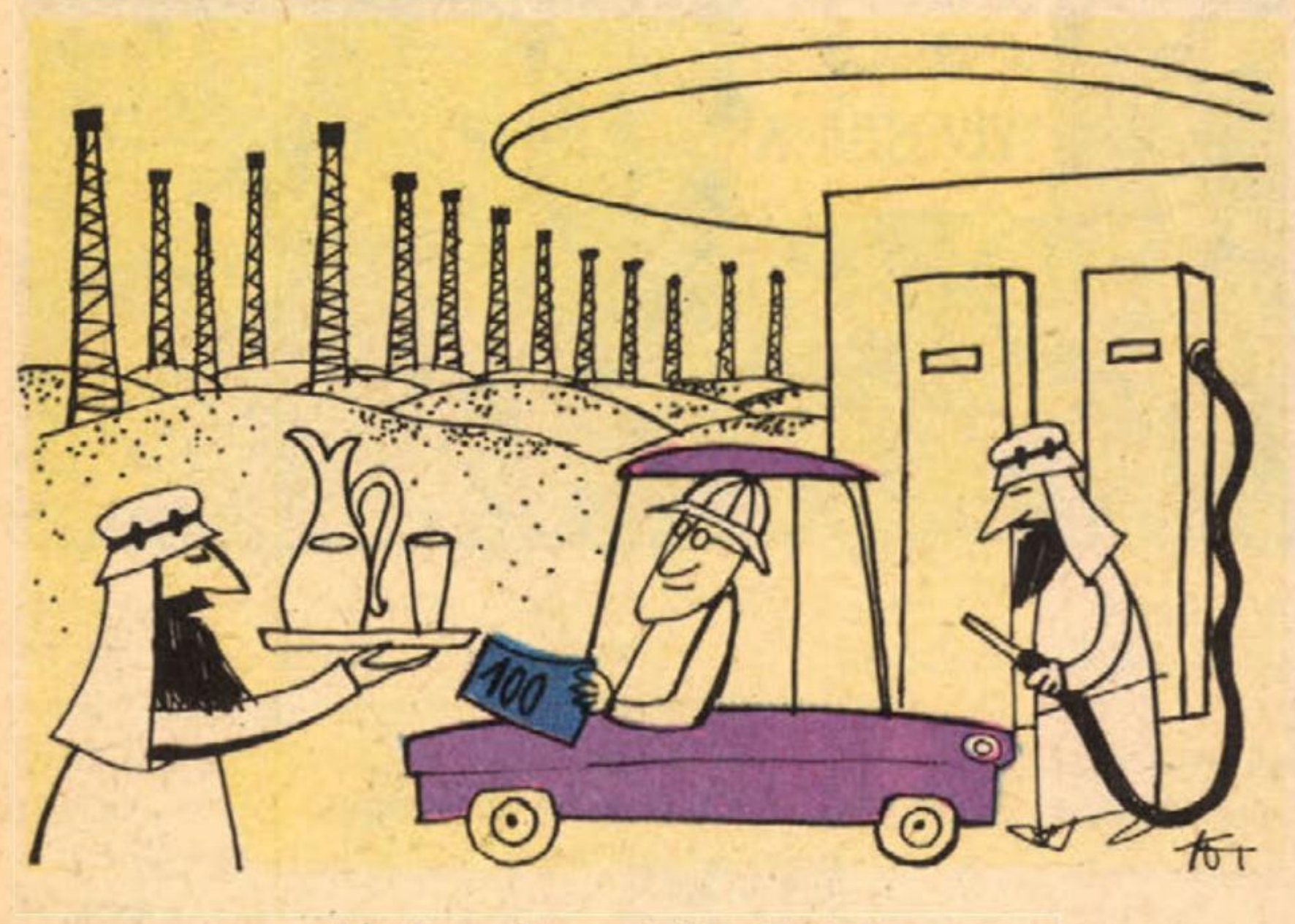

– Ahol csak a vízért kell fizetni . . .

Dallos Jenő:

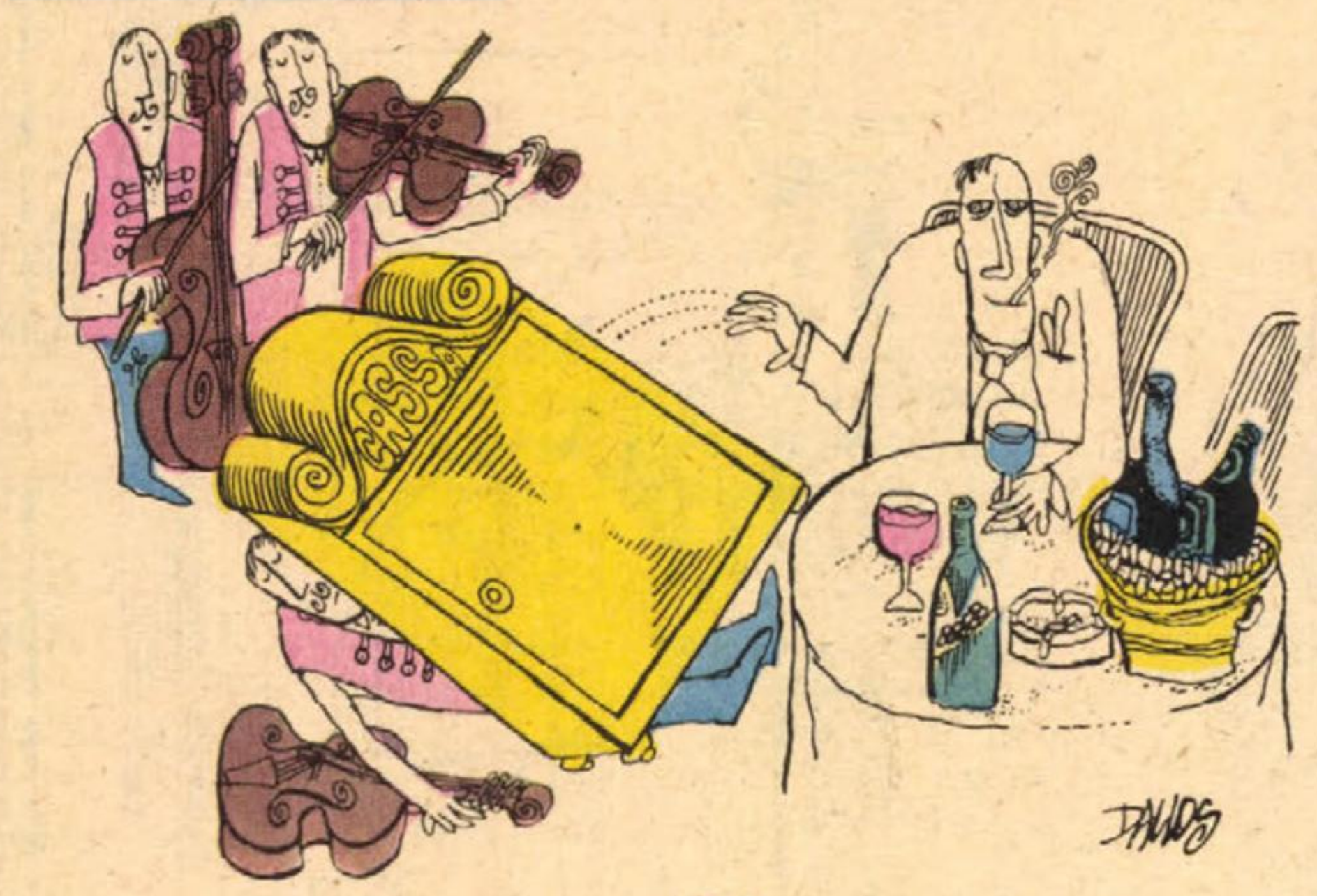

– Ez!

Fülöp György:

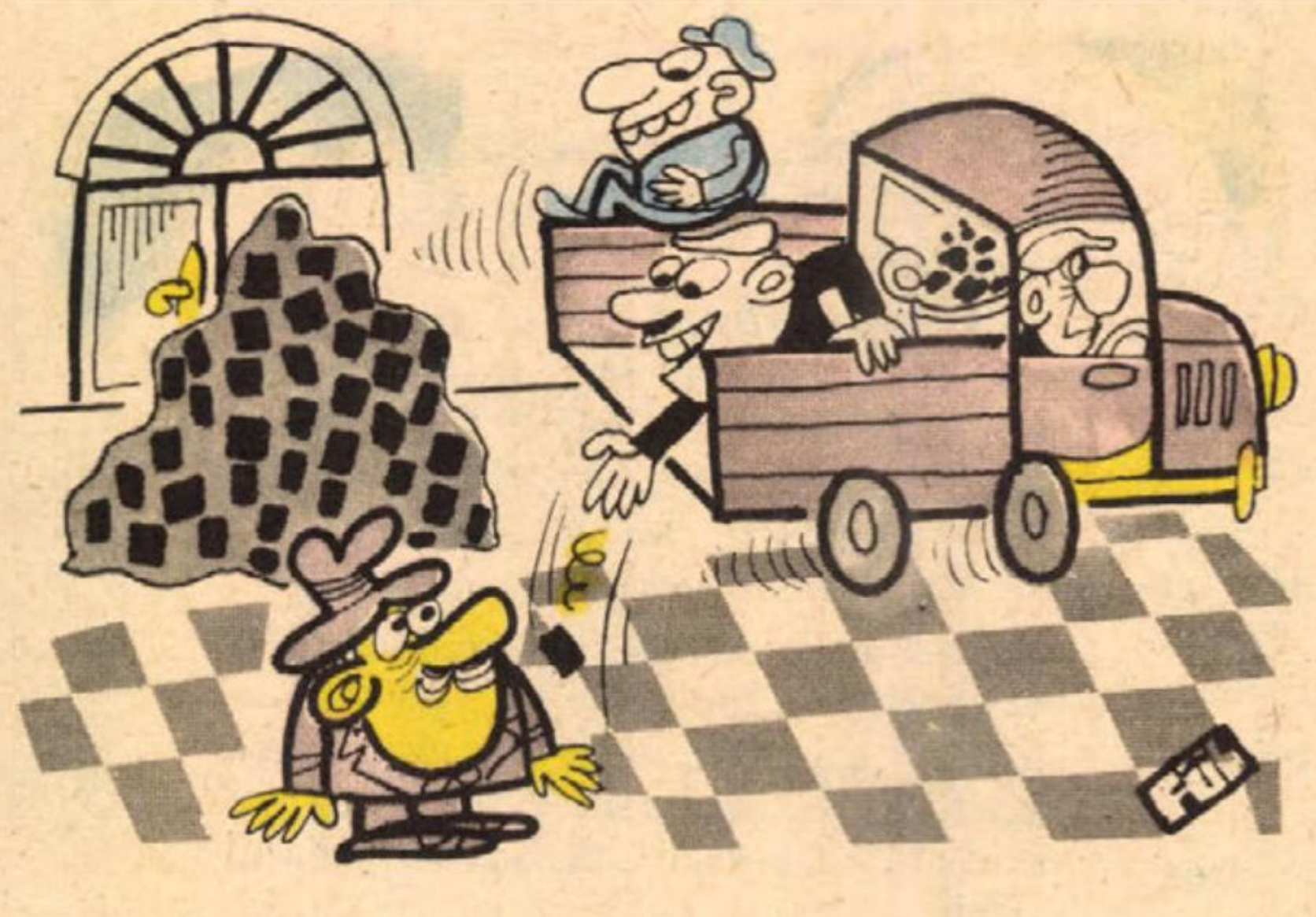

– Ez a ráadás!

Szűr-Szabó József:

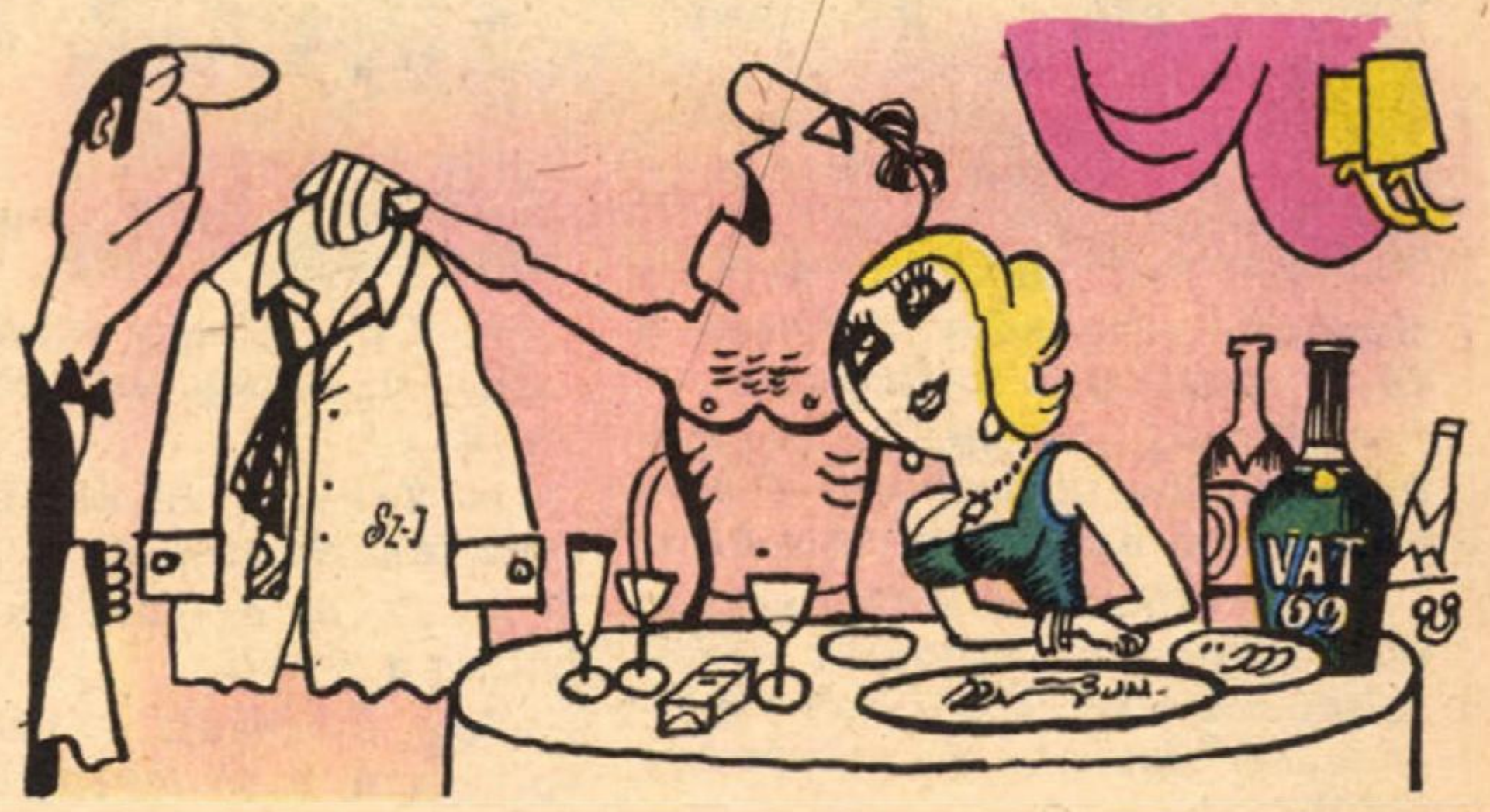

– Ezért hozzon még egy „Napóleont".

Barát József:

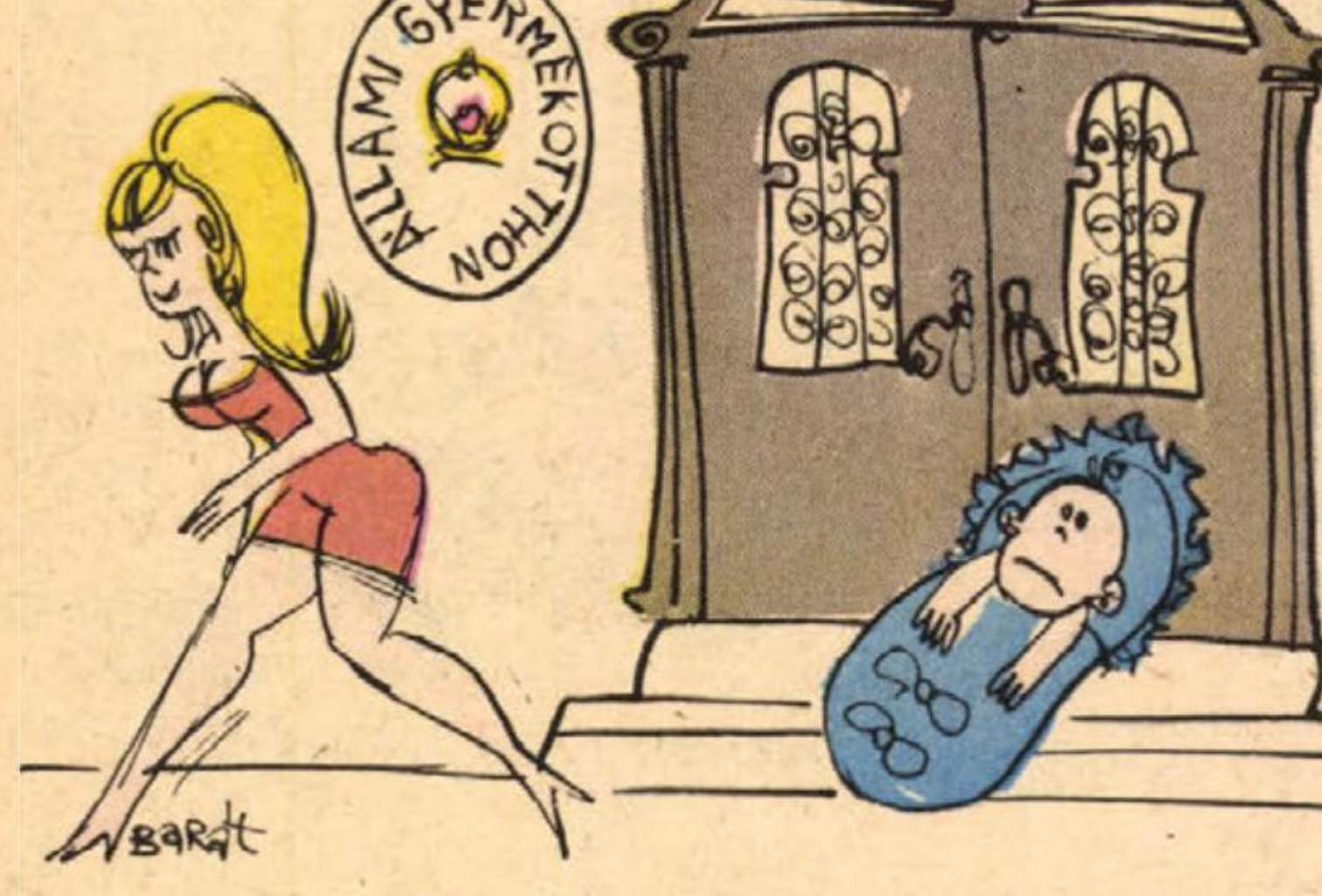

– Az államnak ajándékozni a gyereket.

Erdei Sándor:

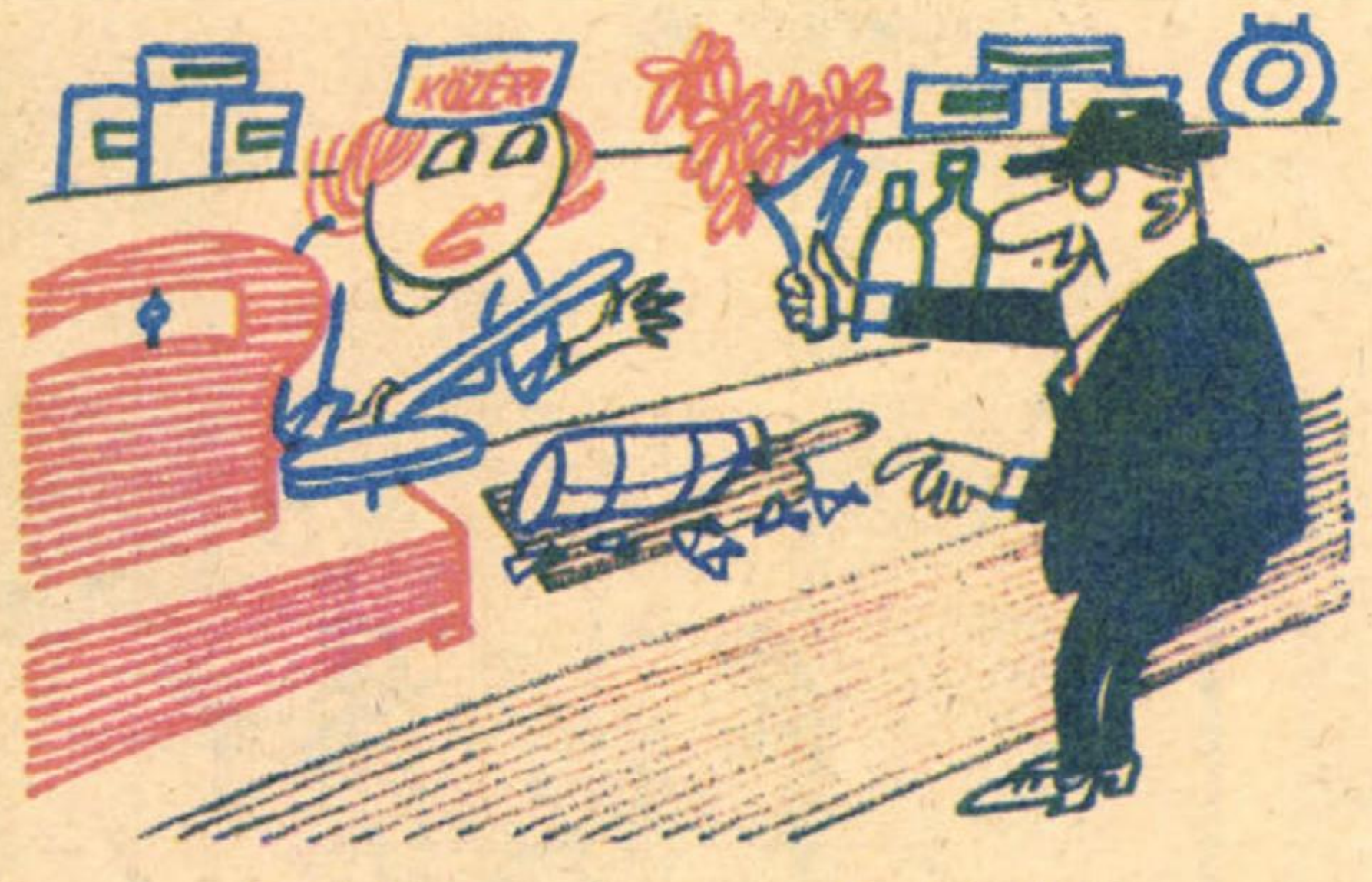

– És kérem az összes szalámivégeket!

Várnai György:

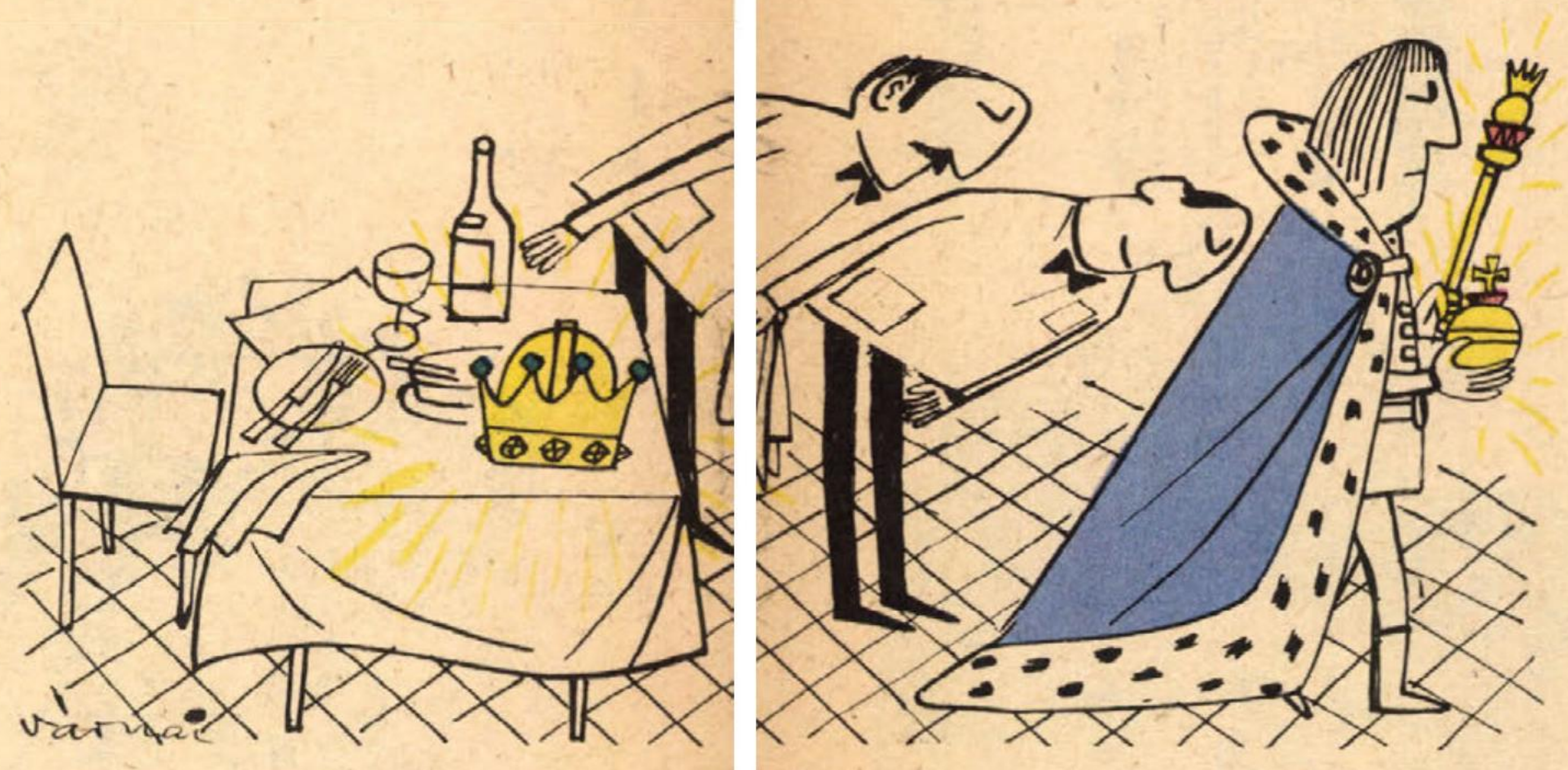

Balázs-Piri Balázs:

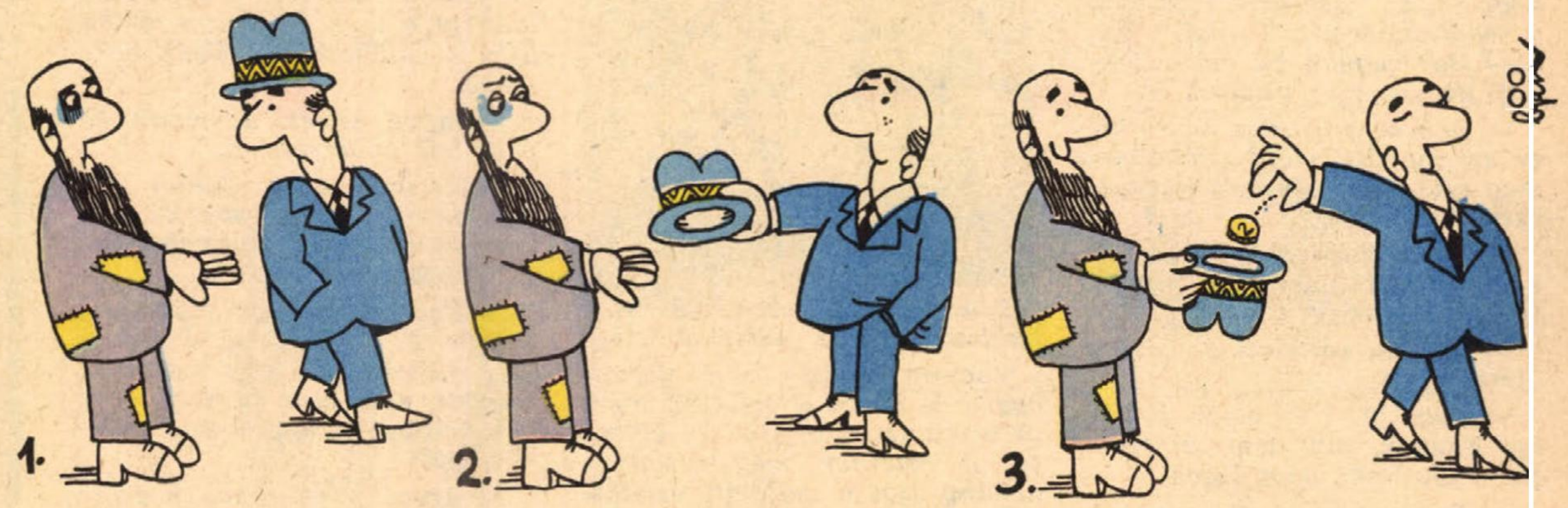

PAPUCSFÉRJ

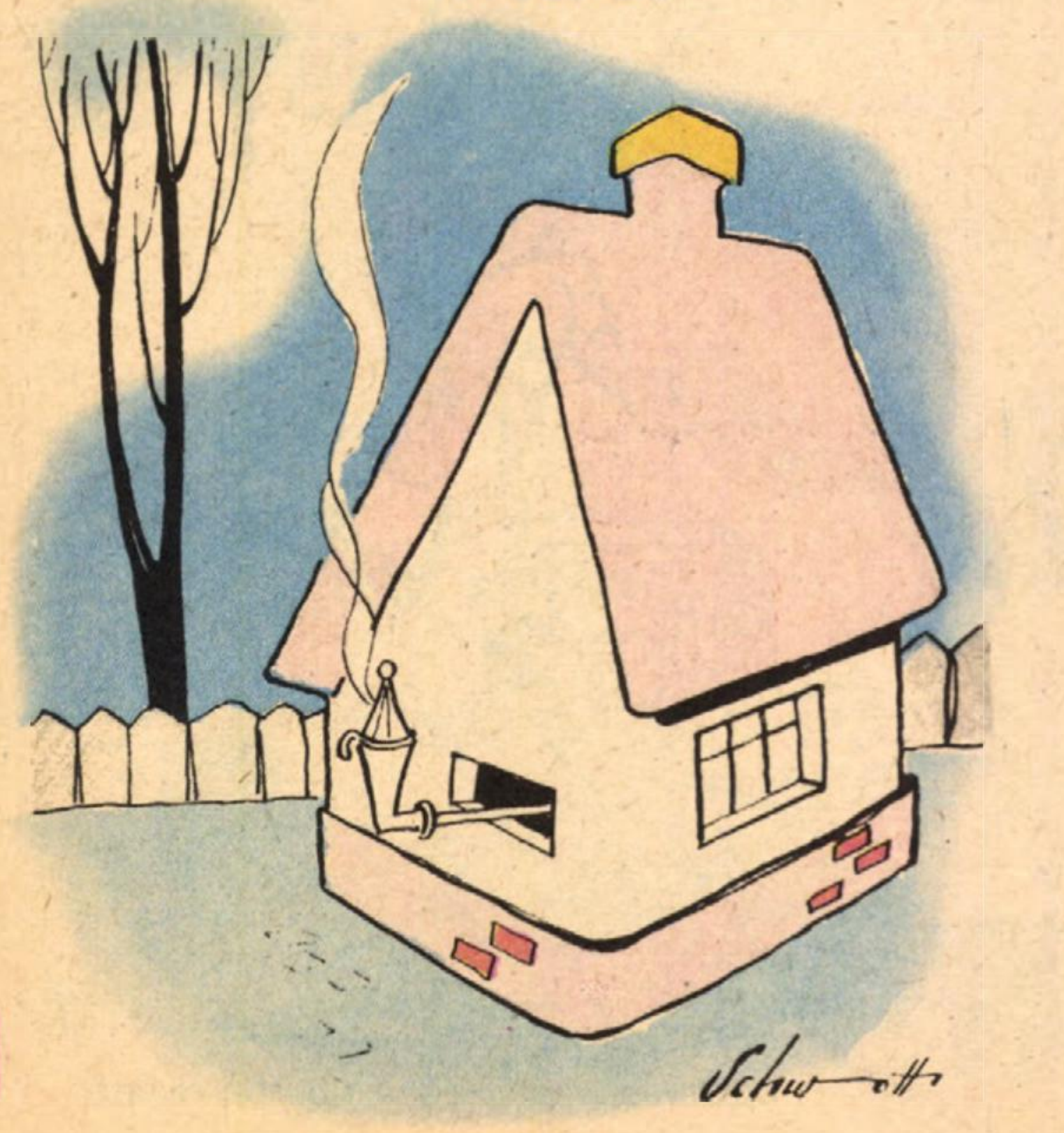

Az ember egyszer-egyszer és egy-egy időre elunja a civilizációt. Még az olyan áldásai sem kellenek mint az elektromos kézszárító, a limonádét merő automata, a villanyborotva, a kukta és az unipressz. Szabadulni szeretne a kényelem személyes képviselőtől is: a sötét ruhás pincértől, a gázóra-leolvasótól, a pénzbeszedőtől. Megkívánja hát az anyatermészetet, ahol majdnem pucéran hallgatja a rigók trilláit, elevenzöld fű bizsereli a talpát, s csillagok kacsingatnak be a sátorba. Szalonnát eszik kézből, meg vöröshagymát, és a kenyérhéjat röptiben dobja a bokorba. Bográcsban főz, erdőn szedett fával, jó füstízű pirított tarhonyát. Szénán alszik, szúnyogmuzsikát hallgat és a sátorlapon doboló esőcseppek ritmusát figyeli. Barnára sülve jön haza, meséli mindenkinek, hogy milyen nagyszerű ez a pihenés. Se újság, se rádió, se értekezlet, se főnök, se sietség, semmi, csak az ölelő természet: a selymes víz, a cirógató nap, a muzsikáló madársereg, a született szépségek fölfedezése, a csönd, az áldott harmat, az áhítatos harmónia . . .

KEMPING

Meséli, meséli, mígnem fölfigyel a család, és elkezdi a legkisebb. Ugye máskor engem is elviszel? És el kell vinni a legkisebbet is, a legnagyobbat is, a macskát is, a feleséget is, mert a kempingezés olyan csodás! De akkor már két sátor kell, de akkor már meleg takaróra is szükség van, meg gázpalackra és kávéfőzőre, lavórra és úszógumira, pizsamára és matracra, mosószerre és autoszifonra, tejeskannára, petróleumlámpára, gyógyszerekre, sebkötözőre, vizeskantára, tányérokra, bögrékre, szúnyogriasztóra, kispárnára, baltára, szögre, biztosítótűre, egy zsák ennivalóra, horgászbotokra, kempingszékre . . . — egyszóval mindenre, nehogy a gyerekek vagy a gyöngébb nem kényelme tökéletlen legyen. Mert milyen apa az, aki csak úgy elindulna a családjával a vadonba!? Az élet ott sem lehet robinsoni, ott is be kell rendezkedni, ott is számítani kell minden eshetőségre. Még valami rendesebb ruhákat is vinni kell, mert hátha éppen kedvünk kerekedik elmenni valahová, be a városba vagy a faluba. Esetleg itt is előadódhat, hogy orvoshoz szorulunk valamelyik gyerekkel. Az ember mégsem vad, és mégsem annyira igénytelen, hogy teljesen kitegye magát szúnyognak, póknak, esőnek . . .

Mikor pedig minden megvan, akkor el lehet indulni. Jön egy kölcsönvett autó, rakjuk a csomagokat. Még fele sincs fenn, de már duzzad a csomagtartó, és a petróleum ráfolyik a viharlámpából a tarhonyára, a borotválkozótükör megroppan a táskában, jaj, a gumicsizma még itt sincs! és hova ülnek a gyerekek? . . . Csak addig nehéz, amíg el nem indulunk, utána szépen összerázódik mindenki és minden, mint a krumpli a kocsiderékban.

És a tetthelyen megkezdődik az építés! Fölverjük a sátrakat, megássuk a vízelvezető csatornákat, helyet csinálunk a tűzhelynek, kicsomagolunk, szénát lopunk, fölfújjuk a matracokat, vizet hordunk, megtudjuk, hol lehet tejet kapni . . . Majd kezdődik a civilizált élet: a mosogatás, a boltba futás, a mosás, a szúnyogirtás, a kávéfőzés, a csónakbérelés, a főzés, a gyerekmosdatás, az úszólecke, a nadrágfoltozás.

De hogy milyen jó ott az élet, ahol nem ütközik az ember folytonosan a gépiesedés monoton bosszúságaiba! És milyen jó hazajönni, belefeküdni a kádba és föltelefonálni a barátokat: Te, olyan isteni volt!

Sz. Simon István

KEZDŐ SZÜLŐK

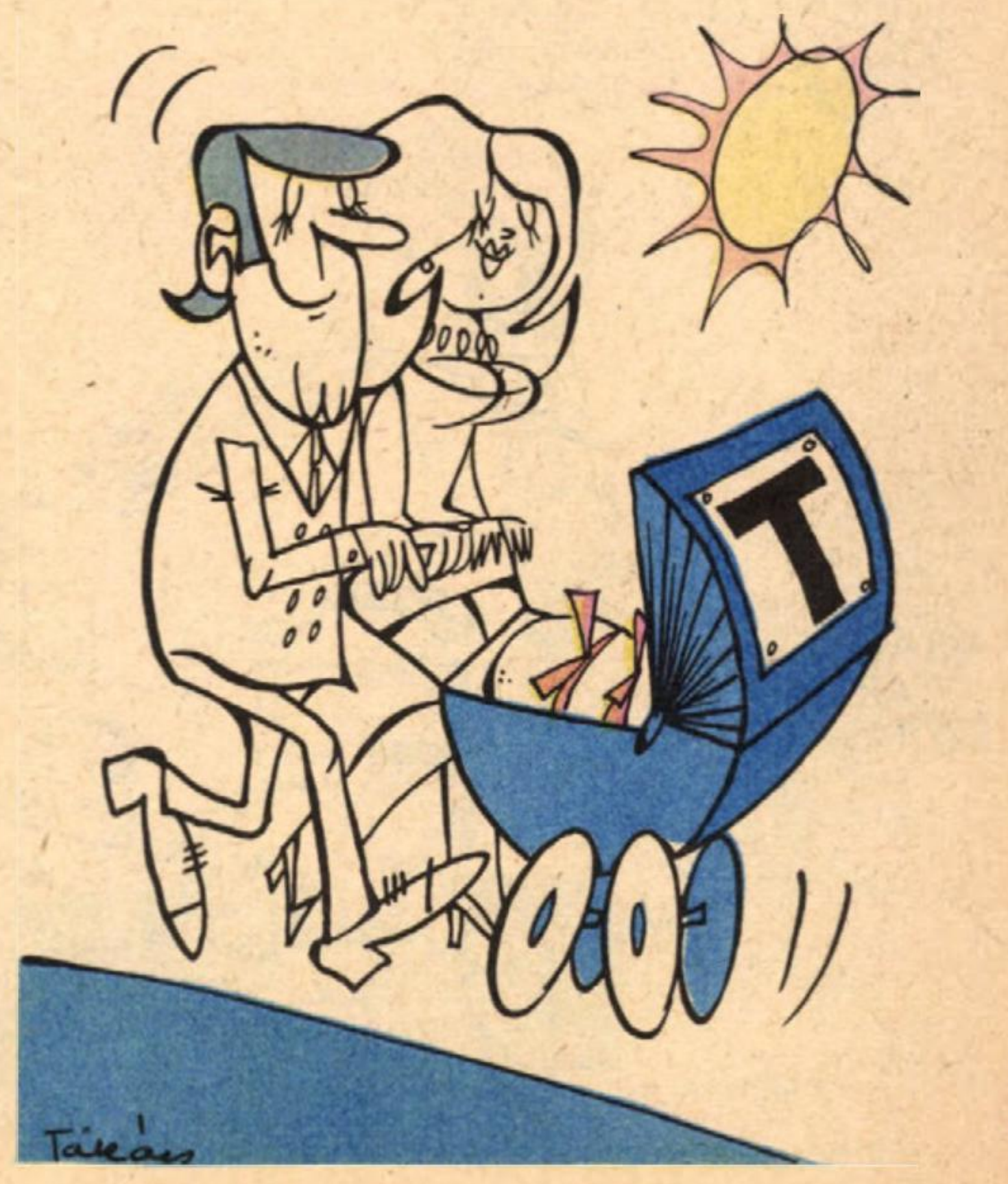

BŐ VÁLASZTÉK

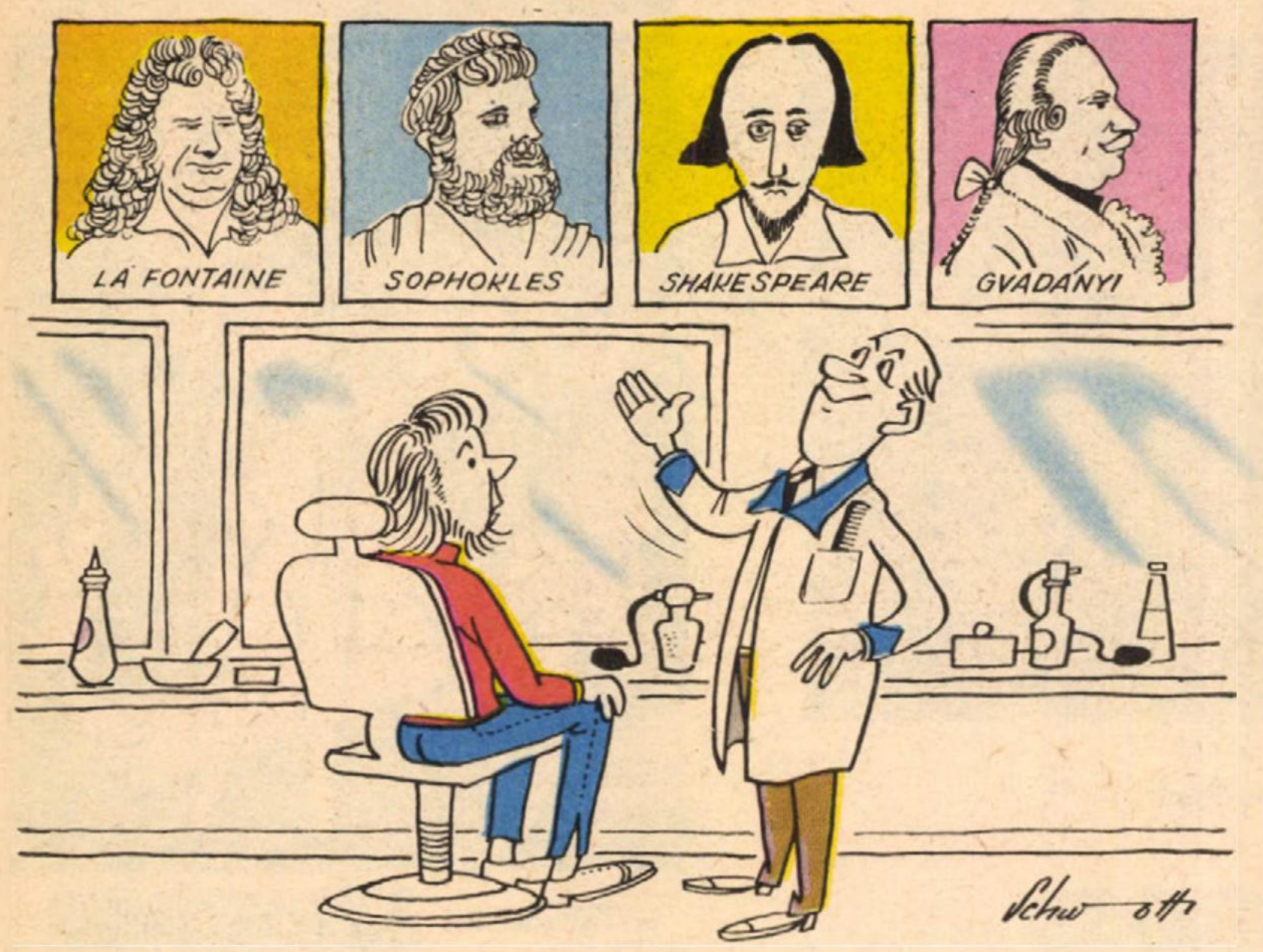

– Tessék választani...

A POKOL TORNÁCÁN

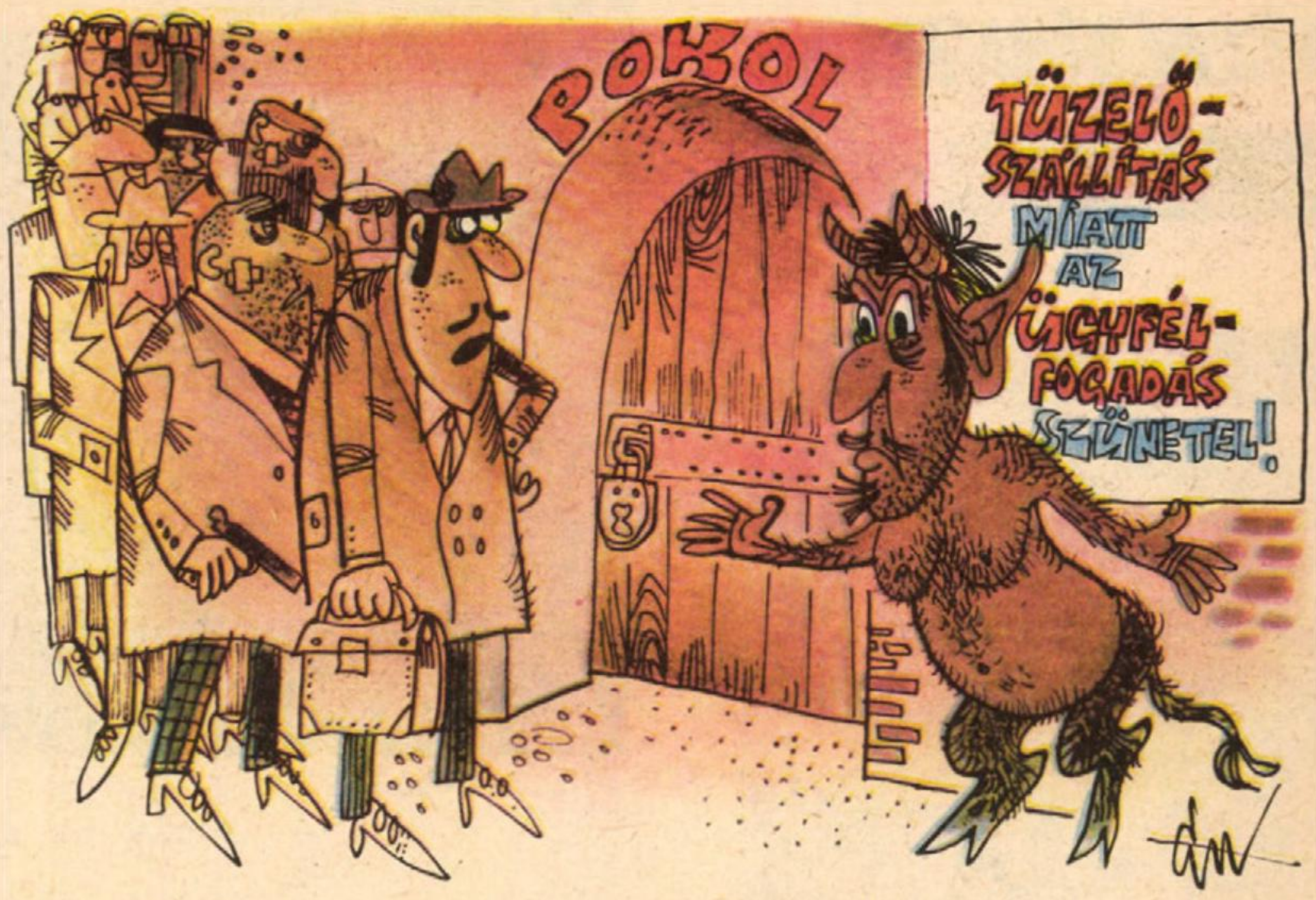
POKOL
TÜZELŐ-SZÁLLÍTÁS MIATT AZ ÜGYFÉL-FOGADÁS SZÜNETEL!

KIKAPCSOLÓDÁS

A kövér Sapekné és a sovány Pasekné mindjárt az üdülés első napján egymásra találtak.

A történelmi pillanat színhelye az erdei sétaút kiindulópontja volt.

— Ez kell nekünk, nem a ciánkáli — mondta cinkosan a kövér asszony a soványnak.

— Bizony, bizony — bólogatott sóhajtva a sovány —, ez a csend, ez a nyugalom, ez a béke.

— Az utolsó előtti pillanatban menekültem el otthonról — közölte a kövér, s a kezét nyújtotta. — Egyébként: nevem Sapekné.

— Én a legutolsóban... Nevem Pasekné.

— Azt mondta az orvosom, hogy rajtam már nem segít sem a Seduxen, sem a Tardyl.

— Hol vagyok én már azoktól! Engem már altattak is.

— Engem is akart a doktorka, de azt mondta, előbb próbáljam meg ezt. A jó levegő, a környezetváltozás...

— A legfontosabb, hogy az ember felejtse el azt a nyavalyás vállalatot.

— Szintén vállalati eredetű a „fertőzése"?

— Igen. Mert én olyan jó hülye vagyok, aki nem ismerem azt a fogalmat, hogy lógás.

— Pedig higgye el, azoknak van igazuk!

— Legalábbis, ami a prémiumot illeti...

— Ahhoz nem munka kell, hanem egészen más!

— Úgy, ahogy mondani tetszik. Az, hogy jól tudja riszálni a...

— Tehetek én arról, hogy elmúltam húszéves?

— De ha én nem lennék, megállna a verkli.

Így diskurált a két hölgy a sétaúton, a jó levegőn, a csendben két óra hosszat.

Estére sikerült cserélniük szobatársaikkal és összeköltöztek.

Vacsora után még jártak egyet, de korán lefeküdtek, mert az orvos ezt is a lelkükre kötötte. A sötétben még váltottak néhány szót a vállalati visszásságokról, majd éjfél után bevettek egy-egy szem altatót, amit biztonság okából hoztak magukkal, és...

És másnap megfogadták, hogy ezentúl a vállalatról nem beszélnek.

A fogadalmat be is tartották, de hogy mégse úgy baktassanak egymás mellett, mint két kuka, családi problémáikról beszélgettek. Sapekné az anyósával lakott: „Képzelheted..."

Paseknénak jó fantáziája volt, el tudta képzelni, hiszen ő — ugyan a saját édesanyjával lakott, de „aszpassz!", mert az is épp úgy beleszól mindenbe, és a férje...

Harmadik nap a férjek voltak műsoron, a negyediken a gyerekek. Ötödik nap a szolgáltató ipar következett, úgymint: Patyolat, Gelka, Javszer stb. A hatodik nap a közlekedésé volt, a hetediken kicserélték tapasztalataikat a tévé áldásairól, aztán újra a vállalatok kerültek terítékre.

Rohanva teltek a napok és vége lett az üdülésnek.

— Tetszik látni, doktor úr, rajtam már a kikapcsolódás sem segít — kesergett Pasekné a fejét csóváló orvosnak.

— Én igazán szót fogadtam, doktor úr — mondta Sapekné —, elutaztam, ahogy javasolni tetszett, állandóan a friss levegőn voltam, de úgy látszik, minden hiába.

Az orvosok pedig vették a vényeket, és írták a nyugtatókat — utasítás szerint!

Sólyom László

SÉRTETT TITÁN

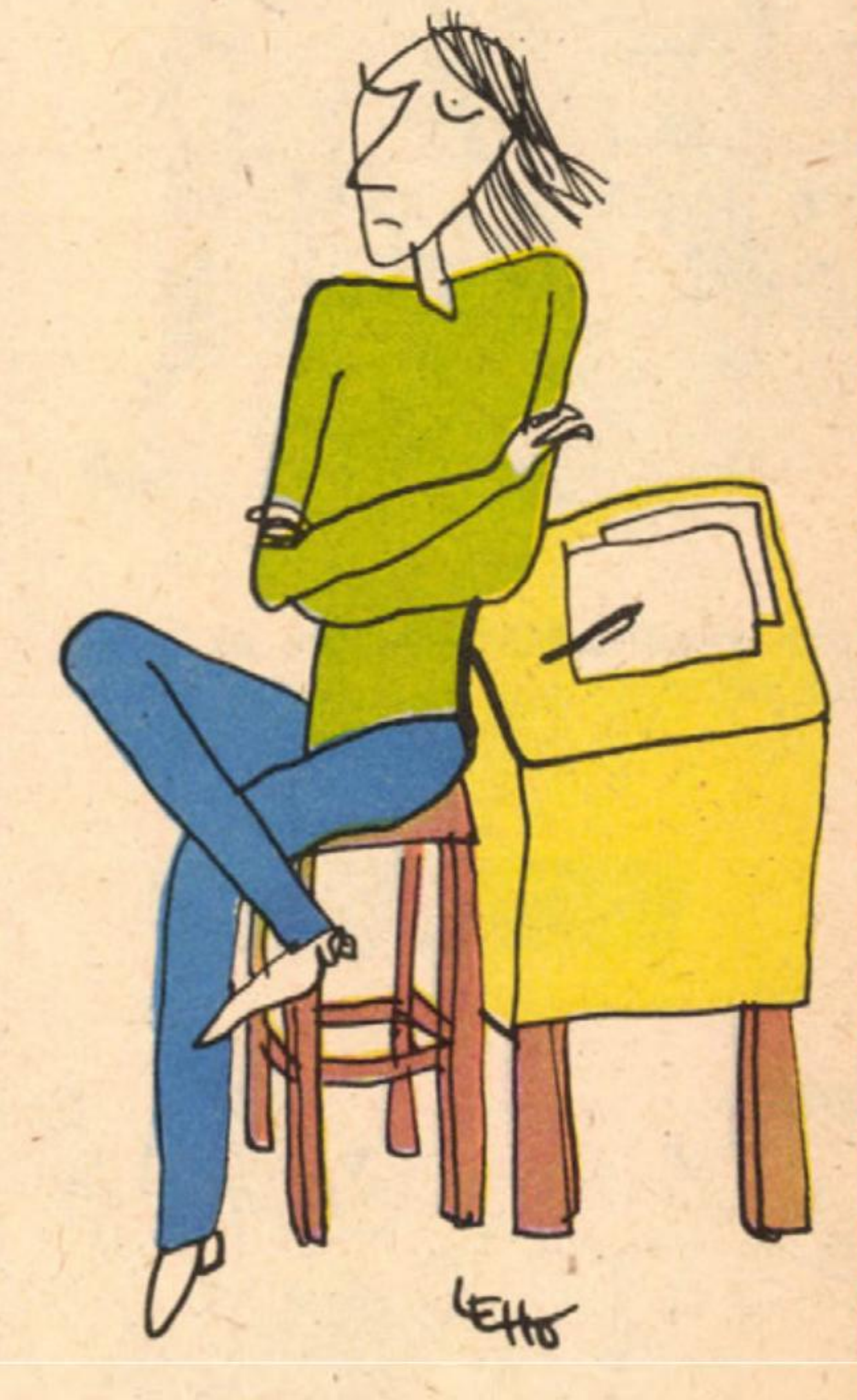

– Ezeknek nem írok...

IDÉNY VÉGE

APRÓHIRDETÉS

Csinosnak mondott
(jómódú özvegy),
akinek pezseg még a vére,
hatvanas úrral egybekelne
„utószezon" jeligére.

METEOROLÓGIA

Lehorgonyzott a nyár a parton,
s ragyog az egész Balaton nyomban,
csupán a csüggedt főpincér tudja,
esnek az árak, „utószezon" van.

SZERELEM

Balaton-parti muskátlis ablak,
és János bácsi röpül ki onnan,
kár volt bemászni – de elfeledte,
hogy nála is sajnos utószezon van.

Szőnyi Zoltán

VILÁGOT JÁRT SZOMSZÉD

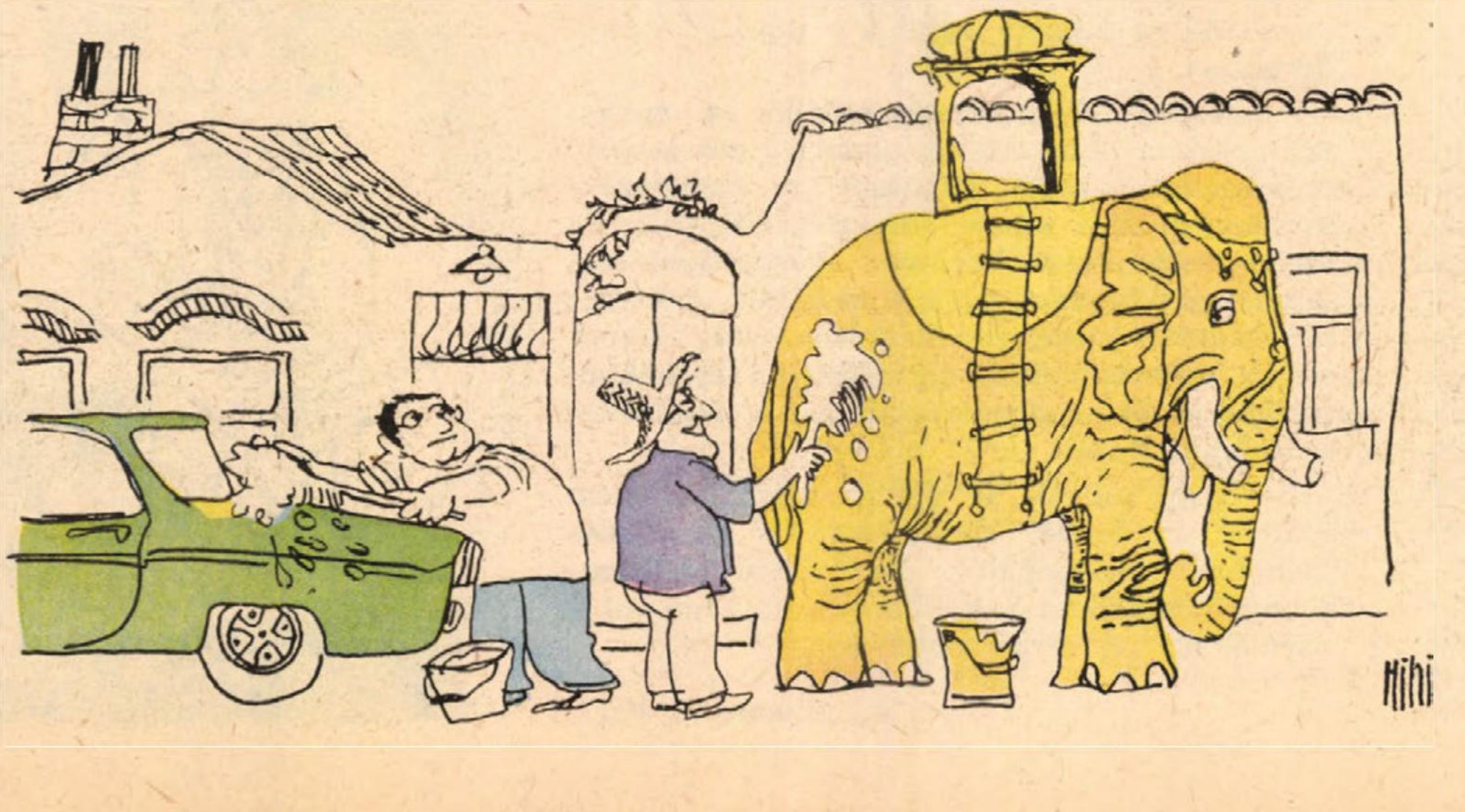

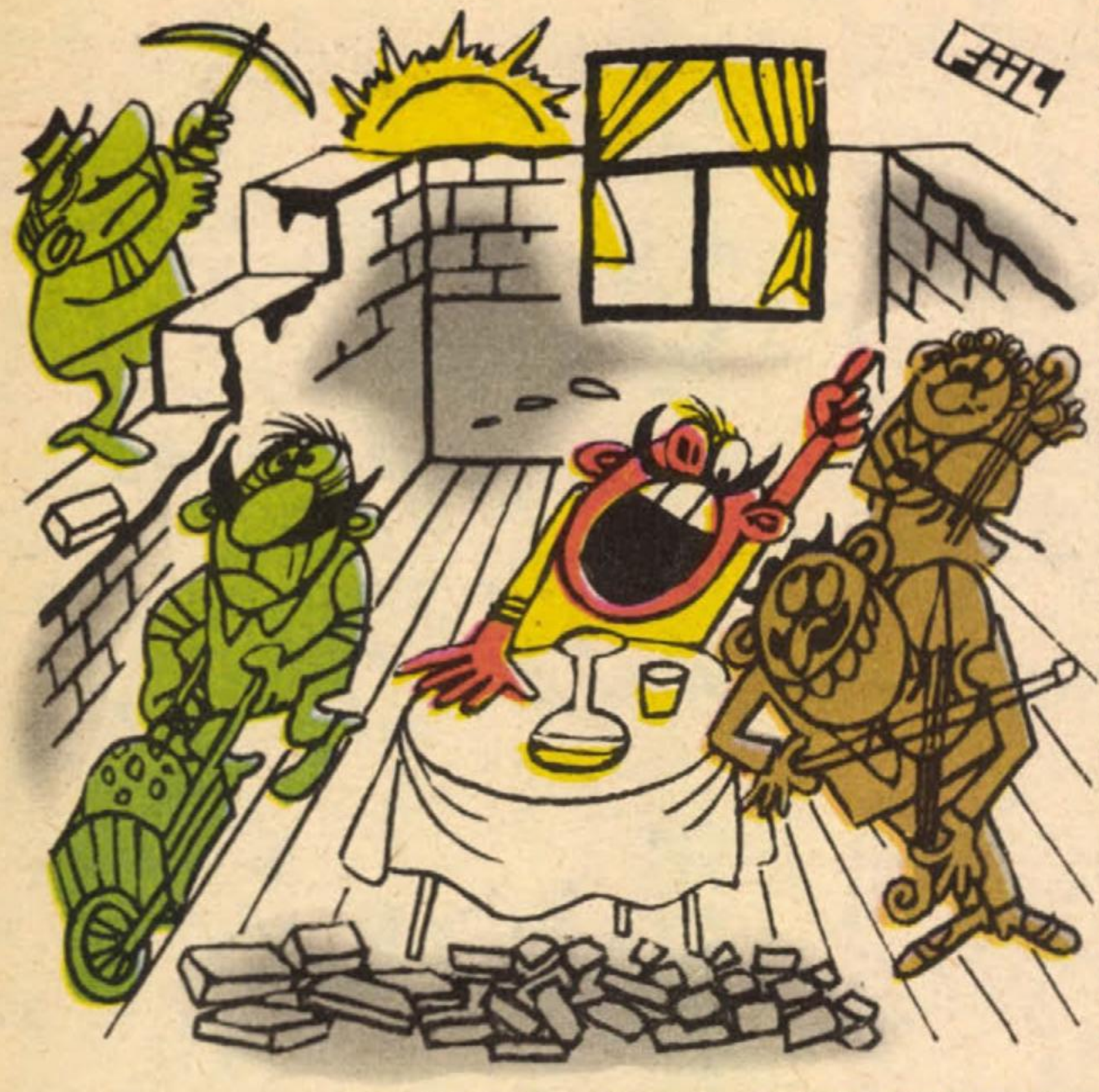

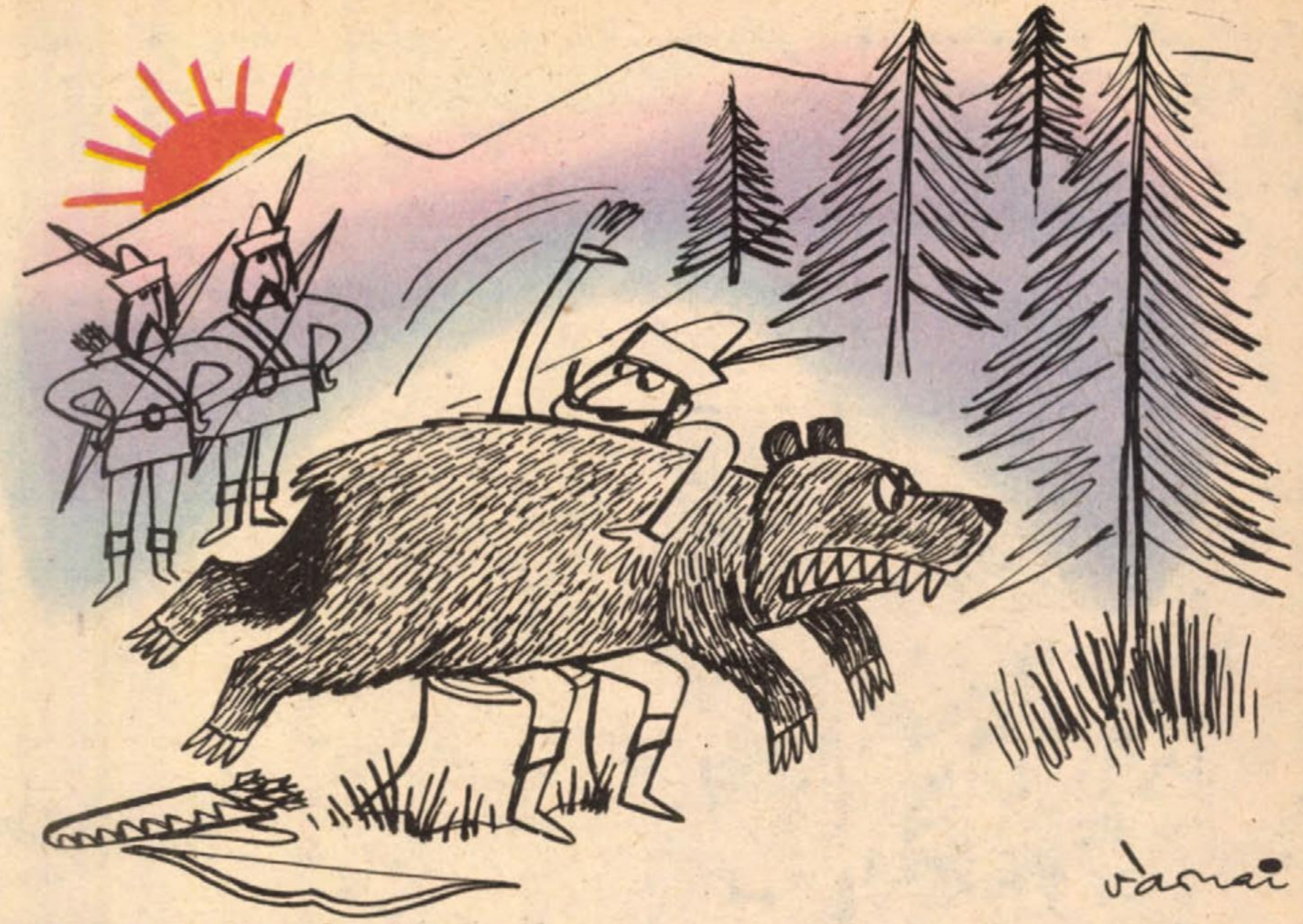

VIRTUS

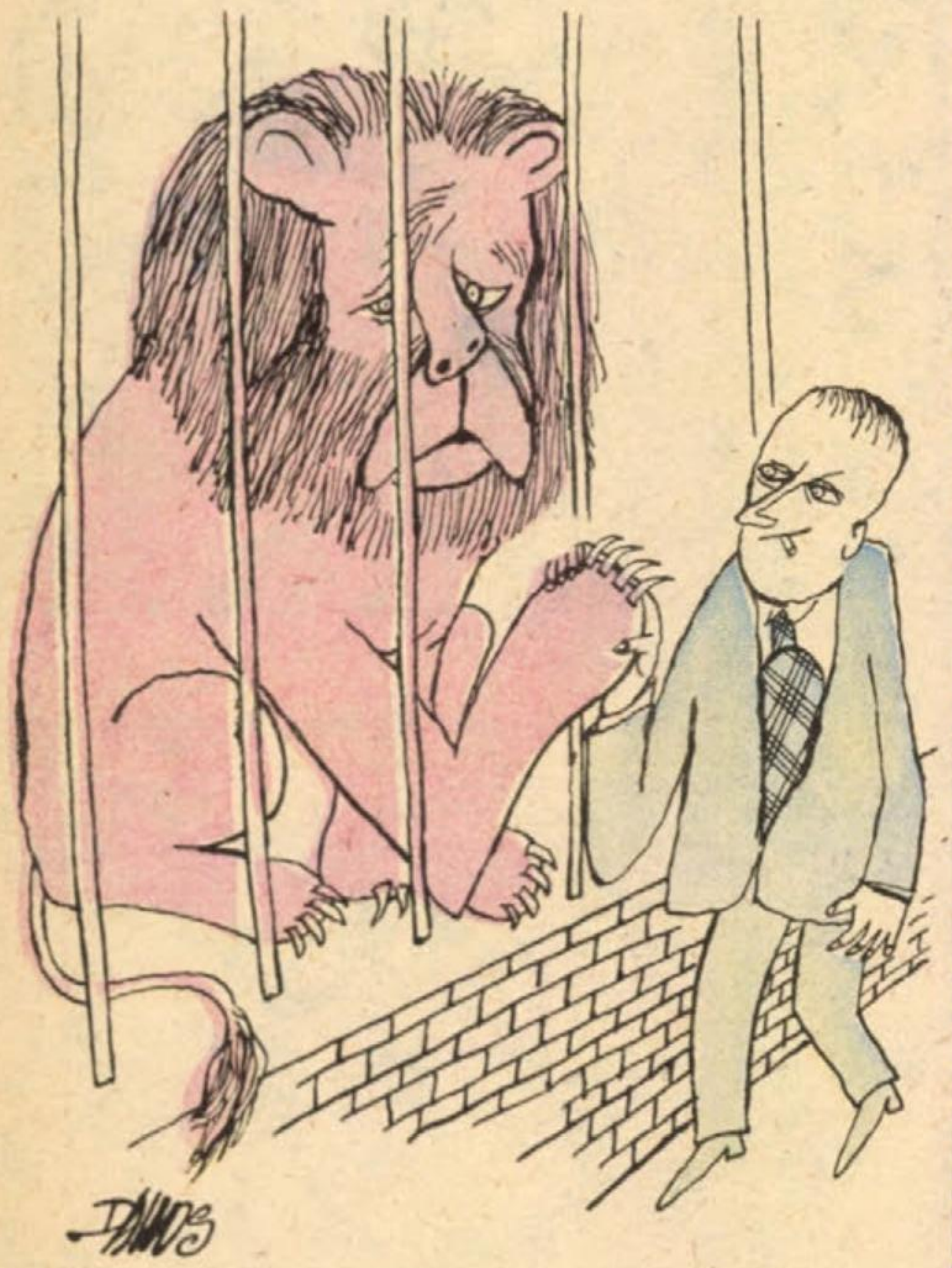

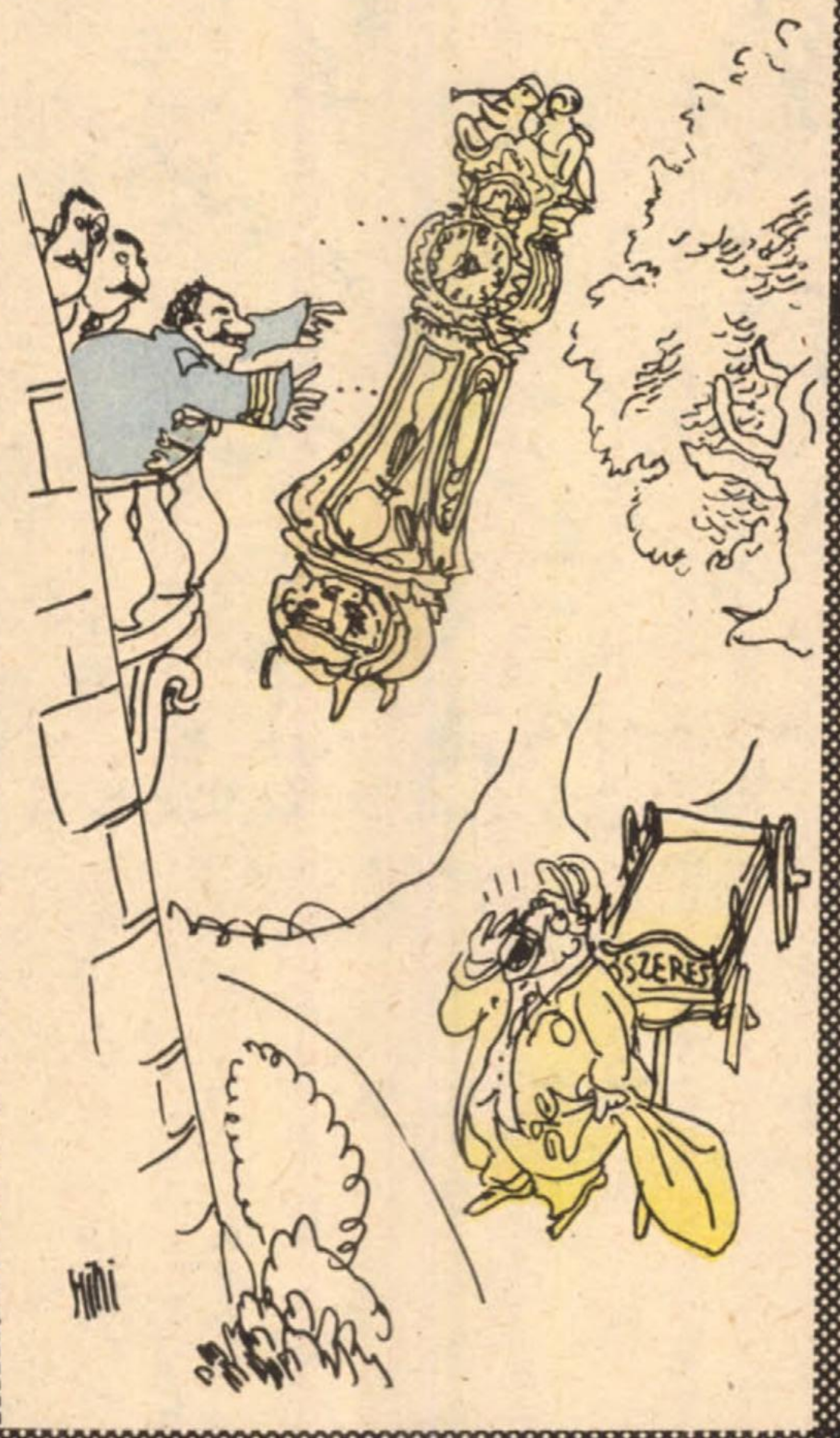

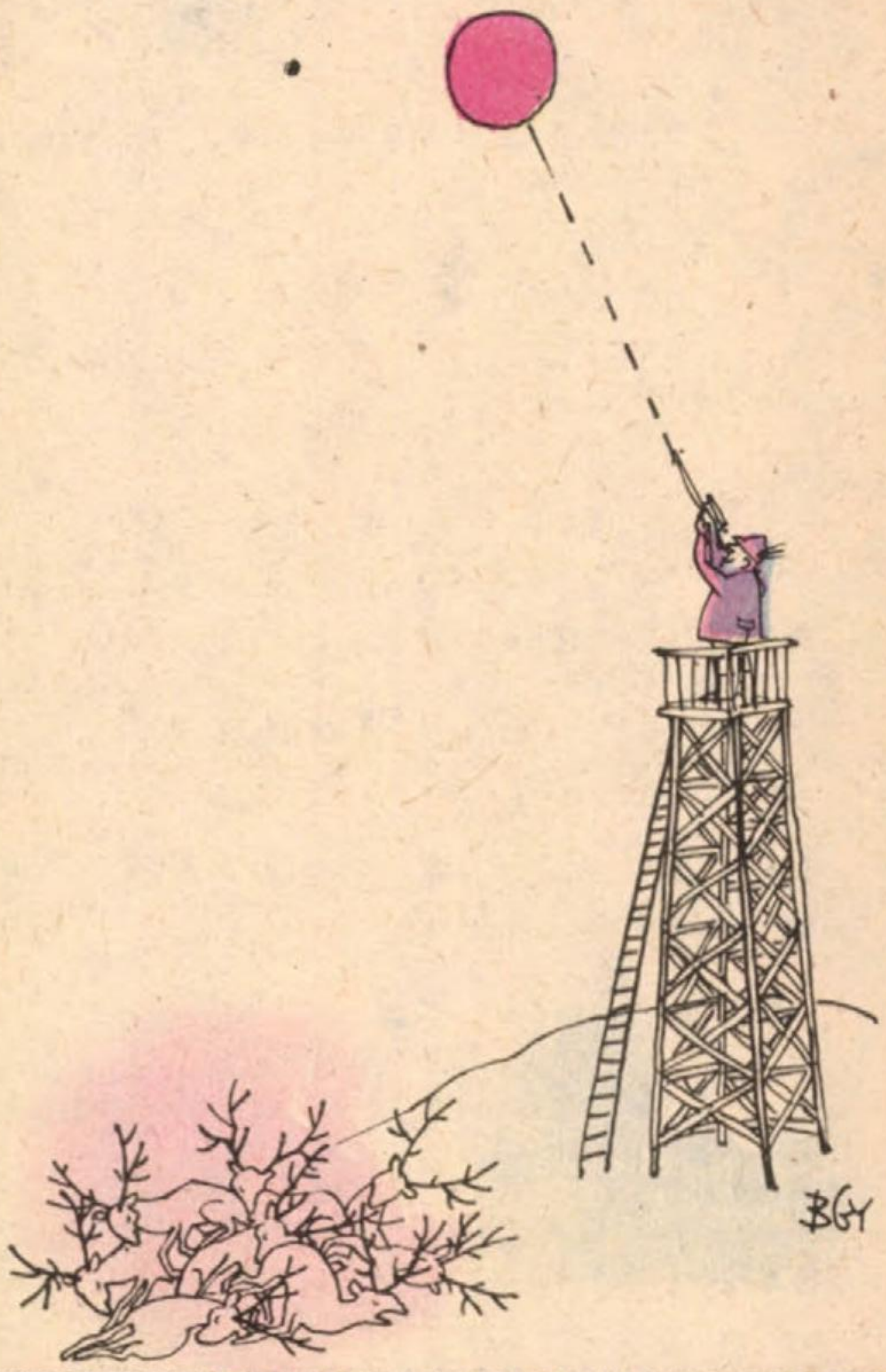

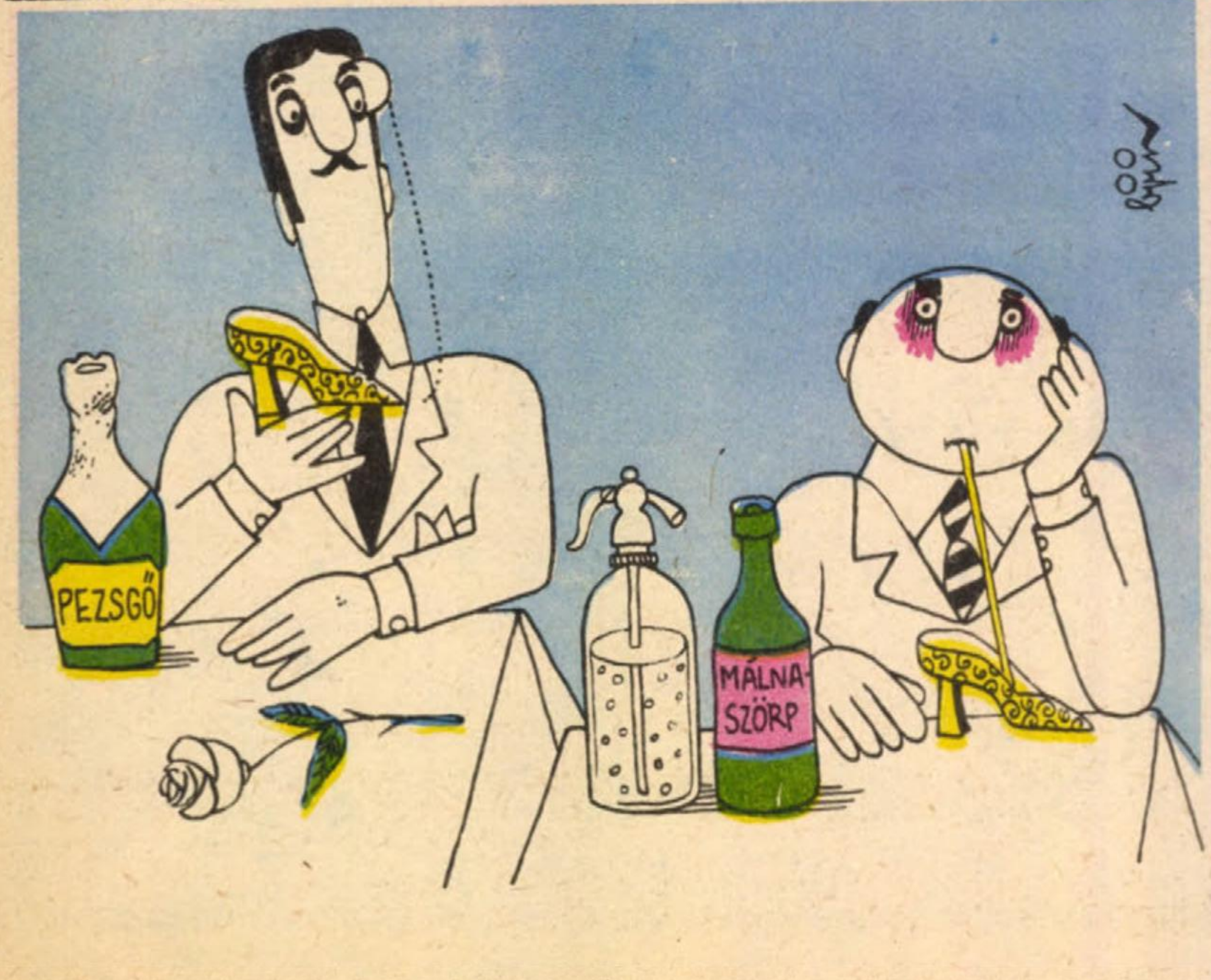
PEZSGŐ
MÁLNA-SZÖRP

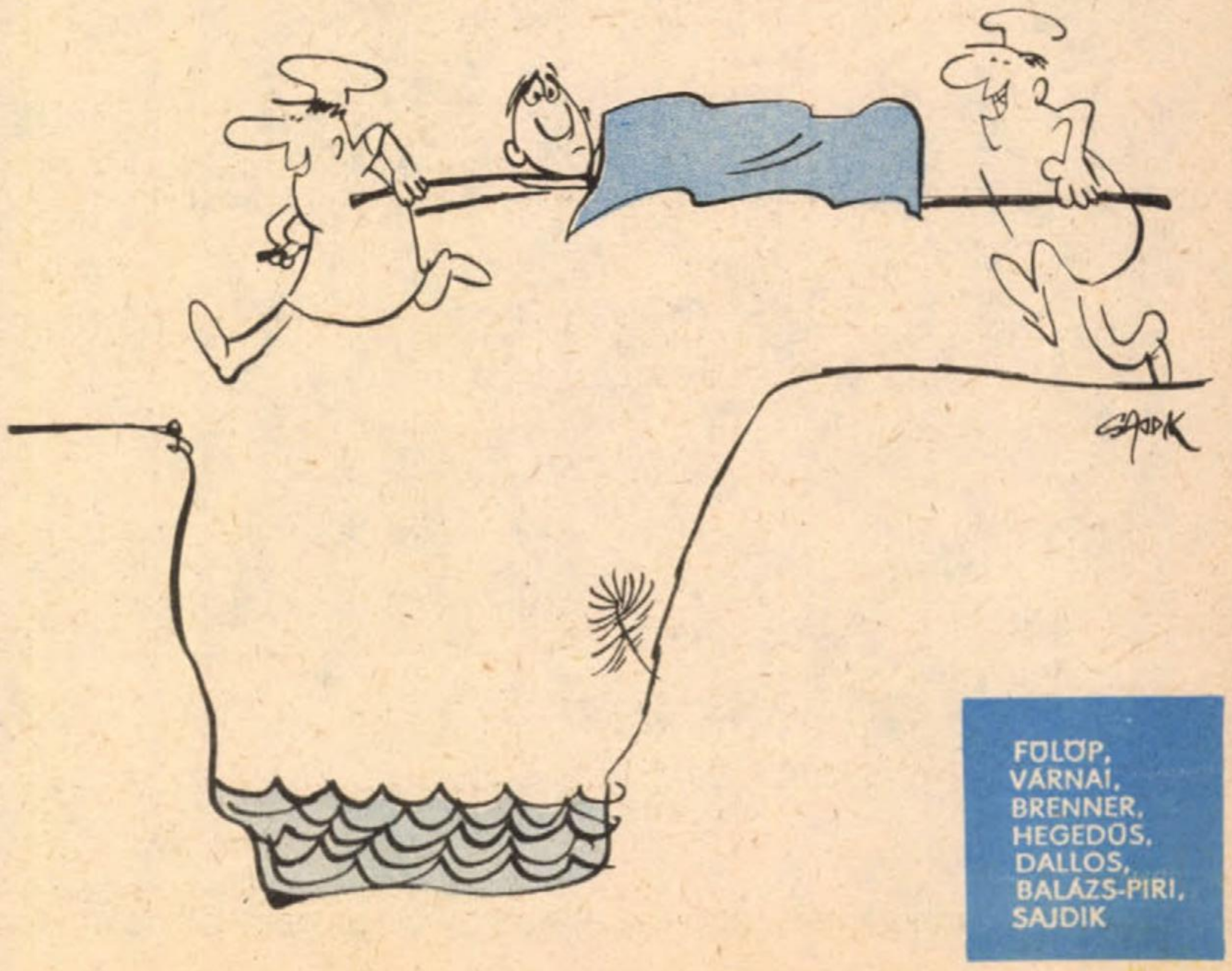

FÜLÖP,
VÁRNAI,
BRENNER,
HEGEDŰS,
DALLOS,
BALÁZS-PIRI,
SAJDIK

SZOVJET HUMOR

50 éves a Krokodil

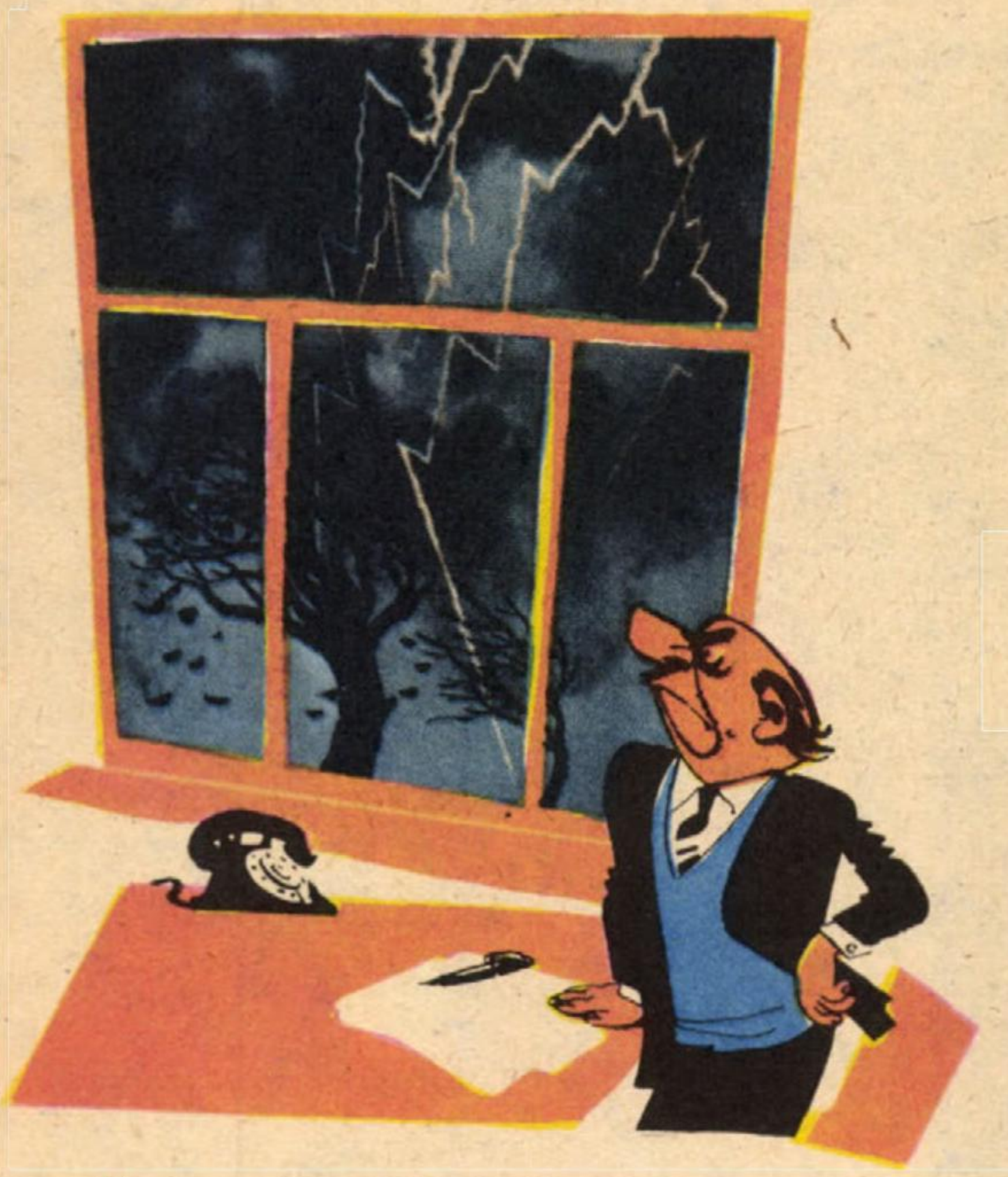

– Na, megjött a felszólalásomhoz az aláfestő zene...

SZAMUIL MARSAK

AZ ÚTITÁSKA

Pompás úti tehénbőrtáska,
képekkel dúsan telehintve,
s míg fénylik fémből készült zárja,
mesél a tíz-húsz képes címke.

Elmondja sok külföldi nyelven —
hol járt gazdája idegenben.

Bizony, elhisszük, hogy a táska
sok szép országban utazott,
s a fél világot bejárva
láthatta Kairót, Bagdadot,
Londont, Genfet és Párizst látta...
s maradt, mi volt — csupán egy táska.

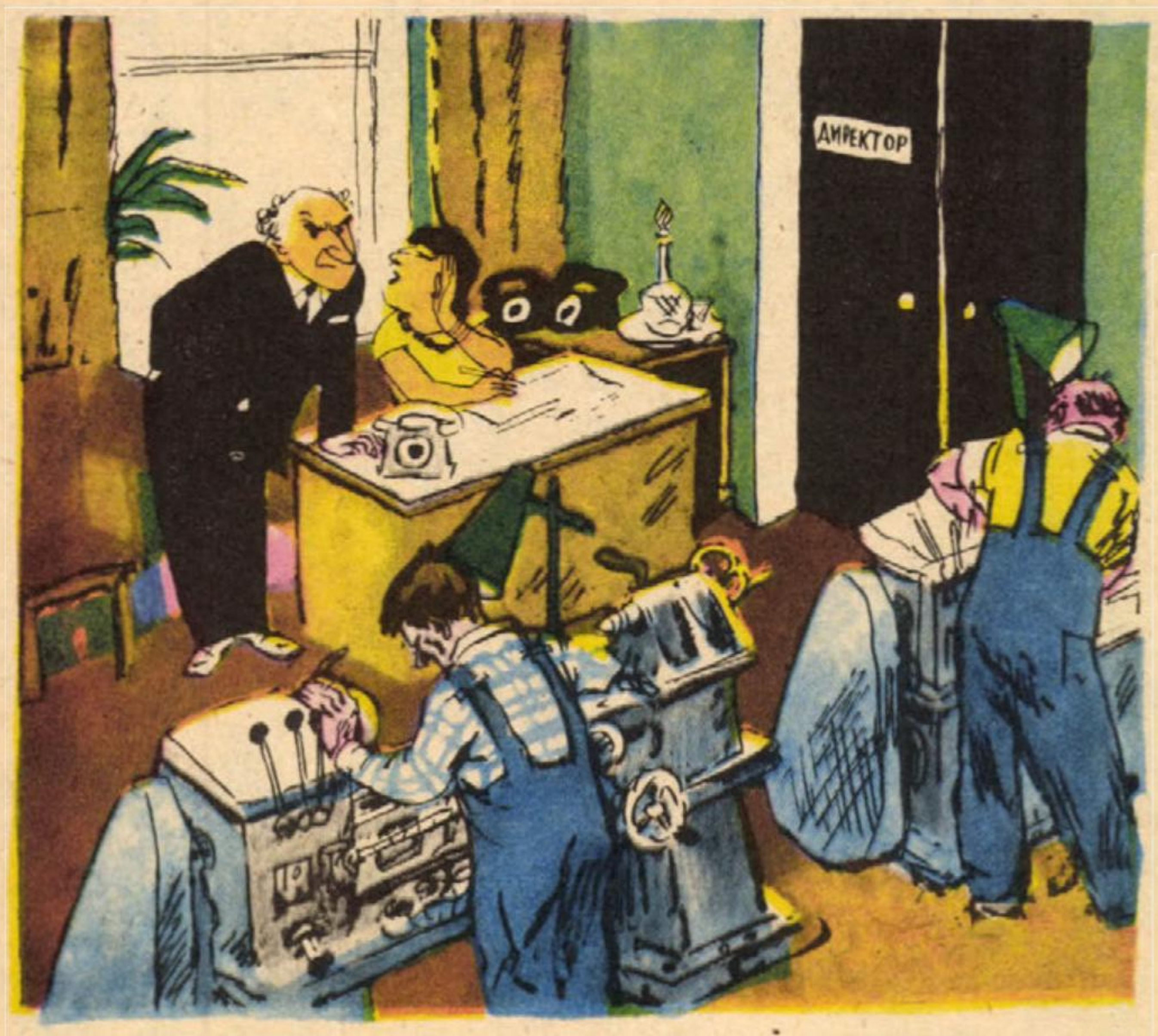

– Azt javasolták az igazgatónknak, hogy legyen közelebb a termeléshez...

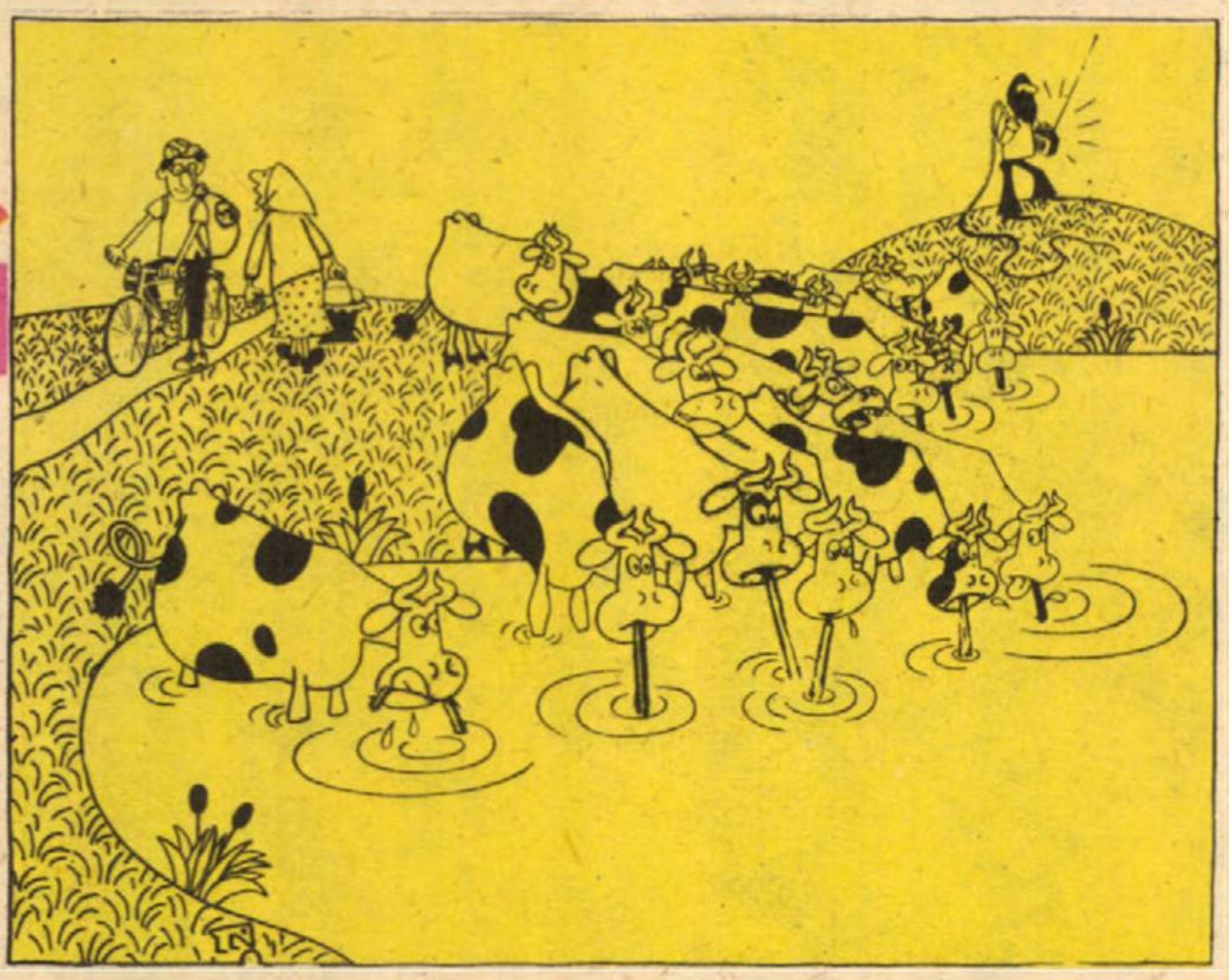

– Szalmaszálon keresztül szívják a vizet..., így sokkal elegánsabb...

BEKERÍTVE

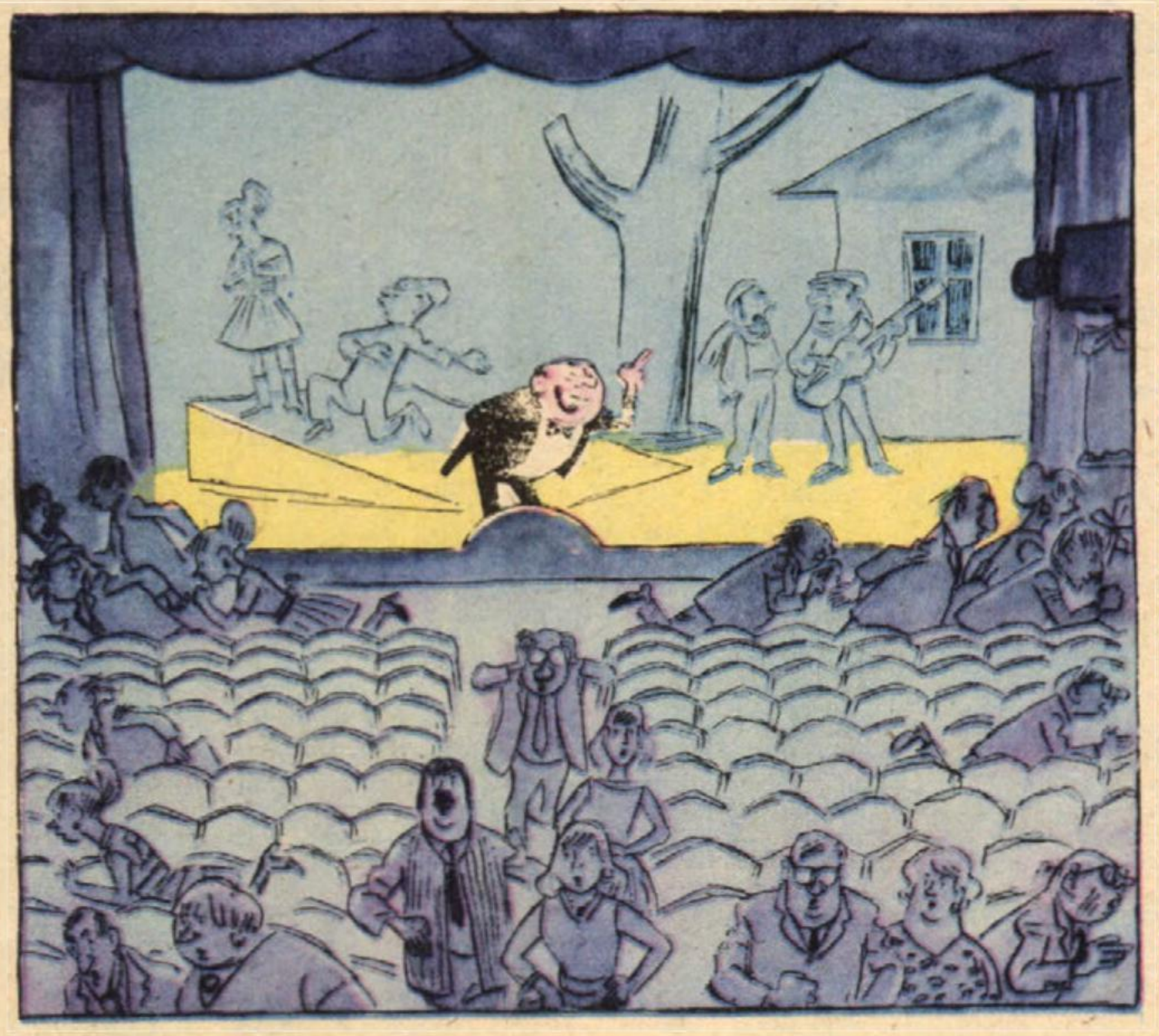

– Hiába menekülnek! A rádió és a tévé is közvetíti!

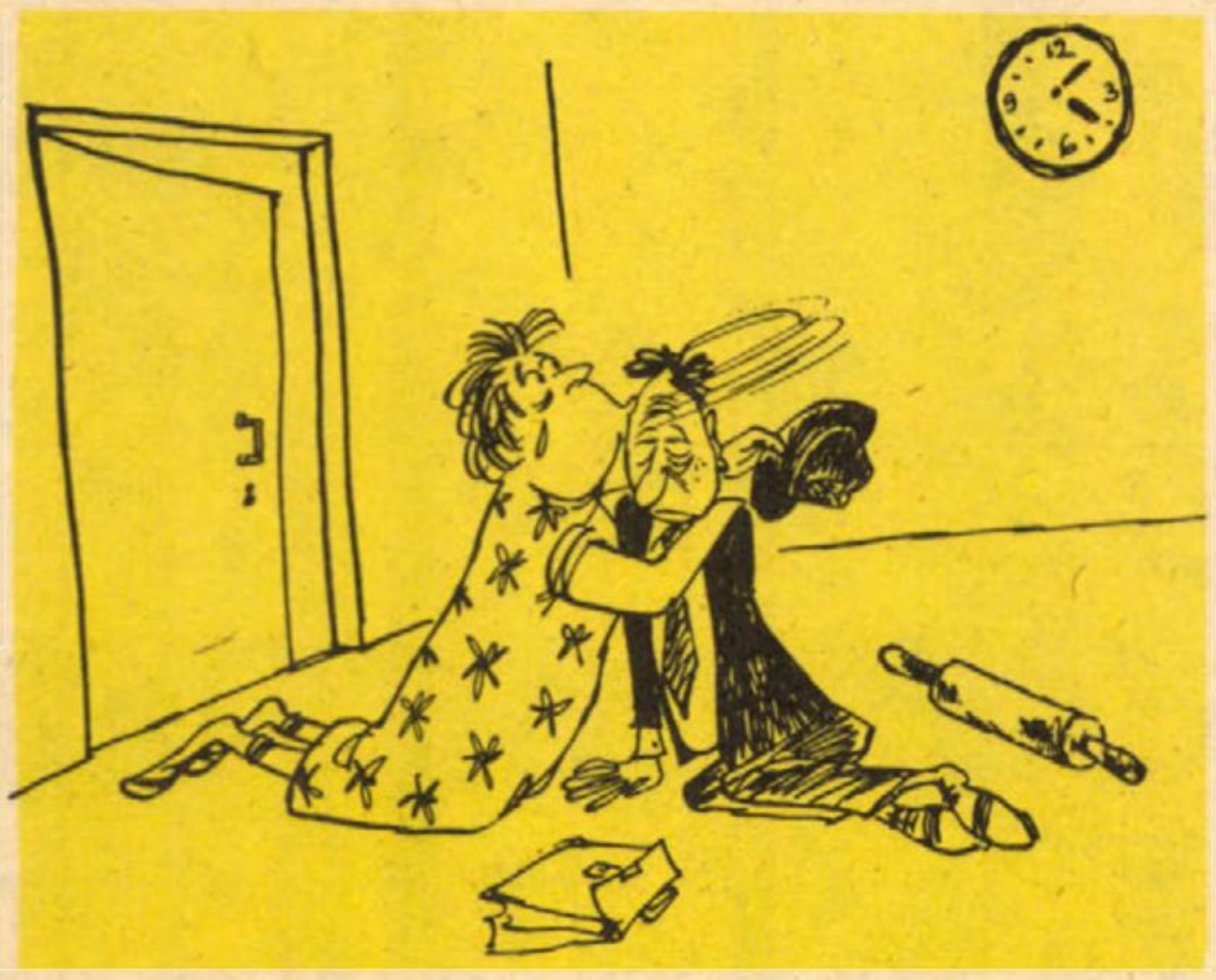

– Bocsáss meg, drágám! Nem tudtam, hogy az óránk délután megállt...

SZAMUIL MARSAK

A MÉRCE

Az autómárka attól függ, hogy ír
az író, s — mondják nekünk — a példa:
zseni autója nem lehet, csak ZIL,
a középszerűé meg Pobjéda.

Kit megbecsülni nincsen semmi ok,
és híre sincs, bukástól mely megóv,
szerez magának Moszkvicsot,
vagy jár gyalog. Ahogy Csehov.

(A verseket fordította: Fazekas Anna)

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

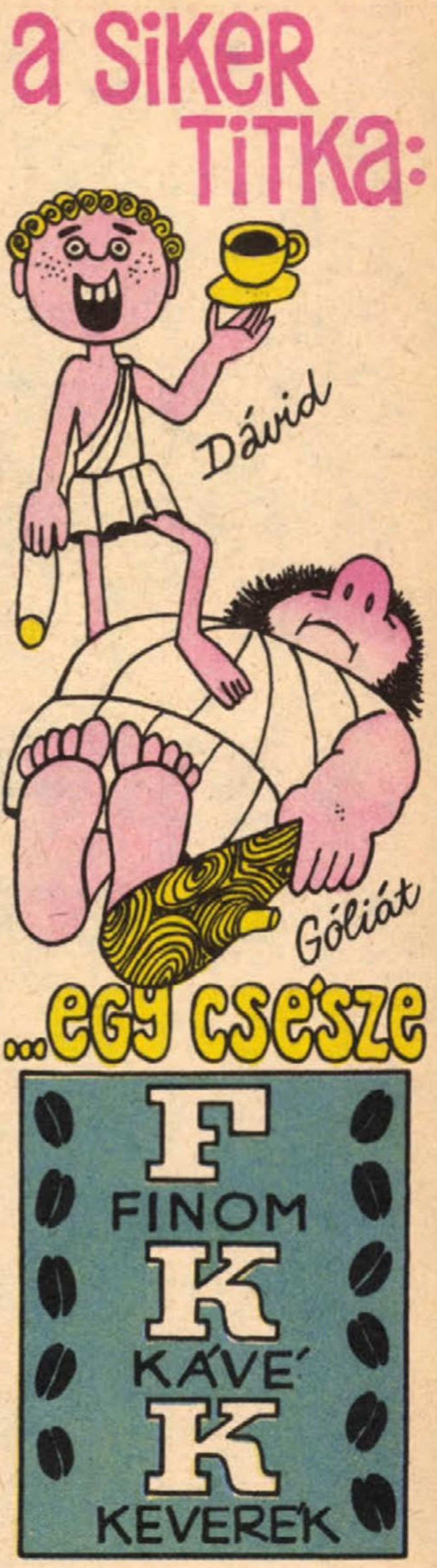

a SIKER TITKA:

...egy csésze

F FINOM
K KÁVÉ
K KEVERÉK

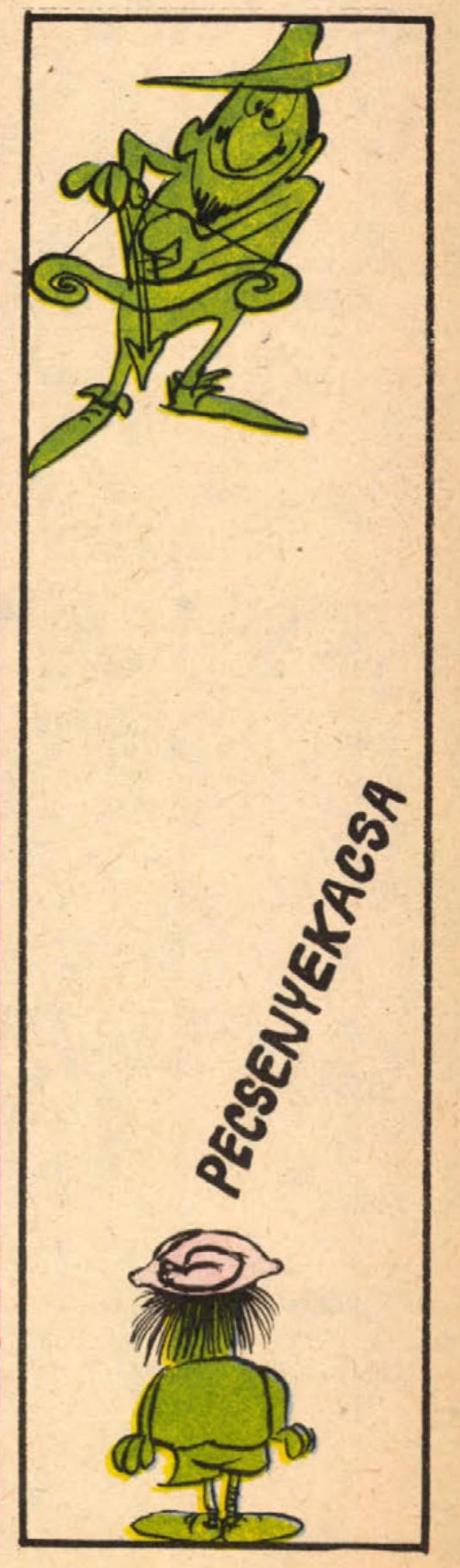

PECSENYEKACSA

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

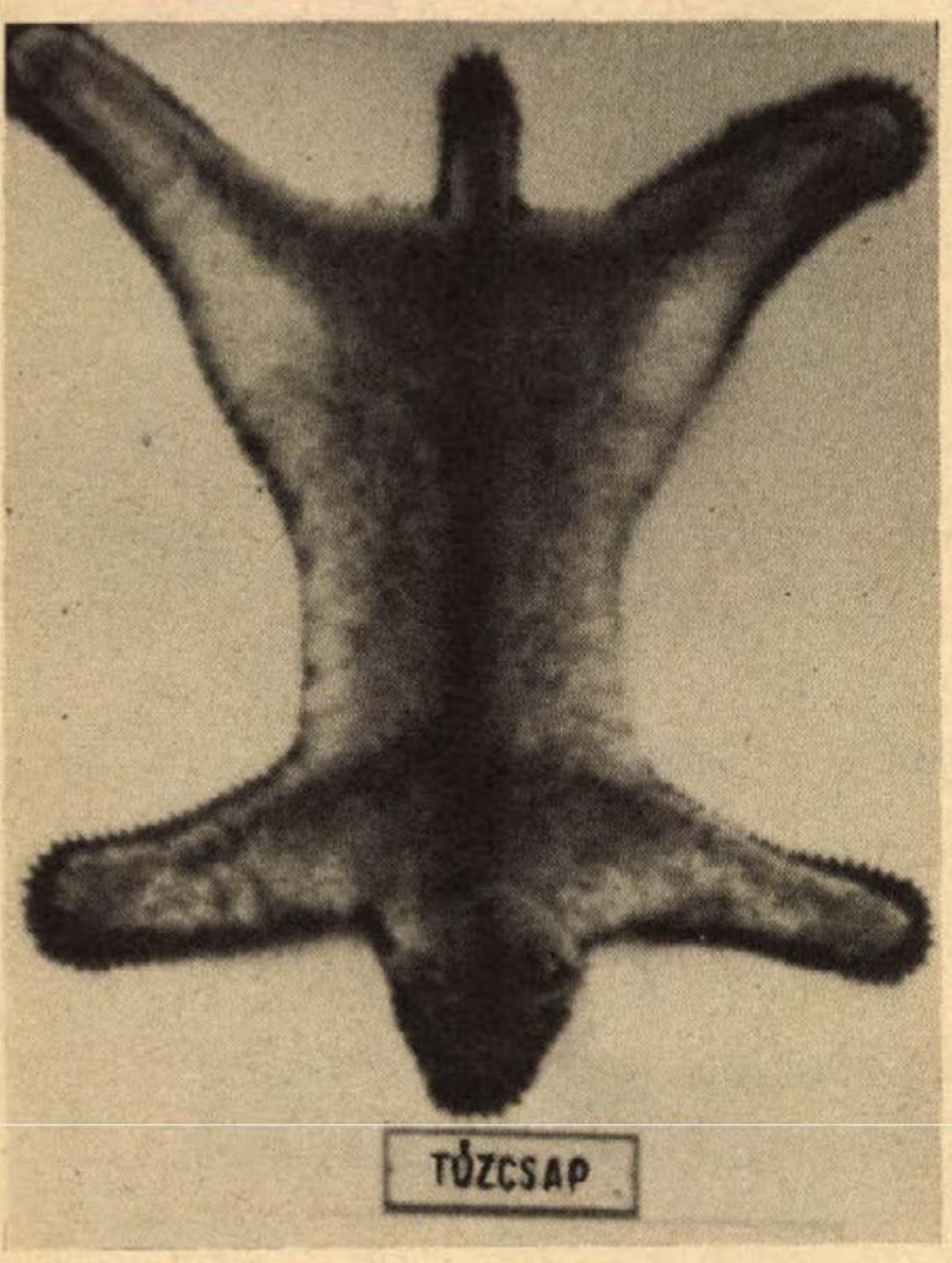

A tűzcsap prémes fokföldi ragadozó, a nagy macskafajták családjából. Ha felboszszantják, a falra mászik.

(A VVK 35. sz. pavilonjában fotózta: Barakonyi Attila)

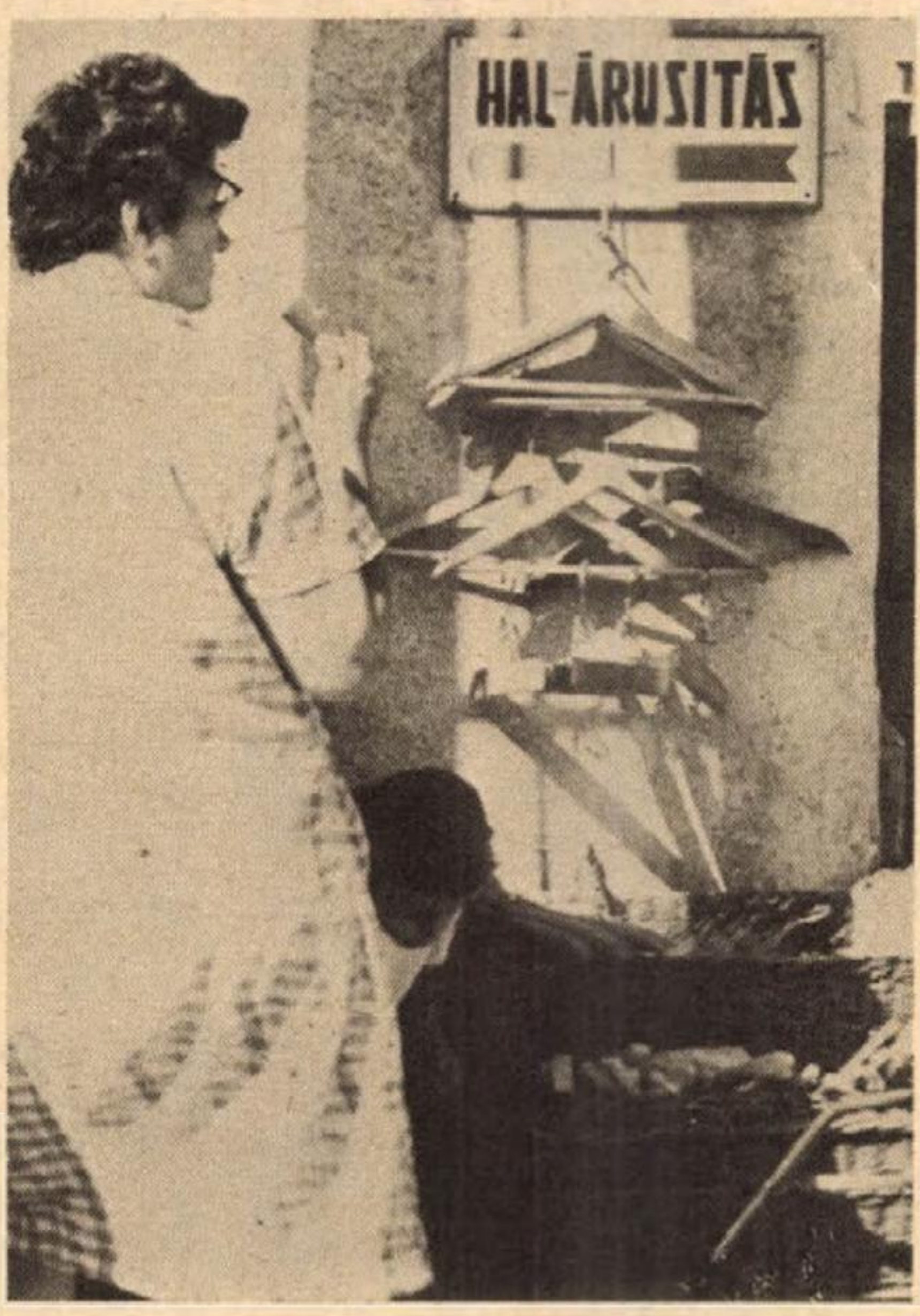

Világos! A fogas is hal!

(Siófokon fényképezte: Csepely Péter)

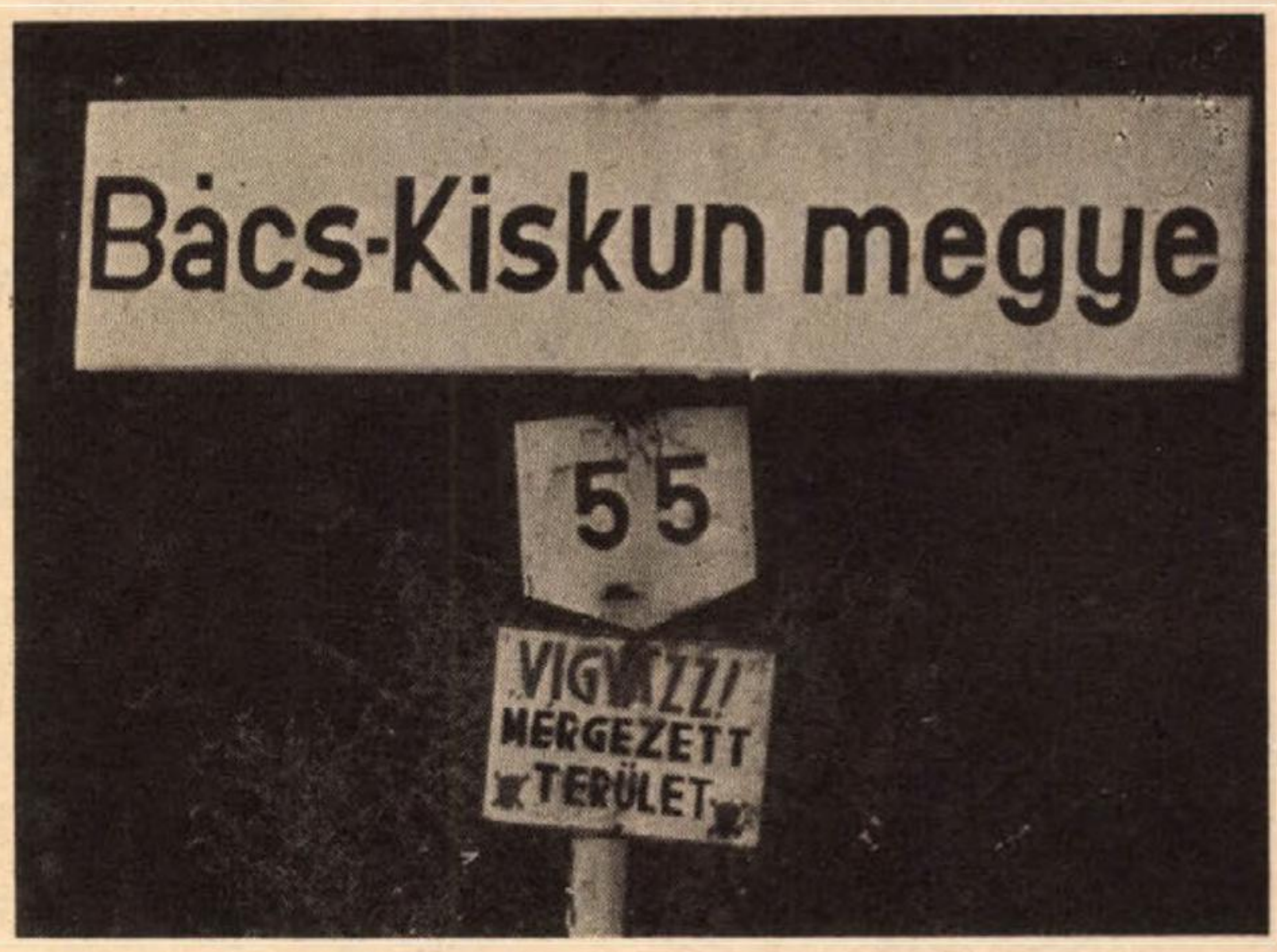

Jóságos ég! Az egész megye?!

(Ágoston Emese felvétele)

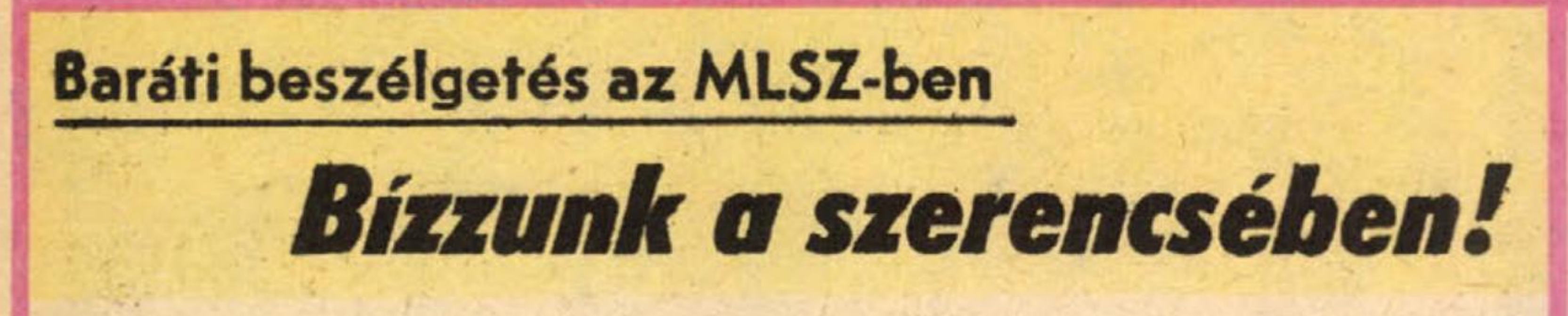

Baráti beszélgetés az MLSZ-ben

Bízzunk a szerencsében!

Tudományos módszerekkel a magyar labdarúgás fellendítéséért!

(A Népszavából ollózta: Keindl Győző tatai olvasónk)

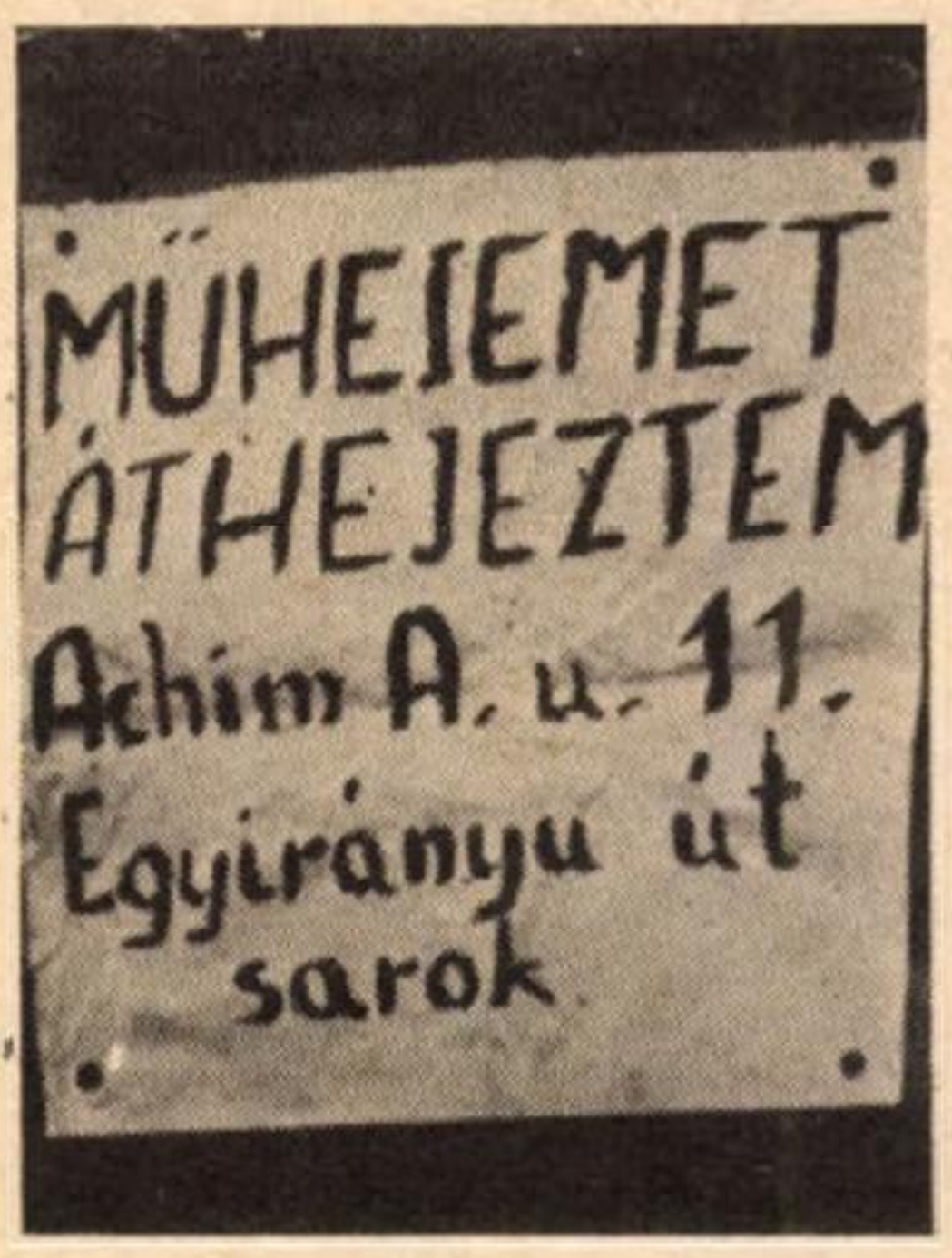

Hejes!

(A „Tücsök és Bogár" számára Tokajban fotózta: Gazsy Csaba)

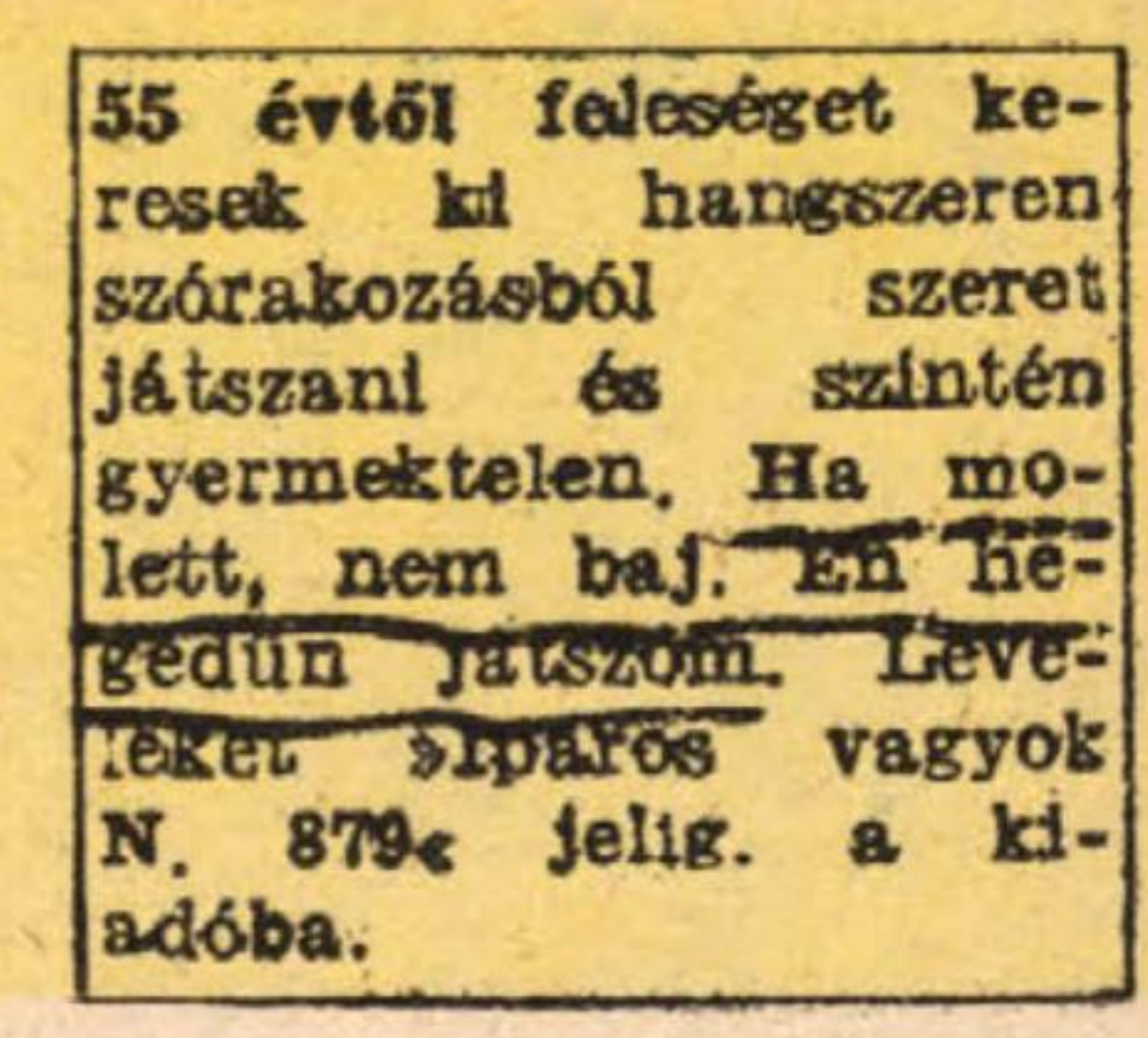

55 évtől feleséget keresek ki hangszeren szórakozásból szeret játszani és szintén gyermektelen. Ha molett, nem baj. Én hegedün játszom. Leveleket »Iparos vagyok N. 879« jelig. a kiadóba.

Egyetlen kérdésünk van: ha a hölgy karcsú, akkor min játszik a hirdető?

(A Magyar Nemzetben találta: Dr. Kiss Sándor miskolci olvasónk)

FIATAL MARAD A BŐRE...

...HA fabulon ARCKRÉMET HASZNÁL!

GYÁRTJA:
RICHTER GEDEON RT.
BUDAPEST

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

PROGNÓZIS

Itt a B 12-es jelentkezik — mondta egy suttogó hang a telefonban. — Jelentem: a kávéban a cukor könnyen elolvadt. Cipőfűző nem szakadt, mandzsettagomb megvolt! Világosszürke alpakka ruhát vett, színes pöttyös nyakkendővel. A penge egyetlen vágást sem ejtett az arcán. Hangulata: derűs, bizakodó...

— Köszönöm. Vettem. — mondta a diszpécserközpont vezetője és egy hatalmas ív megfelelő rubrikájába beírta az adatokat. Máris újra csengett a telefon:

— Itt K 7. Negyed nyolckor érkezett. Kávéját megfelelően erősnek és melegnek találta. A szódában a buborékok rendben! Az újságokat kikészítettük. A rossz híreket tartalmazó oldalakat eltüntettük. Amikor a külpolitikát kezdte olvasni, munkába állt Licike, a T 16-os. Hívogató bájai némi érdeklődést vívtak ki, és sikerült egy röpke mosolyt is kicsikarnia. Hangulat: kiegyensúlyozott, optimista.

— Köszönöm. Vettem.

Egymás után jöttek a jelentések. Jelentkezett a B 6-os a trafikból, aki közölte, hogy egri Fecskét vásárolt és az első rágyújtás sikerült. Újra telefonált a B 12-es, aki a megfigyelt alany leánygyermeke volt és rossz hírt közölt:

— Itthon felejtette a töltőtollát!

Egy ügyeletes kocsi azonnal startolt, hogy behozza a tollat. A diszpécser az URH telefonon át utasította a G 4-est:

— Ha lehet, lassítsák a sebességet.

A készüléken két krákogás jelezte, hogy az utasítást megértették. A tollért száguldó kocsi hamarosan jelentkezett:

— A tollat átvettem. Öt perc múlva érkezem...

— Itt G 4. Szerencsénk van! Megállított egy újságos előtt és kiszállt. Eddig minden rendben. Vígan fütyörészik és megkérdezte, hogy van a családom. Piros lámpát eddig nem kaptunk, közlekedési dugó nem volt. Adás vége, mert már jön visszafelé...

— Halló G 4! Ha Népszavát is vett, próbálja eldugni, mert a hármas oldalon egy cikk a vállalatot bírálja...

Újra felhangzott a krákogás, amely jelezte, hogy a G 4 vette az utasítást.

A hatalmas ív papír közben megtelt színes jelekkel. Három szakember értékelte az adatokat, és halkan zúgott egy komputer, mely a betáplált információkat emésztette.

Egyre sűrűbben csengtek a telefonok, jeleztek a rádiók.

— Áthaladt a portán, fogadta a köszönésemet — jelentkezett a kapus.

— Kezet fogott velem — közölte a liftes.

A diszpécserközpont beosztottjai lázasan jegyezték a jelentéseket. Még a finisben sem látszott idegesség vagy fáradtság rajtuk. A komputer kiadta az eredményt, a gépírónők szédületes tempóban írták a prognózist, melyet a vállalat osztályain izgatottan vártak az emberek. A diszpécserközpont vezetője elégedett volt. A mai előrejelzés is alapos:

„Az igazgató hangulata derűs. Kérésekkel, javaslatokkal a délelőtti órákban keressük fel, mert délben a minisztériumba kell mennie. Várható hangulata délutánra: viharos, ingerült, ideges és fáradt. Csak fontos és halaszthatatlan ügyekkel zavarható. Súlyosbítja a helyzetet, hogy az orvosmeteorológia frontátvonulást jelez, és rakott káposzta lesz ebédre. Délután átvonuló revizorok is várhatók, ezért a vérnyomás szintje meghaladja a sokévi átlagot."

A diszpécserközpont vezetője szétküldte a jelentéseket. Az órájára nézett: nyolc óra öt perc. A prognózisokat máris megkapták az osztályvezetők. Kitűnő munkát végeztek. Ekkor újra megcsörrent egy telefon:

— Itt T 1! — jelentkezett a legfőbb ügynök, az igazgató titkárnője. — A szobájába lépve megcsúszott a szőnyegen és a földre huppant. Súlyosbítja a helyzetet, hogy az egyik gépírónő hangosan elröhögte magát...

A fődiszpécser lemondóan legyintett:

— Megint egy rossz prognózis... Pedig már kezdtünk bizakodni, hogy csendes napunk lesz...

Ősz Ferenc

SZNOB-PARTY

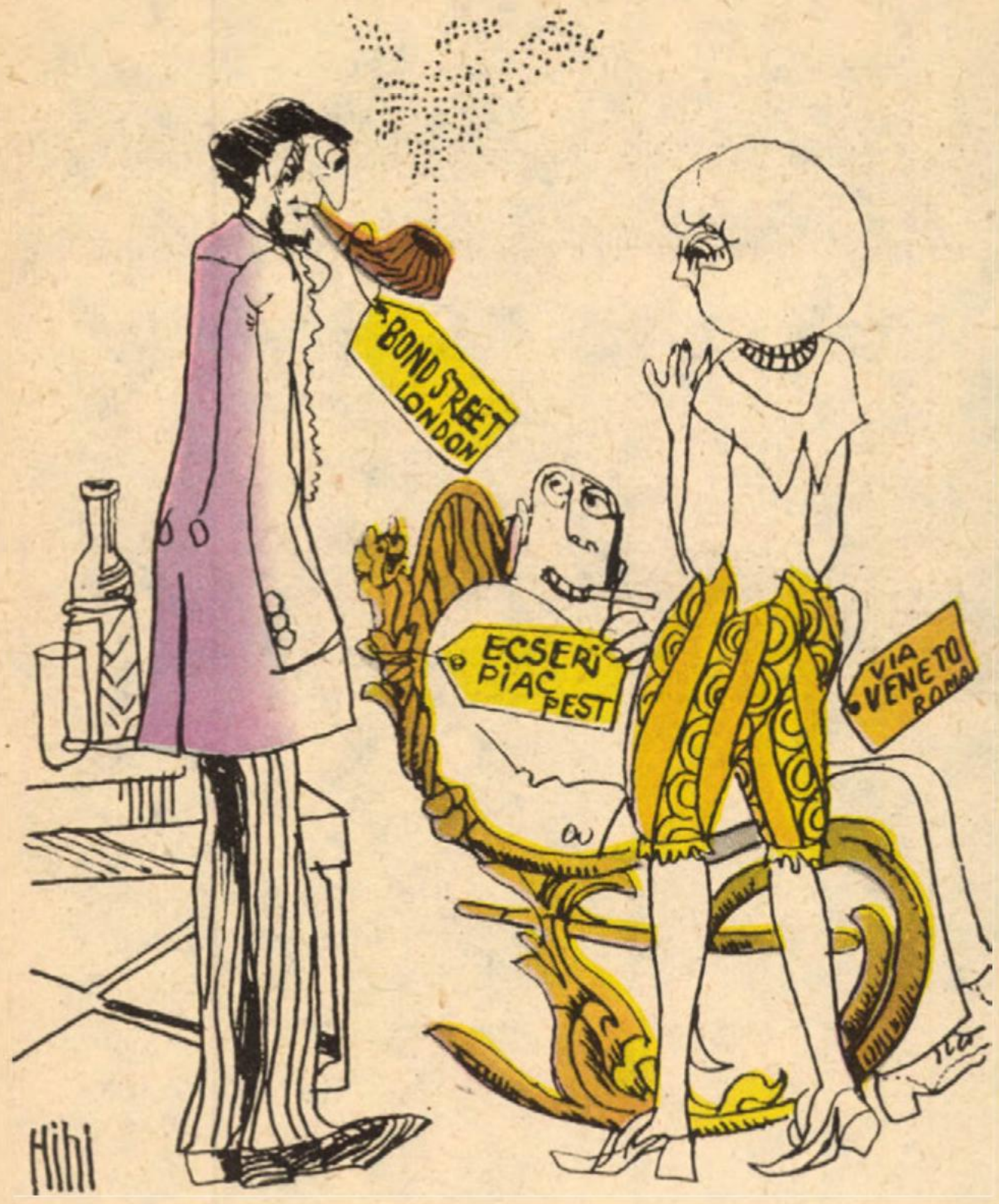

– És a hintaszékemhez mit szóltok?

ÚJ AUTÓ

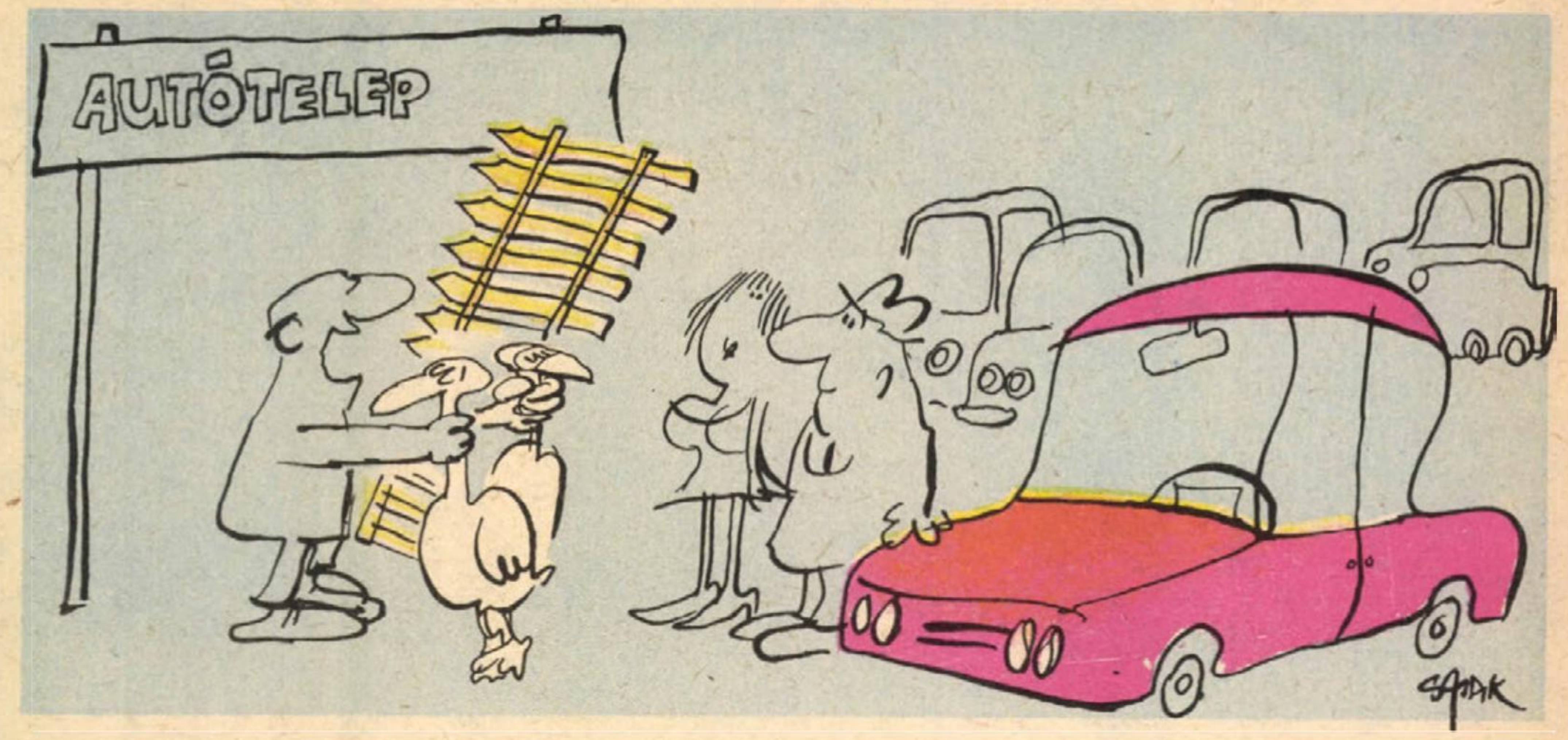

– Ezeket a libákat és a kerítésdarabot az első úthoz adjuk, hogy rögtön rendezni tudják a kárt...

AZ ELSŐ KÉRDÉS

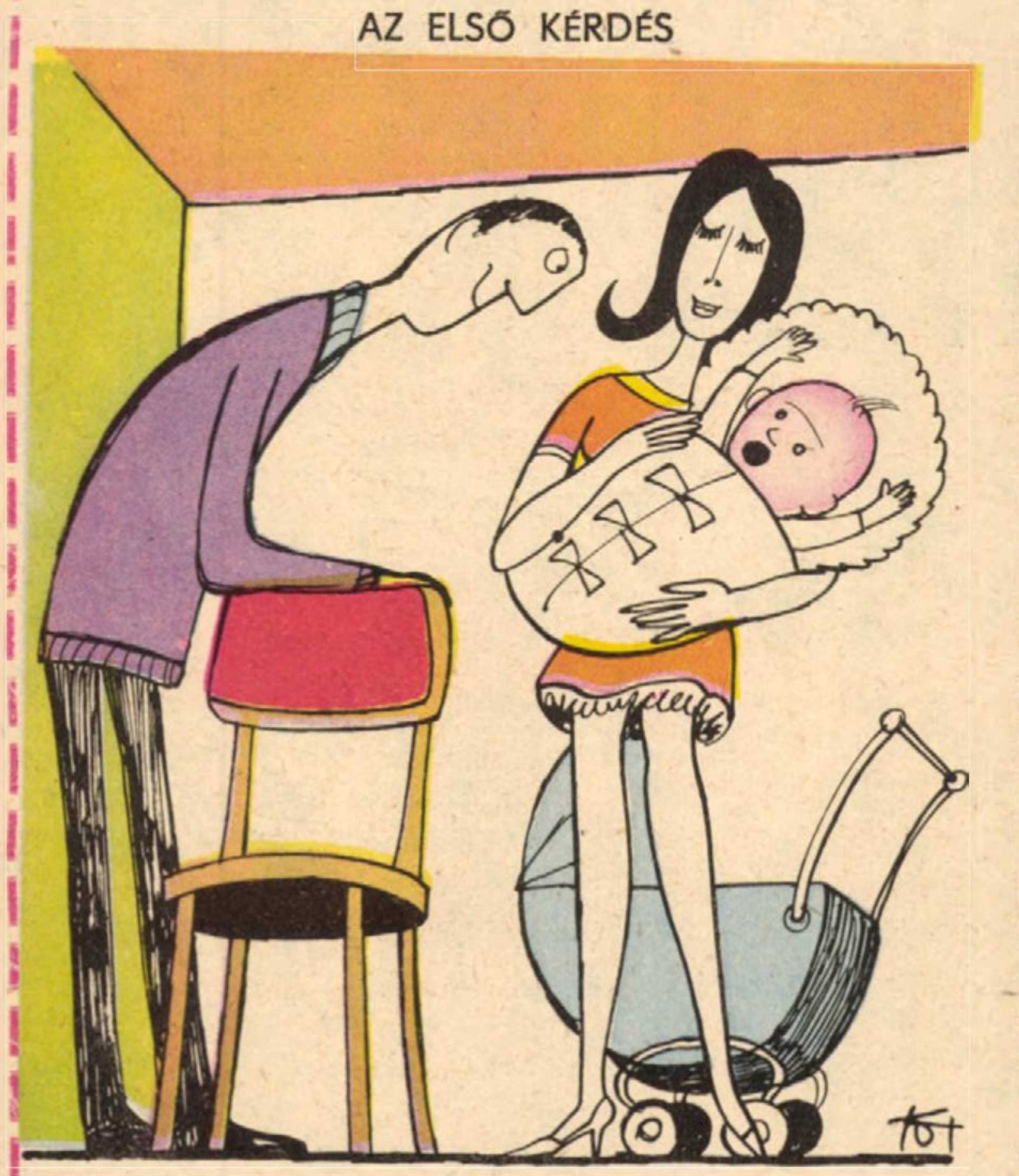

– Először is, mondd, papa, mennyit tudsz összehozni egy hónapban?...

A VILÁG ANEKDOTA KINCSÉBŐL

Pierre *Veber* francia dráma- és regényíró, jeles humorista, azt javasolta egy társaságban: adjanak össze ezer frankot és ajándékozzák annak, aki legnagyobbat tud hazudni. Javaslatát nyomban elfogadták.

— *A legnagyobb hazugság* — szólalt meg az első versenyző — *a szerelmi vallomás. Íme!* — És el is kezdte: — *Egyetlen mindenem, akinél jobban soha senkit nem imádtam...*

Mikor a „hősszerelmes" kifulladt, egyik jelenlevő legyintett:

— *Ez semmi. A legnagyobb hazugság a képviselőjelölt szónoklata. Tessék!* — És már fújta: — *Tisztelt választópolgárok! Önök tudják rólam, hogy nálam az adott szó szentsége mindenek fölött való. Ha én megígérem önöknek...*

Ezután egy gyászbeszéd következett, majd egy díszpolgári felköszöntő, a hatodik-hetedik menetnél belépett a szobába egy sugárzóan szép fiatalasszony.

— *Mit csinálnak itt?* — kérdezte mosolyogva.

— *Hazugságversenyt tartunk* — közölte Pierre Veber.

— *Szörnyűség!* — pirult el a szépasszony. — *Nekem éltemben hazug szó nem hagyta el ajkaimat.*

— *Ide az ezer frankot!* — tapsolt diadalmasan Veber. — *Asszonyom — a díj az öné!*

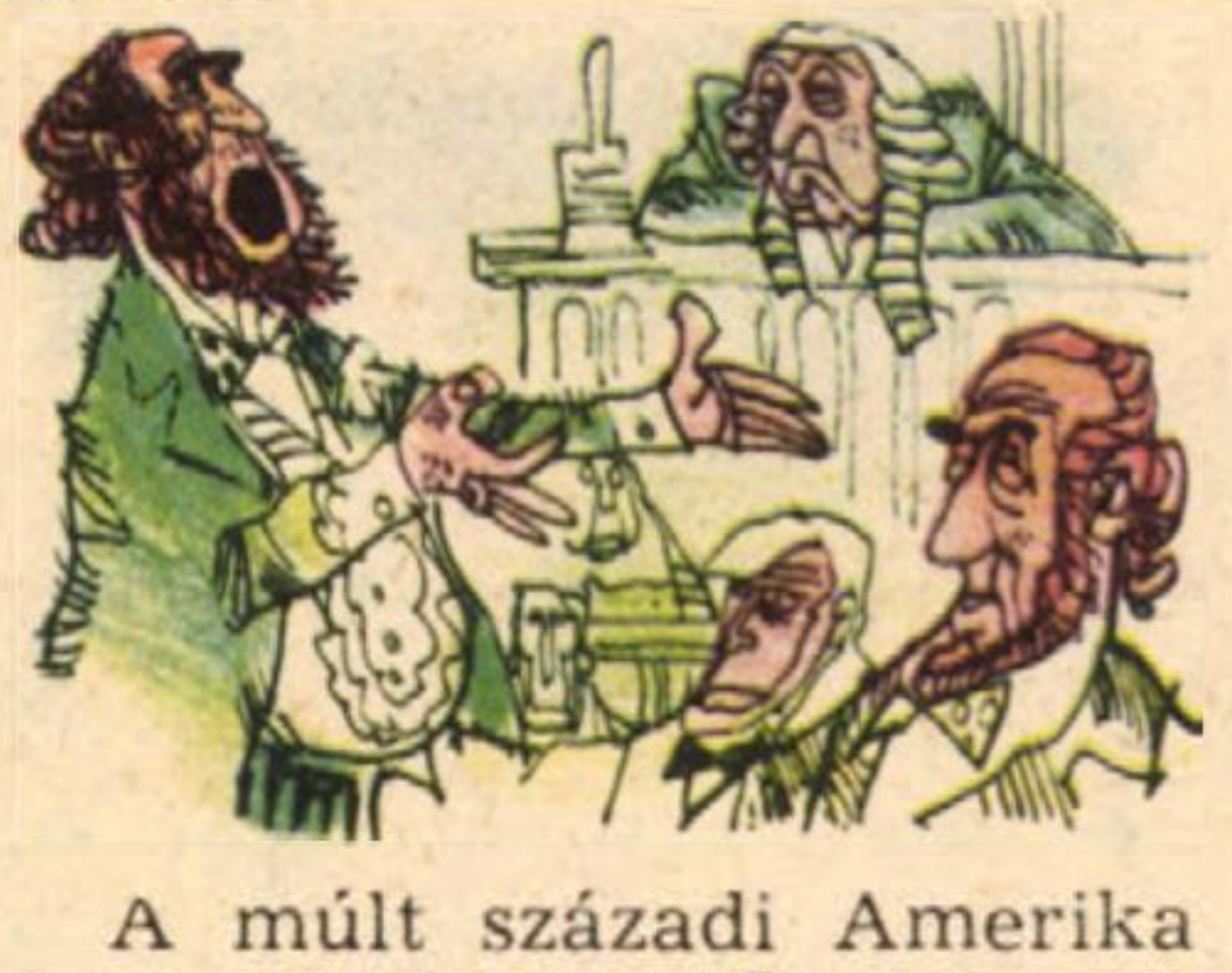

A múlt századi Amerika legnevesebb festője: James Abbot Mac Neill *Whistler* portrérendelést kapott egyik milliomostól. Meg is alkudtak: az arckép ára 5000 dollár.

Ám, amikor a portré elkészült, a rendelő nem akart fizetni. Az ügy bíró elé került, aki megkérdezte a milliomost.

— *Miért tagadta meg az arckép kifizetését? Nem hasonlít önre vagy a művész nem tartotta be a megbeszélt méreteket?*

— *Szó sincs ilyesmiről* — bizonygatta a rendelő. — *A kép ellen semmi kifogásom sincsen. Csak üzleti érzékem tiltakozik az ellen, hogy 5000 dollárt fizessek olyan munkáért, amit a művész úr, szemem láttára, negyedóra alatt végzett el.*

— *Művész úr* — fordult most Whistlerhez a bíró —, *legyen szíves, s jelentse ki eskü terhe alatt a bíróságnak, hogy mennyi időre volt szüksége ennek az arcképnek a megfestéséhez?*

— *Egy negyed órára — és harminc esztendőre* — felelte rövid gondolkodás után a festő, s ezzel meg is nyerte a pert.

Békés István feldolgozása

VADGESZTENYESZEZON

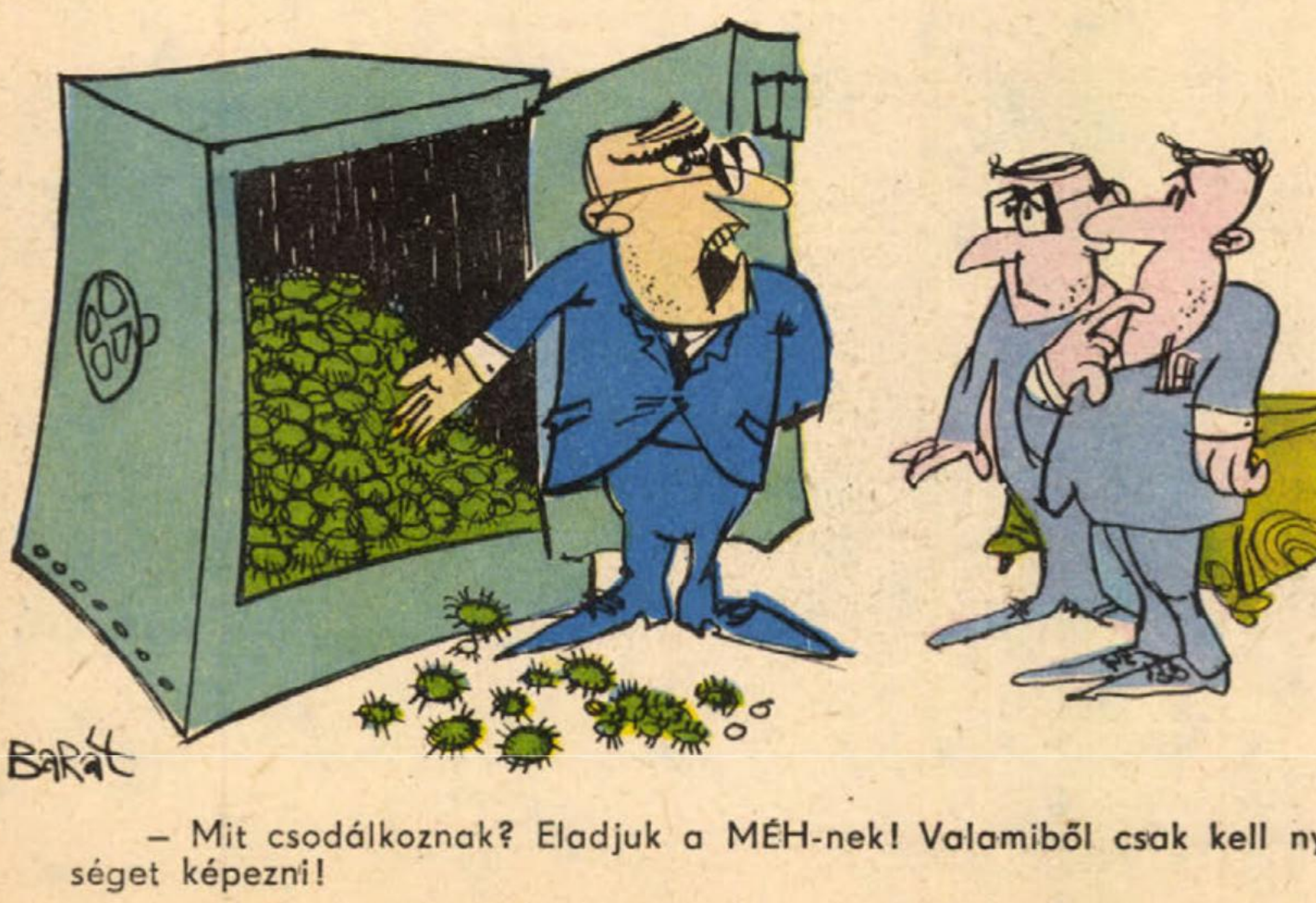

– Mit csodálkoznak? Eladjuk a MÉH-nek! Valamiből csak kell nyereséget képezni!

REGGELI HARC A FÜRDŐSZOBÁÉRT

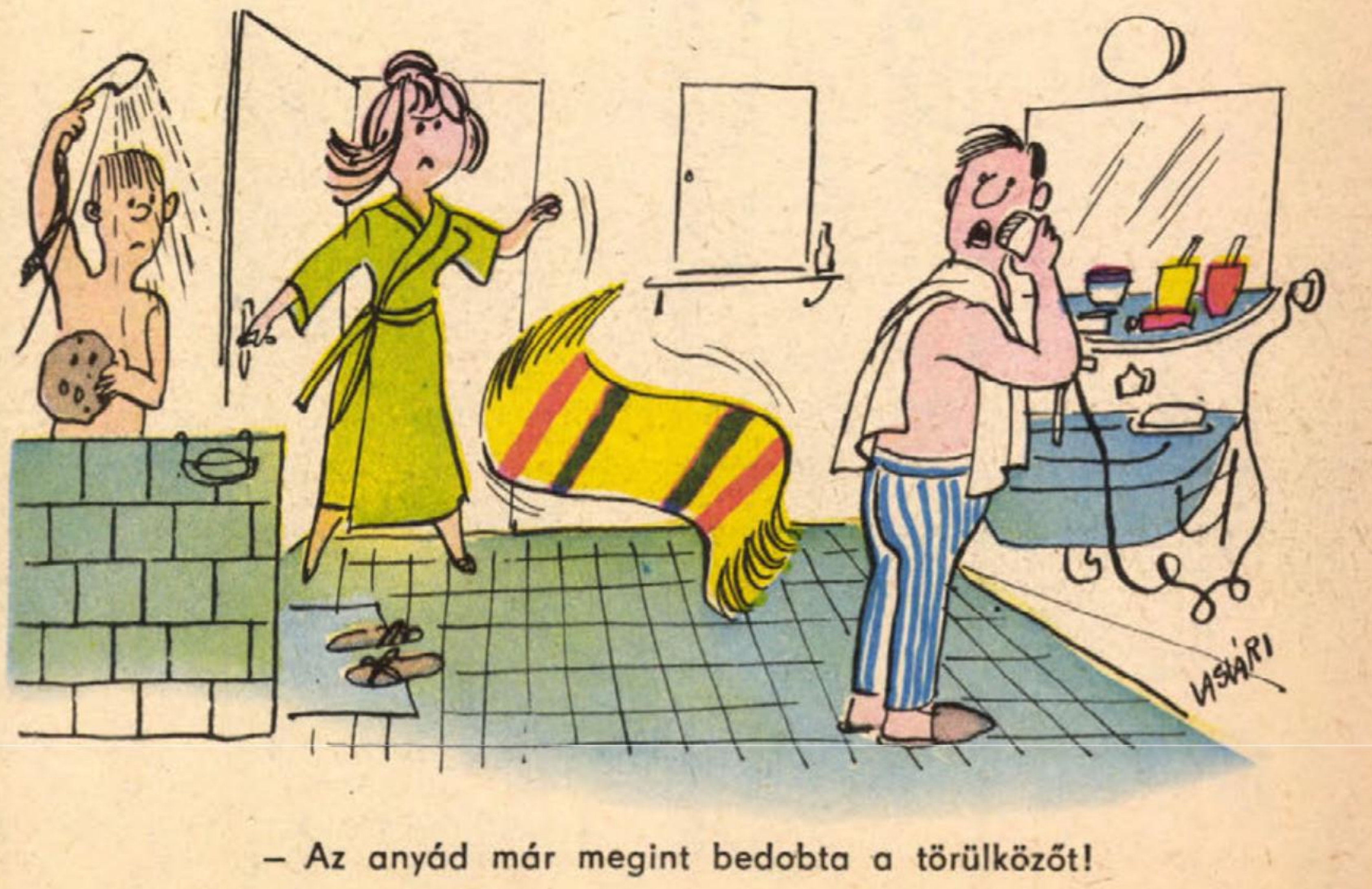

– Az anyád már megint bedobta a törülközőt!

VÍZFEJ

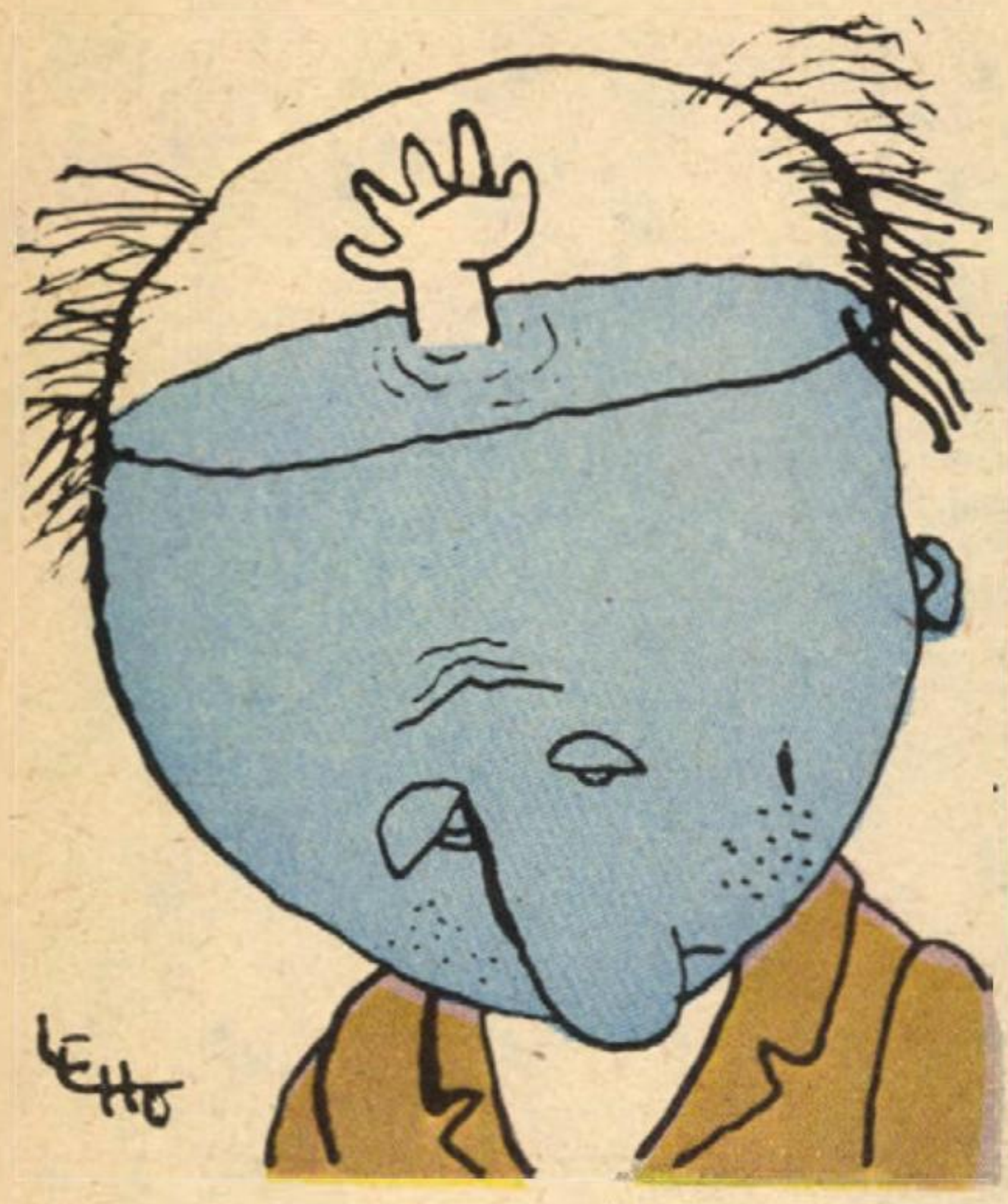

RÉBUSZ

194. rejtvényünk megfejtése:

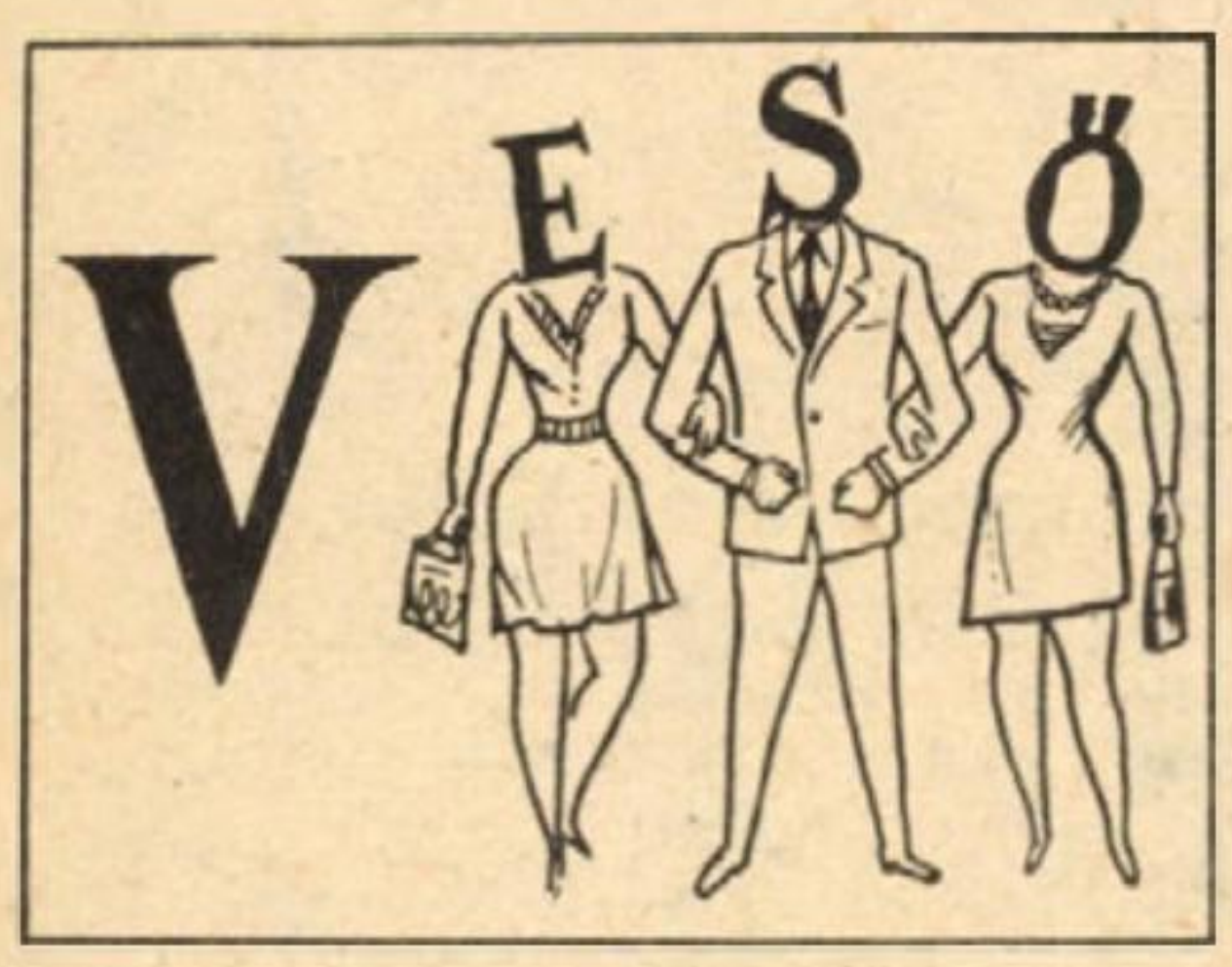

Vese velővel

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Szentpétery Kálmán, Gödöllő, Öreghegy 5.

Somlai Lajosné, Mezőtúr, Beloiannisz u. 9.

Korda Edit, Bp. I., Vérmező u. 10—12.

196. REJTVÉNYÜNK

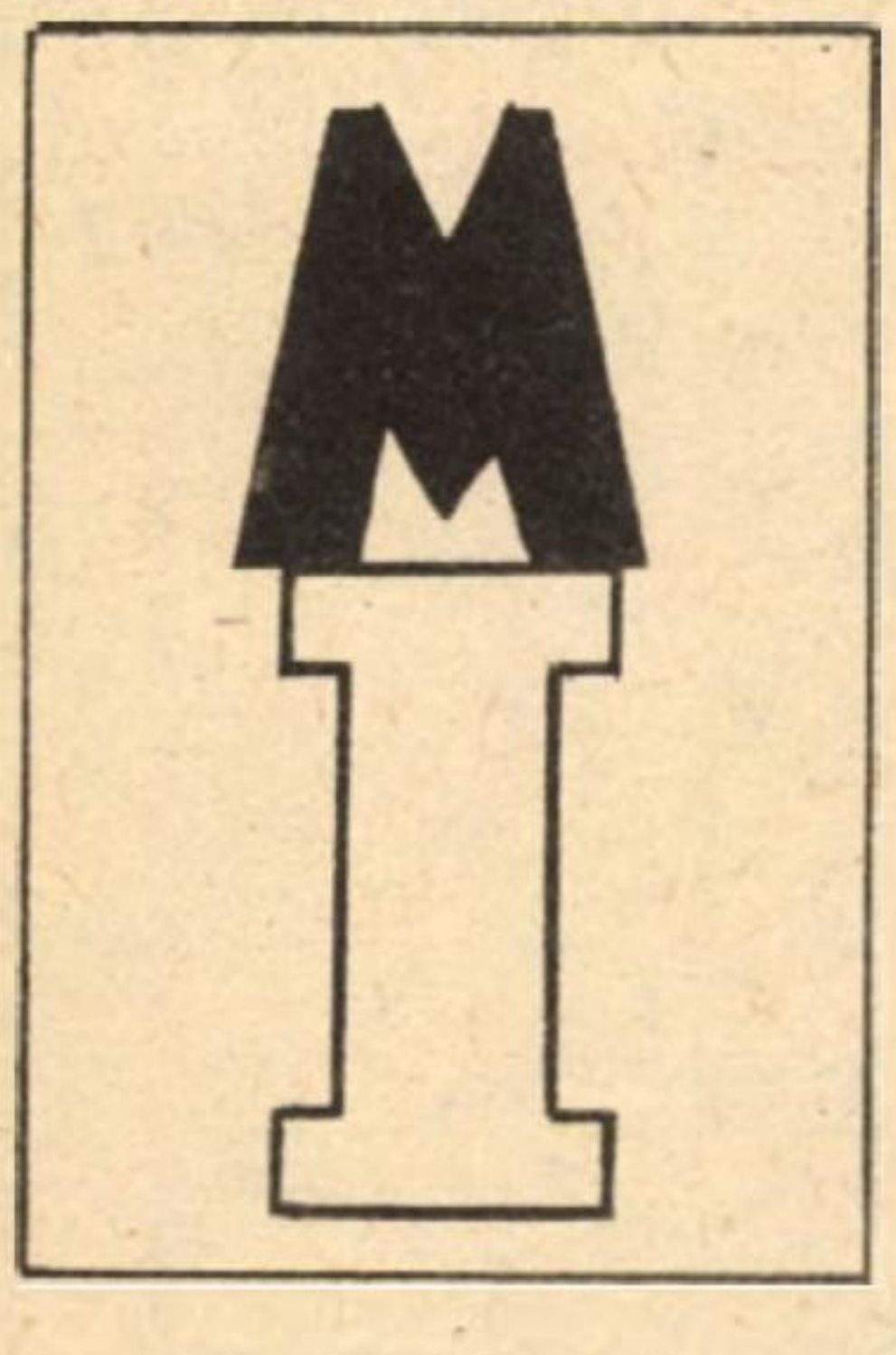

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb október 4-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. — 71.3893/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

HÉTKÖZNAPI OPERETTEK

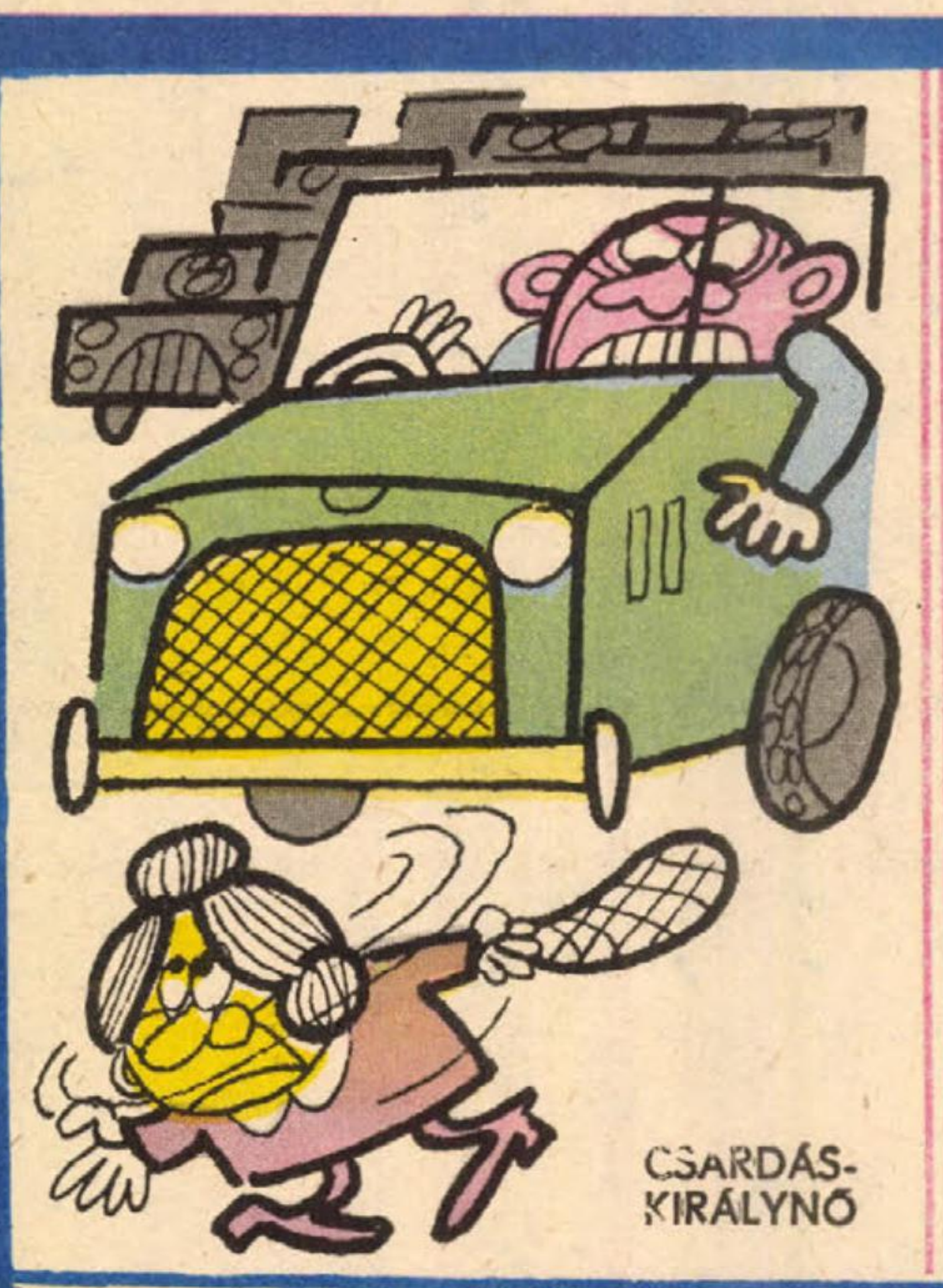

CSÁRDÁS-KIRÁLYNŐ

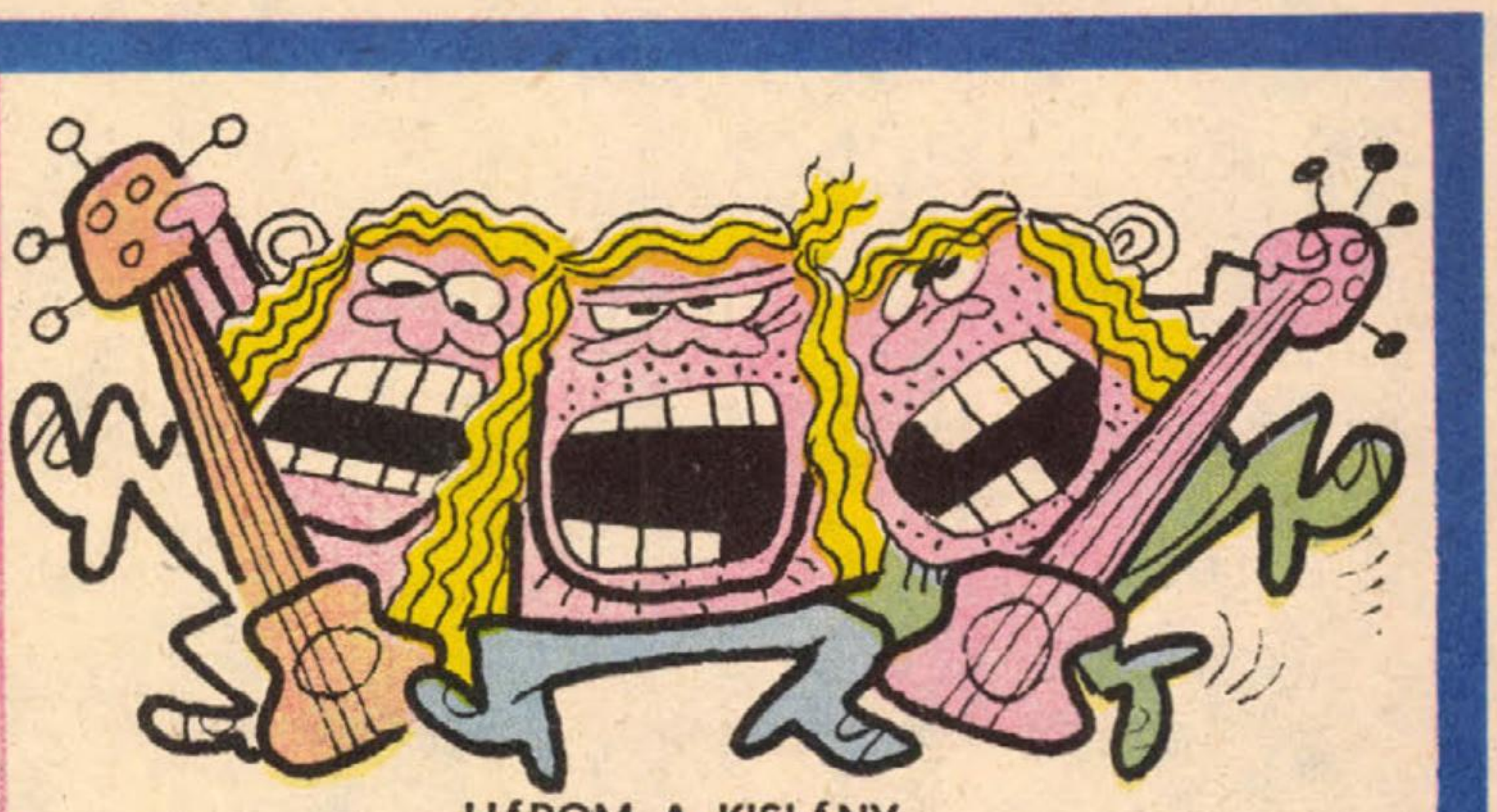

HÁROM A KISLÁNY

Fülöp György rajzai

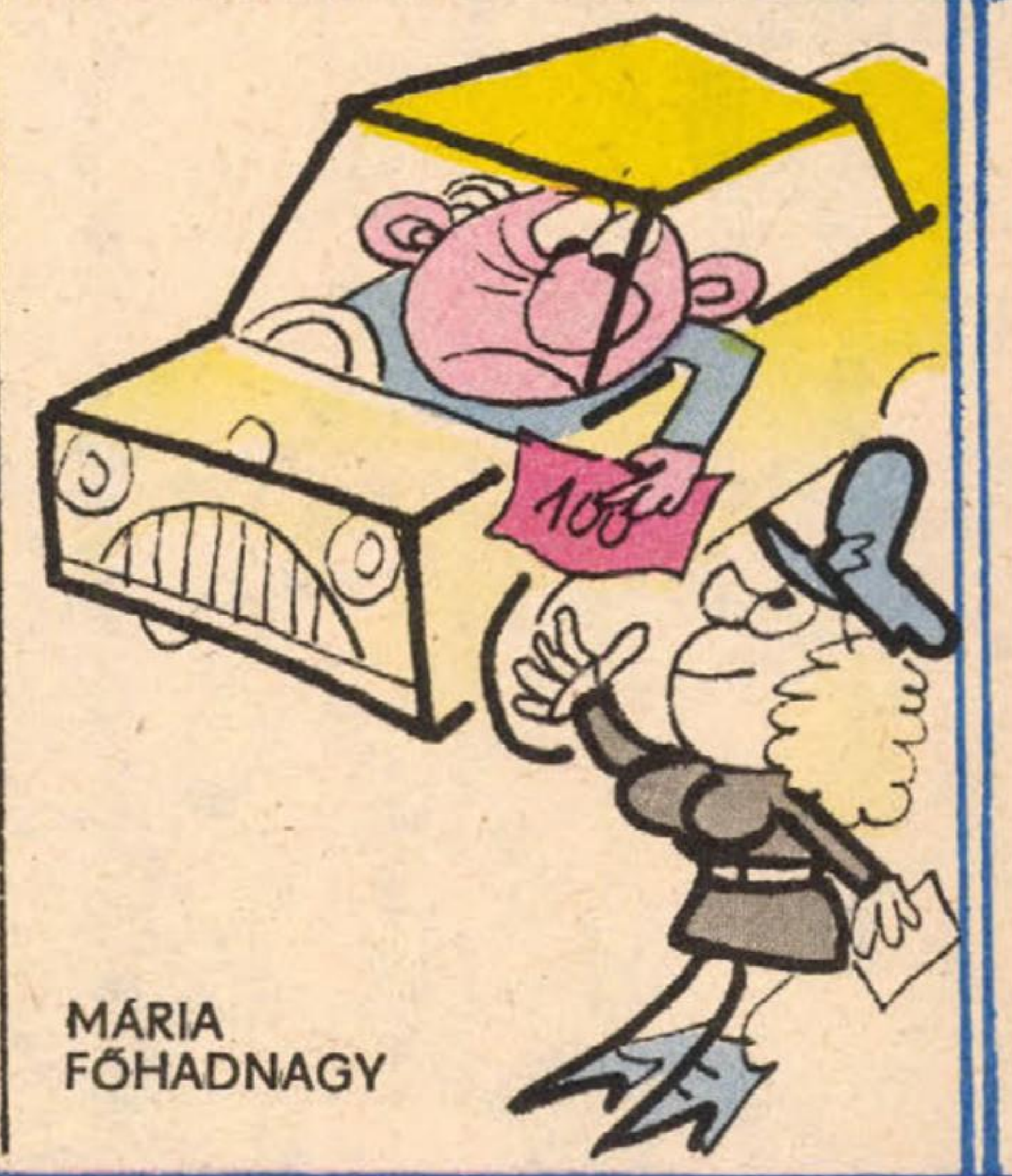

MÁRIA FŐHADNAGY

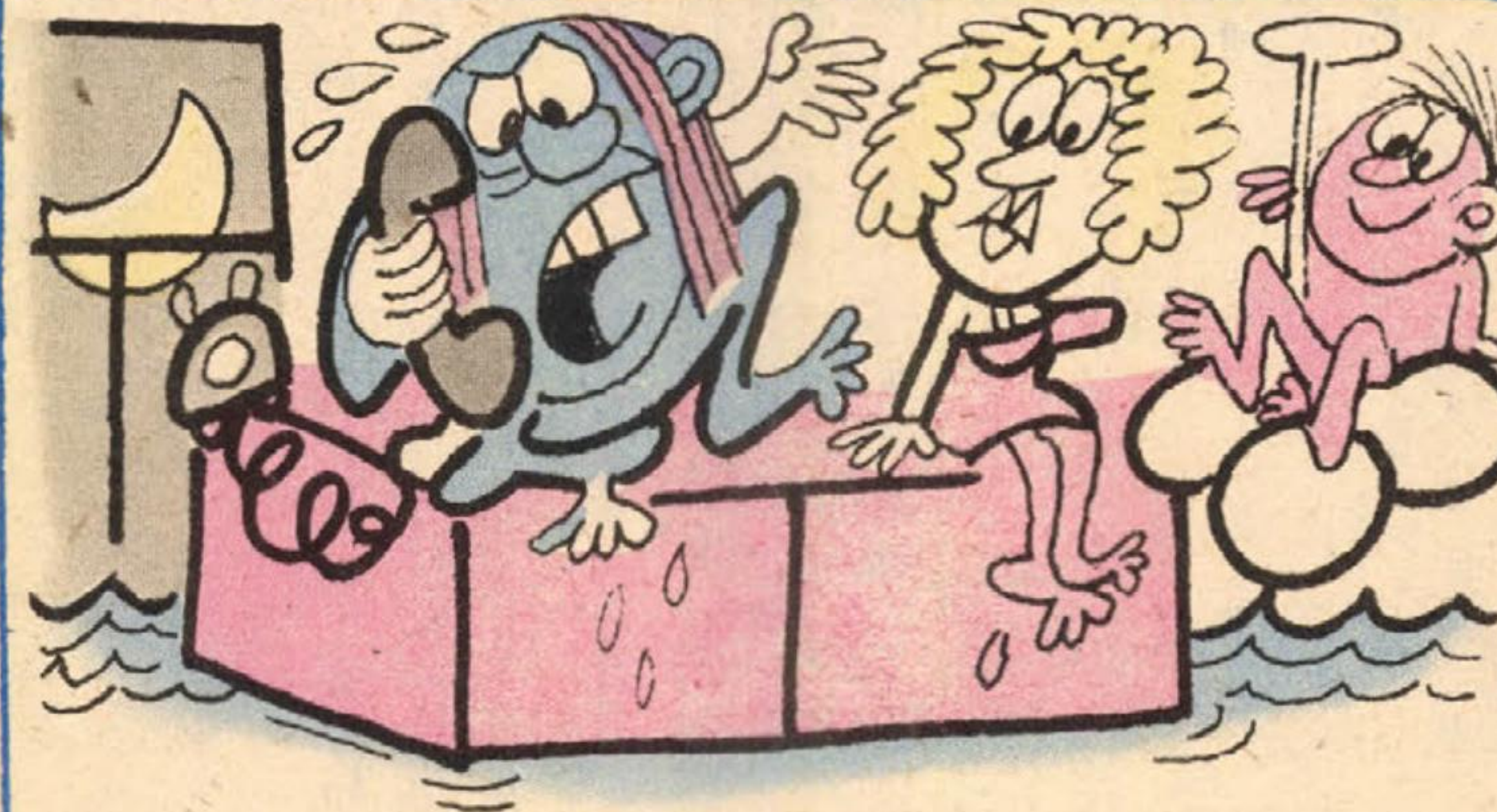

EGY ÉJ VELENCÉBEN

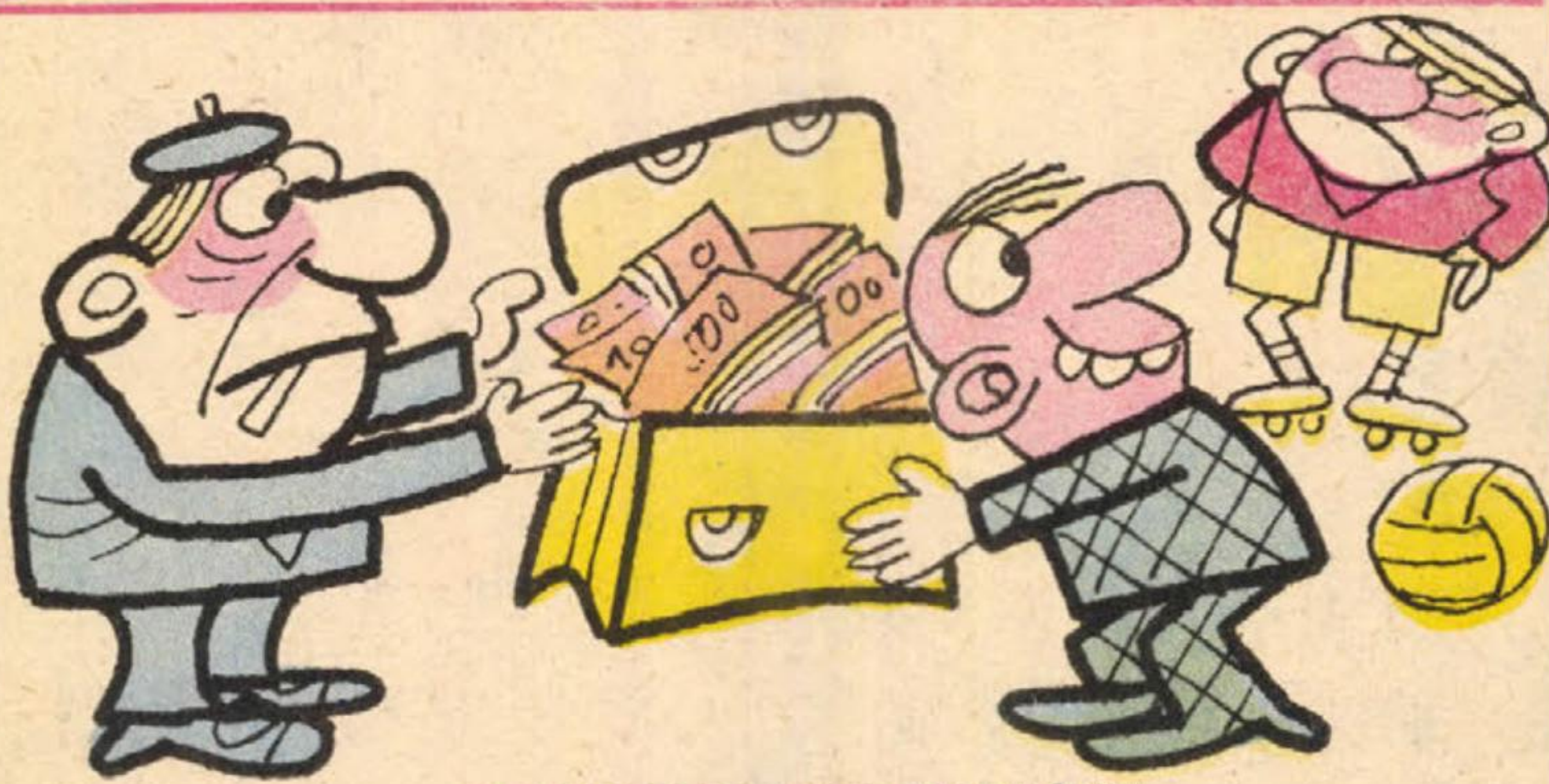

DOHÁNYON VETT KAPITÁNY

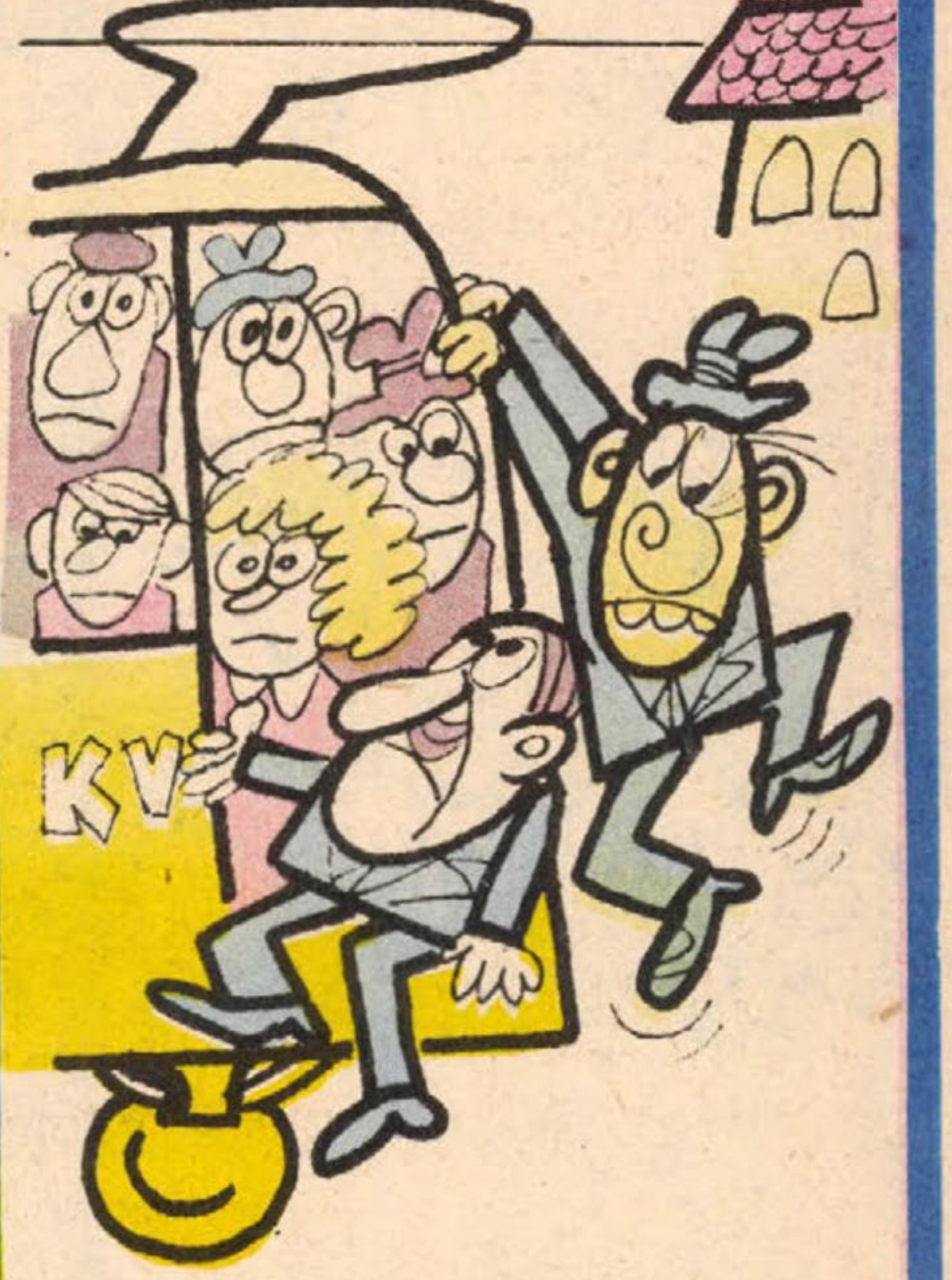

DENEVÉR

A MOSOLY ORSZÁGA

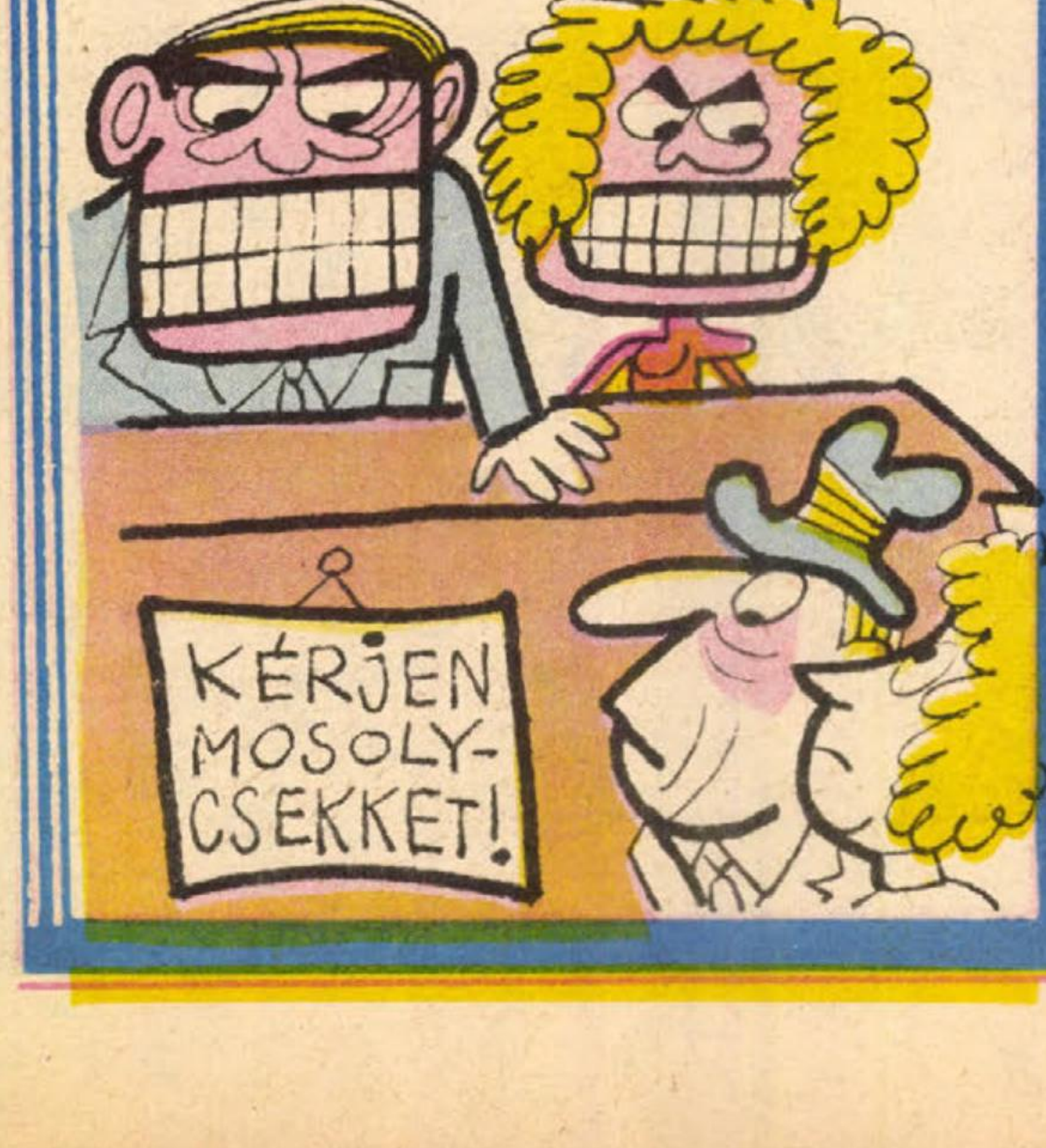
KÉRJEN MOSOLY-CSEKKET!

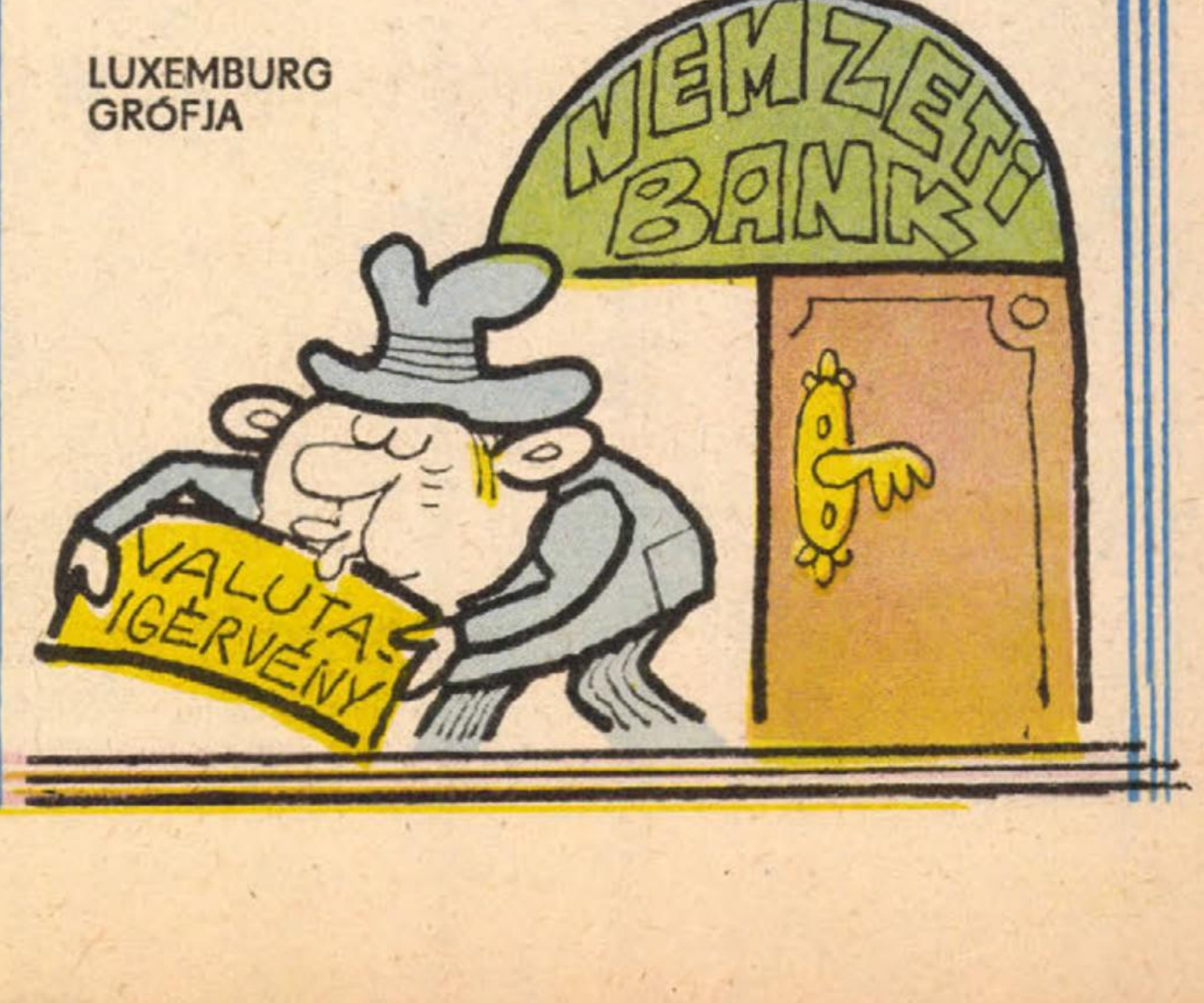

LUXEMBURG GRÓFJA

TIKI TAKI

KOZMIKUS DIVAT

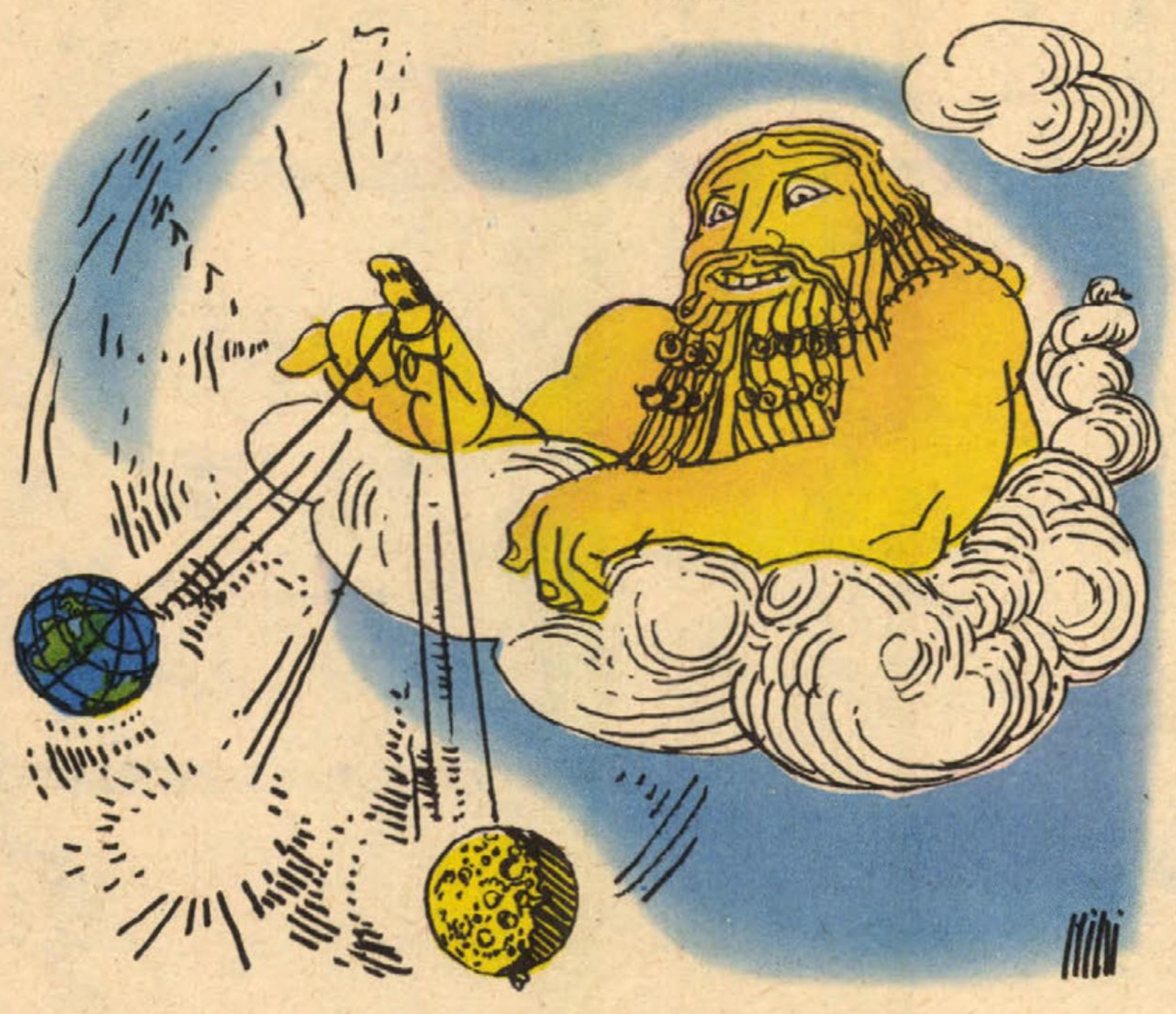

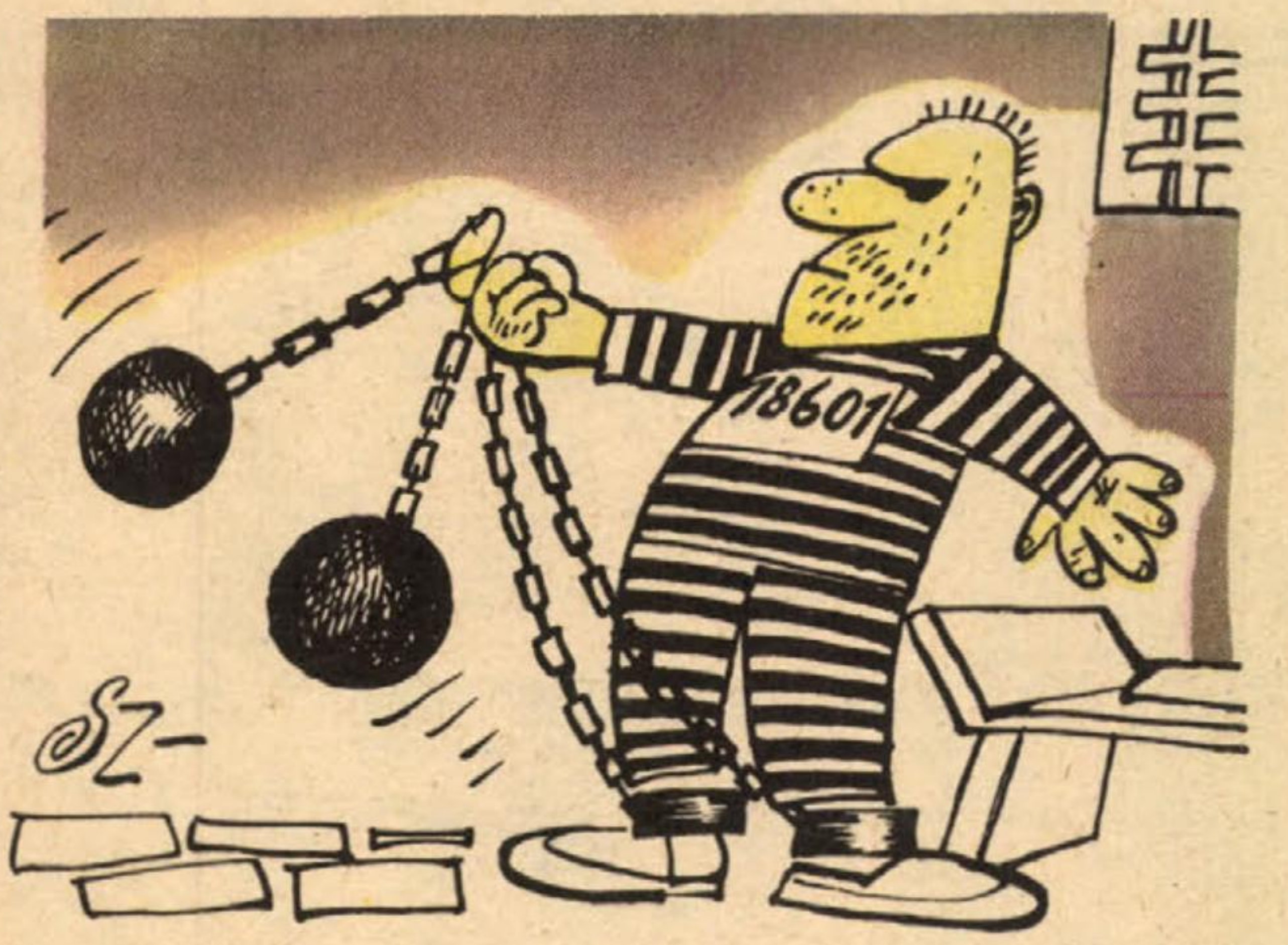

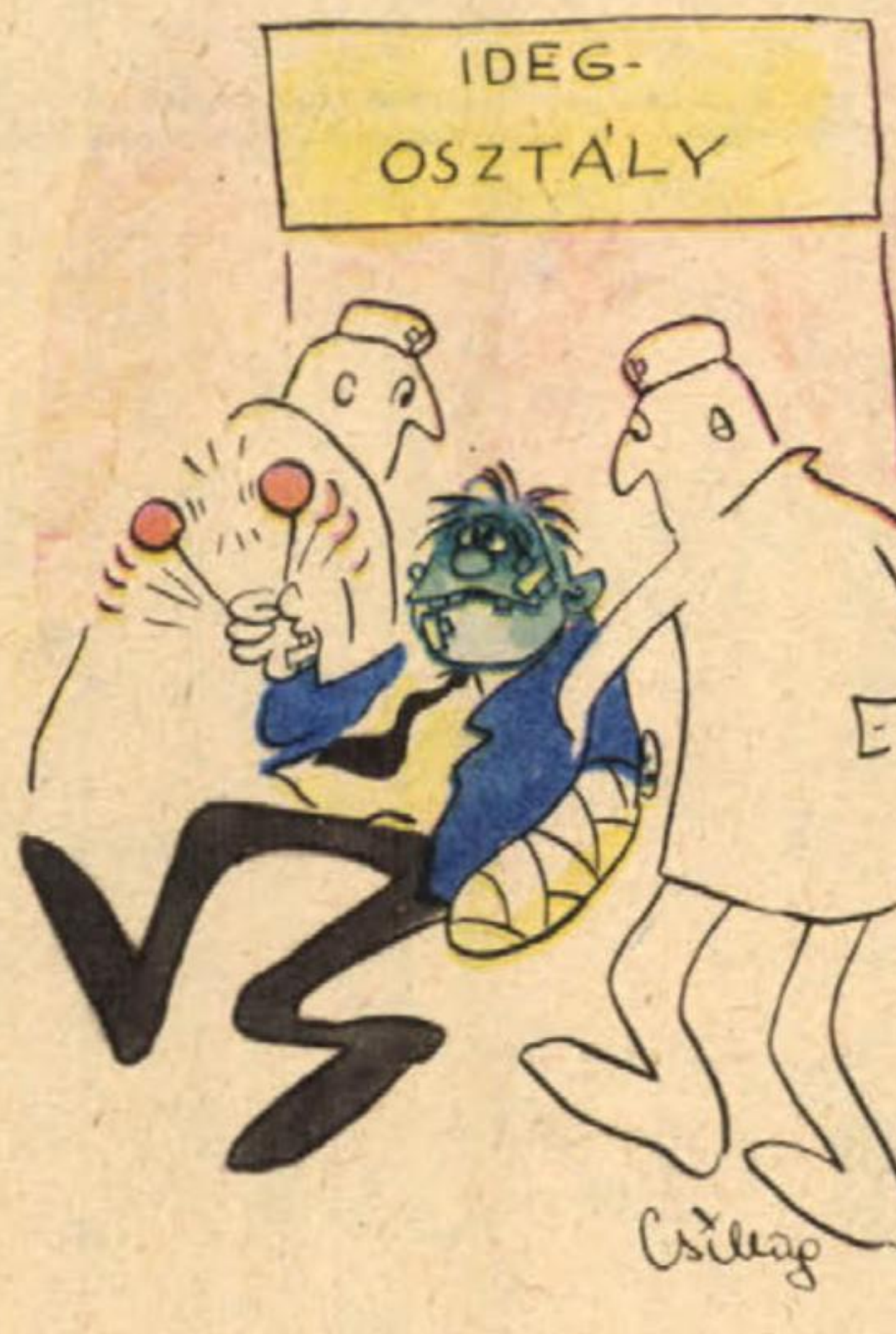

– Pedig most kezdtem belejönni . .

Hiábavalóságok

ÉLETMENTŐ

Az életuntnak
karját megragadja
(amaz a hídról
éppen ugrana),
elmondja néki,
mért is szép az élet,
ajkáról röpköd
sok-sok bölcs tana.
Majd szól tréfásan:
— Túl hideg halálnem,
megfúlni rossz, ha
lába megfagyott!
Kliense bólint,
aztán útnak indul,
s otthon kinyitja
ő a gázcsapot.

A SZAKÁCS MŰVÉSZETE

Szívét, lelkét — és zsírt is ad belé,
Kavargat, kóstol . . . délre kész a tál.
Illatban, ízben bő e műremek;
Öt perc, s a vendég mindent felzabál.

PEDÁNS HÁZIASSZONY

Létrát ragad és öt kiló papírt,
Váltott vizekkel mossa ablakát,
Rálehel, dörzsöl, már-már leszédül,
Sok szomszéd drukkol: ez igen! nahát!
S mire húsz táblát fényesre ápol,
mint égi áldás — megjő a zápor.

Lexa Klára

A NŐI EGYENJOGÚSÁGRÓL

A női egyenjogúság terén még világszerte sok a kívánnivaló, de maguk a nők sem egységesek ebben a kérdésben. A londoni „Sunday Express" például közli Danielle Darrieux, a még mindig szépséges francia filmszínésznő véleményét. Az 54 éves Danielle sokat tapasztalt már az életben, és röviden így foglalta össze a Nők Felszabadításáért Mozgalomról alkotott véleményét:

– Ha kiharcoljuk az egyenjogúságot, elveszítjük a férfiak fölötti uralmunkat!

KEZDŐ ÚJSÁGÍRÓ

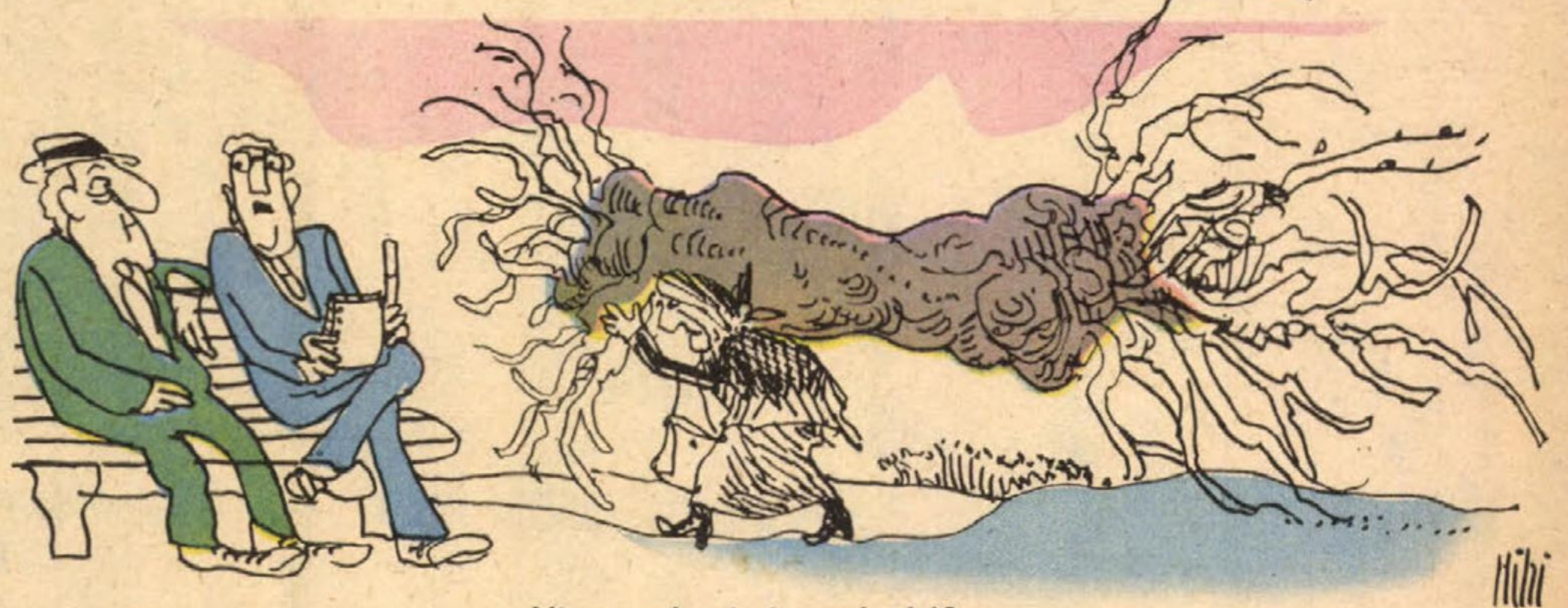

– Nincs valami riporttémád?

ZENEI GIMNÁZIUM

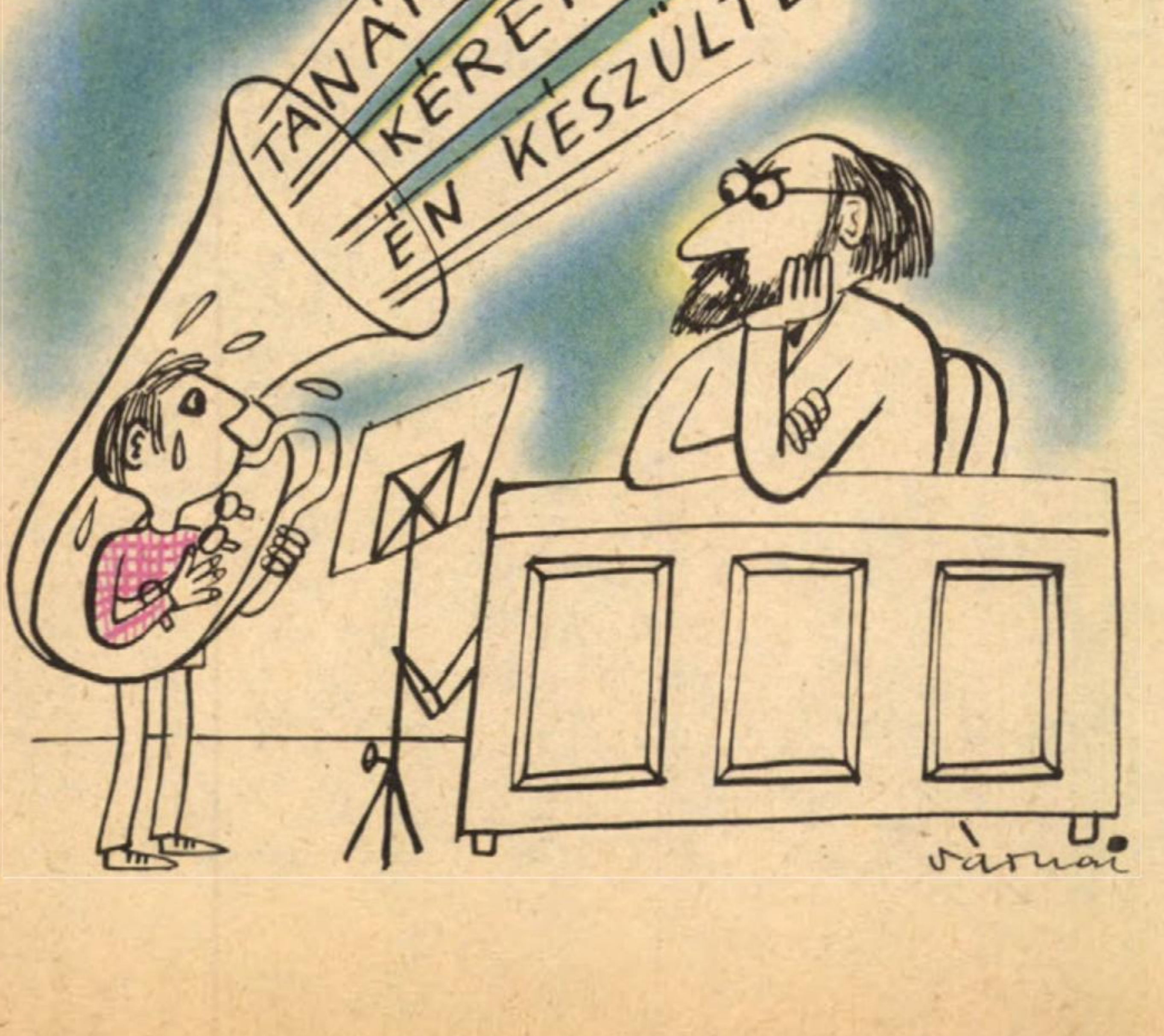

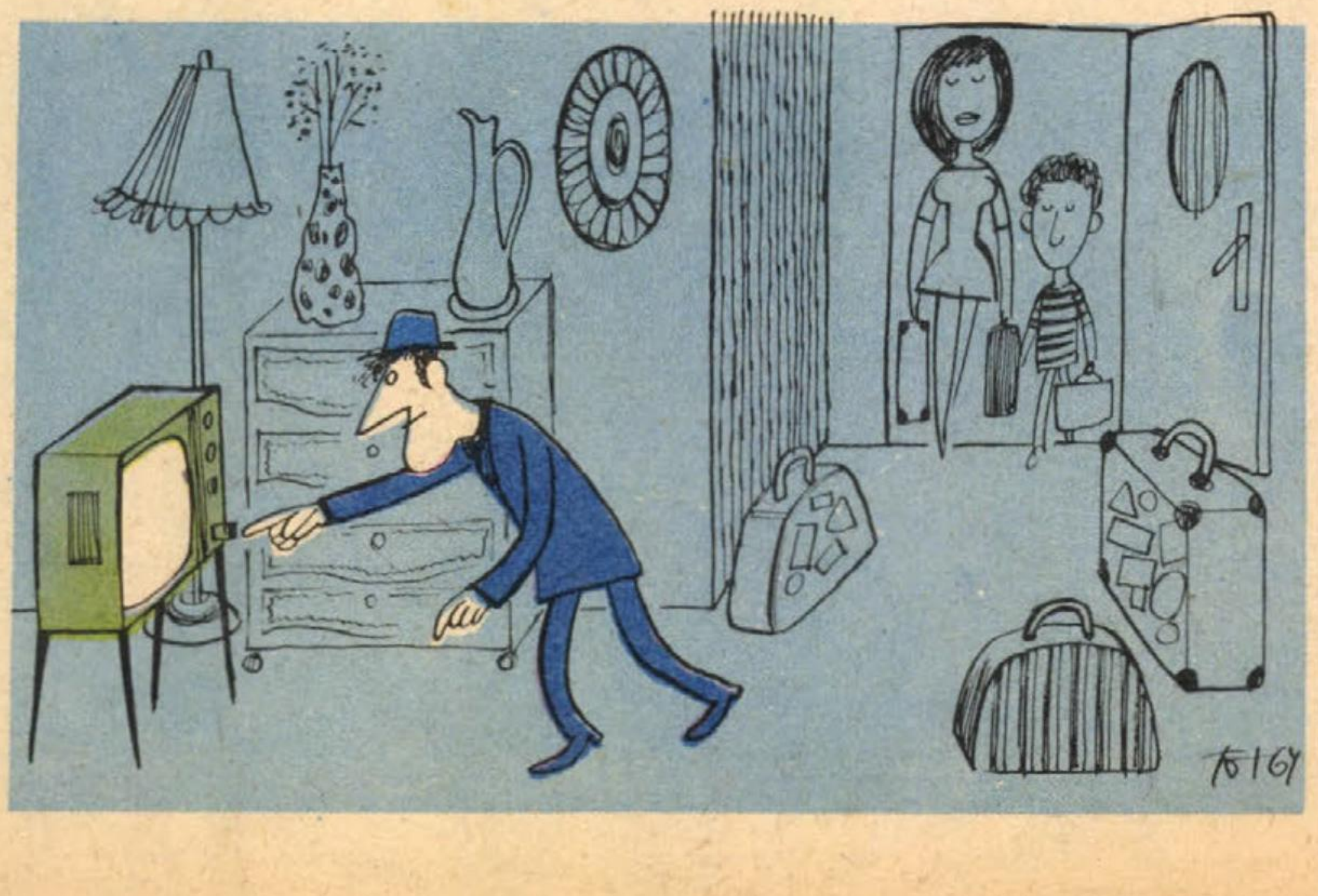

HAZATÉRÉS